

Cuvânt foarte, foarte înainte

A fost odată, demult... în anul 1982, 1983, o bunică și două nepoțele. Ceva deosebit? Nu. O bunică și două nepoțele existau și vor exista în toate timpurile. Totuși...

În anii aceia, când nu existau MTV, VH1 sau nenumăratele și modernele posturi de televiziune de acum, ei bine, atunci, cele două nepoțele au făcut un pariu iar bunicuța a fost luată drept arbitru. De fapt, bunicuța a fost cea care a „provocat” acest pariu... Nu-i așa că nu este prea frumos ce a făcut?

Ce pariu? În ce a constat acest pariu infam?

Hmm... În acele timpuri, bunicuța a observat că nepoțelele erau triste, supărate... plictisite. Nu se poate așa ceva! Cum se poate ca floricele ei dragi să fie... plictisite?! Ce măsuri trebuia să ia bunicuța ca să rezolve această foarte... dificilă problemă?

Nepoțele mergeau la școală. Nepoțele locuiau la bloc. Nepoțele erau gemene și, deci, erau mai retrase.

Grea problemă... Deci...

„— De ce nu scrie-ți ceva?

— ...

— Hai, scrie-ți ceva... Iana, tu ai talent la scris, de ce nu vrei să scrii ceva frumos?

— Păi...

— Beia, scrie și tu!

— Eu?! Eu n-am talent... și nici nu-mi place gramatica...

— Mă supărați. Mă supărați foarte tare, amândouă”.

Cum s-o superi pe bunica? Cum să o superi pe bunicuța fericitei copilării? Nepoțele au uitat că bunicuța le-a făcut hamac și leagăn și a adus iepurași și căței și pisici și chiar și un mieluț... precum și o mulțime de alte lucruri care au făcut că zilele copilăriei lor, la casa cu curte mare și cu o grădină și mai mare din Galați, să fie desprinse din cartea lui Teodoreanu? Nu! Un categoric NU! Un foarte categoric NU. În plus...

Nepoțele știau și altceva. Bunicuța era DRAGĂ lor. Cum părinții erau mai mult lipsă decât prezenți, fiind cu funcții de „răspundere”, cea care îndeplinea funcția de „părinți” era BUNICUȚA. Și nu era o bunicuță rea. Era cea mai dulce și dragă bunicuță ce putea exista în toată lumea... și pe care, uneori, fără rea voință, cele două nepoțele o supărau. Acu, nu se mai putea pune problema să vrei sau chiar să o superi pe bunica.

Pariul... Pentru că nimeni nu știa cum și ce să scrie, tot bunica a decis: „Alegem zece cuvinte la întâmplare și vom scrie despre ele... Haideți! Deci: tablou, Antohi, dispariție...”. În final, zece cuvinte...

Hmmm... A trebuit să treacă aproape douăzeci de ani și bunica să plece la Dumnezeu, în Grădina Sa, pentru a face fericiți și pe alții, ca această carte să apară. Într-o noapte, la aniversarea unui an de la plecarea definitivă a Bunicuței, am visat-o. Mă întreba: „Mariana a mai scris la carte sau a terminat-o? De ce nu se publică cartea ei? Unde este Cartea?”. Mărturisesc că nici în vis, nici în realitate nu am avut glas cu care să răspund. Durerea a fost și este, încă, atât de intensă încât îmi sfâșie inima și îmi taie respirația, și la propriu și la figurat.

Adevărul este că întrebările din vis au devenit poruncă pentru mine.

Ce a însemnat asta? Discuții interminabile și foarte neprincipiale cu aproape toți membrii familiei, inclusive cu autoarea. Autoare care uitase pur și simplu unde pusese caietele și agendele (căci au fost vreo trei agende și două caiete dictando) în care se consumase un pariu simplu și copilăresc. Cine își mai amintea...

Să spun că a fost un chin de Sisif până mi-am convins sora să caute „lucrarea”, până am rescris-o și am pus-o pe hârtie, până am trecut de tot scepticismul celor din jur?

Am fost întrebată, de foarte multe ori, de ce eroii se numesc cum se numesc, de ce acțiunea se petrece acolo unde se petrece... Cum pot să vă răspund? Nici autoarea nu mai poate explica. Eu, „omul cu furcă” din spatele autoarei, nepoțica care a scris doar zece pagini și a fost „partea perdentă” a pariului, pot doar să vă sugerez următoarele: „Închipuiți-vă o lume în care nu există programe de televiziune, în care nu se transmit cele mai moderne melodii la radio, unde programul 3 de radio „pentru tineret” se ascultă în surdină și doar câteva ore pe săptămână, unde... cineva te urmărea mereu pentru că nu erai conform ordinelor guvernanților, unde... nu exista mai nimic”.

În vremea lui „nu avem, nu se poate”, cineva a îndrăznit să gândească, să creadă, să viseze la lucruri... imposibile. Imposibil de... departe, de modern, de civilizată sau... chiar de fantastic.

Nu am fost un copil genial și nici măcar cuminte.

Dar cred că sora mea geamănă era acel copil genial și cuminte dorit de toate mamele din lume.

Dar cred că sora mea geamănă este acea soră dorită de toate

fetițele din lume.

De ce? Asta o știi doar Eu... acum. Ș o iubesc.

Citind CARTEA poate o să înțelegeți și voi. Și o veți iubi.

Semnez pentru conformitate, (și nu pentru eternitate)

Isabela

e

Veni...

b

1. Îmi caut prietenii...

— Deci, îți faci bagajele și pleci imediat. Eu am nevoie de reportaj luna aceasta și nu peste cinci secole, ai înțeles? mă întreabă redactorul.

Dau din cap că totu-i în regulă.

— Acum pot ști ce mai aștepți? Închide ochii obosit.

— Desigur. Delegația și banii.

Strâmbă din nas, ca totdeauna, și acuși o să întrebe cât.

— Câți?

Eram sigur.

— Păi, 1500 ca să nu zic 2000, spun nonșalant.

„O să-mi dea mai puțin, cu siguranță”.

— O mie ajunge. Și dacă mă gândesc bine, chiar mai puțin. Ce naiba, nu pleci pe Marte și nici pe Andromeda.

— Da, așa departe nu, dar până o să dau de ceva interesant o să-mi iasă ochii. Apoi concurența e mare și astăzi nimeni nu-ți dă nimic pe gratis. Eventual doar șuturi în fund ori tinichele la coadă, turui pe nerăsuflate.

— Bine, bine, mârâie și scoate dintr-un seif special câteva hârtii albastre.

— O mie, mă avertizează. Și să-mi aduci bonurile de decontare. Eu trebuie să justific banii ăștia.

„La fel și eu” mă gândesc, dar zic:

— În regulă. Cum găsesc ceva bombos” dau o sârmă și un articol de răsunet o să apară în paginile revistei „Pentru fiecare”.

— O.K. Du-te, mă expediază după ce îmi face un gest semnificativ cu privire la hârtiile albastre ce burdușesc un buzunar de prea mult timp gol.

Ies gândindu-mă că nu degeaba e scoțian. Dar, la naiba! și eu sunt scoțian și nu-s zgârcit deloc. Da. „Problema e fundamentală” îmi

zic și ies din redacție fluierând.

Problema se dovedește a fi alta.

Revista, adică șefu', vrea ceva nou. De acord. Ceva trăsnet. De acord. Dar de unde să scot articolul ăsta?

Despre ce?

Mă răsucesc pe toate părțile doar, doar de o-i da de răspuns. Cearșaful e mototolit; pernele boțite ca naiba. Și când naiba am timp să observ chestiile astea când, de fapt, eu mă gândesc la articol. Nu, nu merge deloc. Ceasul arată orele trei și jumătate și eu încă nu dorm. Cum să pot dormi?

Reușesc să mă foiesc până la șapte. Când, în sfârșit, adorm, sună ceasul. „Bună treabă”, înjur printre dinți. Ca să nu mai pierd timpul degeaba mă fac, rapid, băiat frumos, rad o cafea și zbor spre redacție să-mi fac toate formele de plecare. Nu de alta, dar n-am chef să dau nas în nas cu Comisia de Control. Țștia sunt mai ceva ca Inchiziția.

Sunt rupt de oboseală dar, cu toarte acestea, mă aflu ocupând un scaun în barul „La moșu' meu”. Golesc un Martell sec și înghit în același mod, adică sec, gândindu-mă că trebuie să fac rost de un articol pe care nu știu de unde să-l scot și nici cum să-l fac. În jurul meu, oameni cu fețe împietrite, învăluiți în fum de țigară ieftină și amară își îneacă necazurile într-un pahar sau într-o sticlă de gin prost. Înghit poșirca, plătesc și ies pe ușa localului cu o ușurare de parcă aș fi ieșit din Purgatoriu.

Zgribulindu-mă din cauza aerului rece, mă simt încercat de o stranie nostalgie.

Orașul ăsta, cu nebunii și bețivanii lui, cu străzile spălate continuu de roboții menajeri și cu Comisii de Control pândindu-te pe la colțuri, îmi este drag. Mă simt legat de el cu un cordon nevăzut. Îl iubesc așa cum este, el mă acceptă așa cum sunt. E o egalitate, o toleranță reciprocă, ca în cazul a doi jucători de golf: unul ciung, altul orb.

În timp ce ascult cum pașii îmi bocăne pe stradă, cu un ecou singuratic, mă gândesc la prietenii mei.

Mă opresc brusc.

Da. Ei sunt singurii care mă pot ajuta. Dacă nu din plăcere, măcar din obligație față de mine căci pe mulți i-am scos din rahat, împovărându-i cu prea mult bine.

Da. Pornesc mai vesel spre casă, cu gândul la un anume carnet

cu nume și adrese și la un telefon arhaic, dar atât de folositor. Sunt atât de bine dispus încât trec cu vederea și bădărașiile a doua Comisii de Control.

Casă îmi pare mai caldă, iar lumina lămpii mai intimă că niciodată. Mă uit la ceas ca un om bine crescut... să nu-i deranjez. Nu, e încă devreme.

Deci primul nume, prima adresă.

Joseph von Kaine, un neamț simpatic dar cam tipicar. E comis-voiajor. E un prieten admirabil, totuși, nu am nevoie de el acum.

Închid carnețelul și mă gândesc o clipă.

Cine, cine m-ar putea ajuta? Mă învârt prin casă căutând, în minte, un om care să știe să mă ajute.

Mă lovesc cu genunchiul de pat, înjur birjărește, lovesc cu cotul paharul de pe noptieră care se sparge, înjur încă o dată. Pufnesc și trăsnesc.

Cine? Cine?

Mă opresc brusc fulgerat de un gând mai ascuțit decât un junghi. Antohi! Antohi m-ar putea ajuta. De acord, Antohi m-ar putea ajuta, dar unde să-l găsesc? Și în timp ce mă gândesc cam unde l-aș putea găsi, îmi frec cu nădejde genunchiul nu tocmai teafăr.

„Acum” se întărește un mic îndemn.

„Pornește acum!”. Și asta fac. Las baltă genunchiul, gândurile, mă îmbrac mai repede ca un pompier la o alarmă, îmi trântesc geanta de voiaj pe pat și înghesui în ea toate lucrurile de care am nevoie și, mai ales, nu am nevoie și asta într-o dezordine perfectă, arunc aparatele pe umăr, înhaț geanta, sting lumina și, în întuneric, las pe vechiul Mal Donaghi, scoțianul darnic, politicoș și scorțos dar bun la toate, și rămân Mal Donaghi cel veșnic vesel, banchist, dar la fel de darnic și bun la toate. M-am scuturat ca de o haină veche de „bătrânul Donaghi”, i-am spus „Ciao amico!” și am încuiat ușa cu un teribil sentiment de împăcare față de umbra lăsată pe pat. Asta e băiete și vezi să nu crapi de atâta bine.

2. Antohi...

Cobor din tren, deși în suflet încercat de mii de ori și trist, cu un zâmbet, vezi bine „Doamne, ce mișto îmi merge!”, și încerc să respir aerul cețos al acestui orașel.

Mă întreb, în timp ce mă strâmb mai ceva ca Michiduță când a văzut focul iadului, câți indivizi or fi pe urmele mele. Astă întrebare

fiind o reminiscență de pe vremea când eram reporter la secția juridică.

Acum nu mai sunt pentru că, la o adică, m-am săturat să fiu îmbrăcat mereu în gips, și asta cam juma de an, toată chestia fiind făcută pe banii personali și nicidecum pe cei ai redacției.

Las și pe alții să simtă plăcerea de a primi pumni în cap, burtă și mutră.

Puah! Mă instalez într-un hotel pe care-l apreciez ca de categorie mijlocie.

Primesc o serie de plecăciuni și ghidul turistic al orașului. Până aici e bine! Mă trântesc pe pat și... în clipa următoare sar în sus. Mii de gheare necruțătoare mi s-au înfipt în ilustra parte dorsală. Dau, încet, la o parte, cuvertura ca să admir frumoasă priveliște a câtorva arcuri ieșite prin salteaua minusculă. Dau lămurit din cap și scoțând capul pe ușă, trag un urlet absolut neidentificabil cu nicio specie existentă în lumea animală.

Cred că nici în cazul unei împușcături n-ar fi ieșit mai repede pe la uși.

Parcă s-au materializat din pământ, din iarbă verde. Un camerist mă întreabă imediat, cu o voce de primadonă sugrumată:

— S-a întâmplat ceva, domnule?

— Da, zic și-l privesc convingător. Imediat, lângă el, apare și o cuconiță fardată, rujată, vopsită și îmbrăcată în toate culorile pământului.

— Monsenior, vă pot ajuta cu ceva?

Dau din cap că da. O fac într-un mod foarte convingător.

— Îhî. Pofțiți nițel încoa.

Se codesc dar, până la urmă, intră. Le fac semn spre pat. Îl controlează și rămân pe dată „încântați” de calitatea lui. Ca urmare, într-o jumătate de oră am un pat nou nouț. Îl aranjează și mă părăsesc cu o mie de plecăciuni și cu un bacșiș gras în buzunar. Chestiunea obosindu-mă, mă arunc în pat și adorm atât de repede încât uit să mai închid și ochii.

...Alerg, alerg încercând s-o prind pe Milena dar ea, zâmbind, îmbrăcată în rochia aceea liliachie cu flori mari de iriși, se ascunde mereu în ceața ce înconjoară castanii din parc. Și eu încerc s-o prind și nu pot. Se îndepărtează tot mai mult, tot mai mult, și-mi zâmbește așa cum îmi zâmbea când am văzut-o ultima dată. Apoi, deodată, o văd în

mijlocul străzii, iar eu sunt pe trotuar, cu un buchet mare de crizanteme în brațe. Văd cum se apropie de ea mașina, ca un imens monstru, și strig:

— Fugi, Milena, fugi! dar ea îmi tot zâmbește, așa, frumos, și când eu vreau să fug spre ea, buchetul acela mă strânge, florile devin brațe și capete de oameni, ai doctorului, ai procurorului, ai bătrânei gazde și toți mă mângâie dar degetele lor parcă mă ard, iar eu vreau să fug spre Milena și urlu, urlu...

Sar din pat learcă de sudoare și probabil țipând.

Îmi acopăr ochii și încep să plâng. Abia acum. Atunci nu putusem plânge. Narcotizat, până aproape de comă, nu o vedeam decât cum zâmbea. Zâmbetul acela așa de frumos și plin de bunătate.

Mă ridic. Mă simt copleșit. Ca și cum vremea mi-ar fi ghicit sufletul și ceea ce simt, afară este o ceață groasă, în caiere lungi și o liniște cumplită. Parcă tot ce este viață se concentrează în caierele astea lungi de ceață. Dau din cap. Milena revenise în suflet pe neașteptate. Încercasem s-a uit atâta vreme. Nu pot. E mai vie că oricând.

Da. Tot ce e frumos nu se uită așa de ușor, mai ales dacă a fost ucis de un lucru banal, mizerabil de urât prin banalitatea, obișnuința lui.

Privesc cerul. E cinci dimineța.

Un cotoi urlă a singurătate undeva, prin apropiere. Privesc pereții cum parcă se strâng, se tot strâng și eu aud scrâșnete de frâne puse brutal.

— Ajunge!

Mă îmbrac repede. Îmi iau aparatele și nelipsita borsetă, pun semne peste tot, micii mei spioni. Închid ușa fără să mai privesc înapoi. La recepție mă întâmpină un tip gata să adoarmă în picioare. Când mă vede tresare:

— Domnu' ...

Mă uit o clipă la el și-i spun:

— Totul e O.K. Poți dormi în continuare, băiețuș.

Cască ochii de parcă ar vedea statuia Libertății mergând prin holul hotelului.

Strâmb din nas și-mi continui drumul. Străzile mă întâmpină neprietenos. Ceața ar vrea să-mi ascundă, ca într-un joc, ceea ce este înaintea mea. E inutil, dar asta nimeni nu o știe. Oricum, eu voi merge înainte, căutând să descopăr ce este în spatele oglinzii. Fie ea o oglindă

spartă sau una întreagă.

Nimic nu mișcă. E o liniște teribilă. Arar, parcă de undeva, se aud țipete de păsări. Nu cunosc orașul decât vag. Mă opresc într-un parc. Din ceață răsare o bancă și un castan mare, bătrân, noduros.

Mă așez pe o bancă și palmele descoperă că fața e udă. Ceața este ca un burete umed. Sau, poate, plâng din nou. Mi-e teamă să mă uit înainte. Cu capul plecat îmi privesc pantofii. Mi-e teamă că, dacă aș privi înainte, aș vedea-o pe Milena, o stăruitoare obsesie a unei iubiri ce nu se poate stinge.

De-aș ști, de-aș putea să-l rog pe Dumnezeu să fie îngăduitor cu mine cum a fost cu Lot! Să mi-o dea pe Milena. Ciudat, ori de câte ori încerc să fiu vesel, glumeț, Milena îmi apare ca un reproș mut. E drept, de la moartea ei, eu nu am mai fost același. Colegii spuneau însă că m-am consolât repede. Nu știau ce era în sufletul meu și nici eu nu mă arătam doborât pentru că nu aveam nevoie de compătimirile lor.

Am schimbat repede locuința, medicul, am evitat orice întâlniri cu cunoscuții mutându-mă în alt cartier, la alt ziar, în alt oraș. O vreme am fost pe post de centralizator de date, mai apoi însă redactorul, om ce știe meserie, a descoperit că tăcutul dactilograf nu este altul decât Mai Donaghi, de la „Times”, colaborator la alte zeci de ziare, omul preferat al publicului cititor.

Oricum, cel ce mă adusese în redacție, mă prezentase sub un alt nume și păstrase secretul în legătură cu cine și ce eram eu. După ce aflate parțial adevărul, redactorul nu reușise să afle și restul deși eforturile lui fuseseră mai mult decât substanțiale, m-a pus în priză și ziarul lui a ajuns, nu glumesc, de talia ziarului „Times”. Evident, acum, dispuneam de o serie de avantaje, inclusiv de dreptul de a mă retrage oricând voiam și în orice mod.

Ca urmare, mă aflu acum în acest oraș încercând să-l găsesc pe Antohi, omul care mă poate ajuta cel mai mult. Și cum am încercat să fiu vesel a reapărut Milena.

De fapt, tot ce este bun, vesel cald și frumos e legat în mare parte de ea.

Îmi spunea deseori:

— Dragule, dacă se întâmplă o nenorocire, mă rog, ceva rău, nelegat însă de intenție, adică tipul nu o face înadins, e bine să rămâi optimist, să te gândești la alții, nicidecum la tine. Gândește-te că în mâinile fiecărui om e soarta celorlalți. Zii „Drace!” și ia-o de la capăt.

Nu abandona niciodată binele, el trebuie să reprezinte țelul tău, scopul tău. Iar când omul face pe tâmpitul, bușește-l bine să-i treacă!

Zâmbeam deși, în parte, aceleași lucruri gândeam și eu. Eram împreună minunea lumii. Eram o pereche grozavă.

Mă iubea, o iubeam, ne iubeam.

Era micul meu Dumnezeu, era zeița mea. A fost de ajuns o clipă de neatenție ca tot ce era lumină și adevăr pentru mine să nu mai existe. Omul care are un miliard de prieteni iar lumea și natura îi sunt mame, acum se simte singur.

Încet, încet, orașul s-a animat. E drept, sunt puțini trecători, poate trei – patru, grăbiți, dar oricum e ceva față de liniștea de dinainte.

Scutur capul și ridicându-mă, repet cuvintele Milenei:

„Capul sus, băiete, capul mereu sus!”

După cum mă orientez, mă aflu lângă parcul de care îmi pomenea cândva Antohi. E parcul cu castanii cei mai bătrâni din lume. Acum trebuie s-o iau la stânga, mereu la stânga, și voi ajunge la Antohi.

O iau la stânga, mereu la stânga.

Descopăr „bomba” lui Antohi în cele din urmă. E teribilă! Am trecut de atâtea de ori pe lângă ea și n-am observat-o. E o vilă mică și frumoasă, cu grădină și porți ornamentale din fier forjat, vopsite în negru.

Deschid poarta, ce scârțâie bolnăvicios, și pătrund în vilă. E frumoasă și-mi amintește de refugiul meu și al Milenei. E ceva vechi, cu miros de icoane străvechi și rochii din secolul XVII. Atât la parter, cât și la etaj, nu există decât câte un apartament. Fie ce o fi. Urc scara. Aud, de undeva, un lătrat. Sun de trei ori scurt apoi o dată lung. V de la victorie. Mă crispez. Fusesse semnul nostru. Vreau să plec când, ușa se deschide.

— Da, zice tipul înalt căruia nu-i pot vedea fața, dar a cărui voce o recunosc dintr-un milion de voci.

Vreau să zic ceva dar nu pot decât să zâmbesc cam silit.

— Maaal? aud ca un șuier cald.

O perdea de ceață mi s-a lăsat pe ochi dar ambiția din mine învinge.

— Eu și nimeni altul, nu mă crezi? întreb în timp ce pătrund în cameră.

Așez cu grijă aparatele și borseta și mă arunc, cu „nonșalanță”,

în primul fotoliu întâlnit în cale. Nu mă mai țin picioarele.

Își revine repede din surpriză, de altfel eu cred că se preface. A fost informat într-un mod. Îl cunosc prea bine.

— Te-ai aranjat bine, zic și privesc împrejur. Camera simplă, cu maxim de confort, îmi amintește, în contrast bineînțeles, de camera de la hotel. Lângă perete se află un imens stativ cu plante decorative.

— Tu cu ce treburi pe aici, amice? mă întreabă calm și se așază în fața mea.

Nu ne îmbrățișăm pentru că ar însemna mult, mult amintind de trecut și tot eșafodul pe care l-am construit amândoi, un eșafod al aparențelor, ar cădea. De fapt, pe Milena am ascuns-o definitiv, undeva departe, în colțul amintirilor din inima mea. Era sfatul ei și este soluția unică pe care puteam să o adopt. Antohi este omul cel mai contraindicat să-l întâlnesc dar nu am ce face. Poate torturându-mă în halul acesta reușesc să uit.

— Cu un reportaj, zic și iar mă uit împrejur.

Dă din cap fără adresă.

— Și cum pot să te ajut eu? mă întreabă.

— Păi, întâi cu ceva ud și apoi voi vedea, glumesc.

— Scuză-mă. Ce bei?

— Ce ai?

— Ce vrei?

— Oho, dar înseamnă că ai un bar bine garnisit. Mai ceva ca la Walldorf.

— Exact. Ți-e ciudă?

Râd ușor.

— Da' de unde. Dar dacă tot este așa de bogat, fă-te cu un whisky dublu, sec, încoa.

— Iar eu iau un lichior de banane.

— Te ții de bancuri. Știi doar că nu beau. Adă un pahar mare cu airan.

— N-am pe moment iaurt.

— Atunci un ceai sau lapte, părințele, fac fals alarmat.

Mă privește o fracțiune de secundă și exact în aceeași fracțiune ochii i s-au aprins și i s-au stins ca două fulgere mititele. Cum sunt pe fază le-am recepționat, dar nu las să se vadă acest lucru.

— Și ce zice reportajul ăla, strigă din bucătărie.

Tac și-mi frec bărbia gânditor.

— Ce faci? Ai amuțit? strigă din nou.

— Da' de unde, răcnesc. Vino încoace că e cocă subțire.

— Iată-mă, zice și apare cu o tavă pe care se lăfăie o farfurie cu scovergi cu gem, două stacane cu cafea și paharele cu lapte și lichior.

— Și ce ziceai de reportaj...

În două vorbe și câteva gesturi sugestive îi explic cum stă treaba.

— Și... zice la final.

— Păi chestia e că vrea ceva nemaipomenit.

— Dar tu, tu ești un as în materie, Mal.

— Da, oi fi un mare mahăr, dar în momentul ăsta sunt făcut moț. Nu glumesc, Antohi. Ultimul dosar pe care l-am trimis la tipar a fost cel al lui Gillen.

— Care...

— Care Gillen, vrei să întrebi. Ai citit ziarele?

— Da. Era vorba ceva de armată, parcă.

— Exact. Am... Făcusem cunoștință cu un tip, un căpitan adus în pragul sinuciderii de un complot bine pus la cale. Existau niște scurgeri de date, importante desigur, și tipul era trecut drept vinovat. Aș fi zis și eu că este așa, n-aveam dovezi contra acestui lucru, dar pe tip îl cunoșteam teribil de bine. Și era Albă ca Zăpada! Era curat! Evident mi-era prieten și nu puteam să-l las așa. Am dat, e drept, ceva din coate dar, ce am vrut am obținut.

— Și cine era?

— Gillen. El era cel care vindea. Firește s-au produs ceva modificări prin zonă, dar scandalul nu a putut fi înăbușit. Și s-a pornit tâmbălăul. Au căzut capete, s-au dat la fund destui, iar ziarul a devenit eroul zilei. Cineva a vorbit ceva mai mult și numele meu a apărut. Mal Donaghi e cel ce și-a băgat coada în treaba asta.

— Care e concluzia?

— La câteva săptămâni după, căpitanul a plecat împreună cu familia spre o destinație secretă. N-am găsit nici măcar câinele. De obicei, când plecau undeva, îmi lăsau câinele. I-am căutat. Nicăieri. La o săptămână după dispariție a avut loc procesul dar Gillen a fost găsit mort. Cică sinucidere. În mormântare în sicriu sigilat. Că el era o rușine pentru ei. Poantă proastă. Măcar de găseau ceva mai inspirat. Ceea ce este rău e că urmez eu.

— Bancuri, Mal.

— Da' de unde, Antohi. Eu am venit aici neoficial, iar orașul ăsta e cam uitat de lume. Vor ști să pună sinuciderea mea pe seama morții Milenei, vor spune că mă drogăm, etc. Antohi, ei știu să închidă gurile, crede-mă. Și nici măcar nu m-au amenințat sau m-au bătut. Liniștea asta este mai rea decât o furie activă. Știu, și știi și tu asta, nu trebuie să te mai conving.

Tace și e serios. A simțit și el puterea asta diabolică. De aceea, în loc să fie un pictor celebru în orașul metropolă, a ajuns în acest mic orașel.

— Mal...

— Ce-i? zic și trag o înghițitură zdravănă din paharul cu lapte. Zâmbește. Culmea e că asta mă neliniștește.

— Am o idee.

— Bun. Care e?

— E aici un muzeu...

Stau în expectativă.

— Unde stai?

— La hotelul „cel mai mijlociu”. Adică de categorie mijlocie.

Nici... nici...

— Îți iei bagajele și vii aici.

— Sigur? E bine ce faci?

— Nu mă brua. Vii aici și vom vedea pe urmă.

— O.K., zic.

Ideea că voi pleca din camera aceea mohorâtă îmi surâde. Tac și privesc lumea prin sticla paharului.

— Ce faci? mă întreabă stupefiat.

— Ce vrei să fac?

— Am zis să te muți la mine. Ai venit deja?

— Îhî, îngân și în clipa următoare decolez de pe fotoliu.

Ca într-un slalom uriaș trec printre trecători, culmea, nedoborând pe niciunul, urc în cameră, îmi iau bagajele, strig „ciao, copii” și aterizez gâfâind în fața lui Antohi, după o oră.

— Nu e nevoie să faci pe focă.

— Lasă, nu face pe spiritualul, că tot eu am condiție fizică mai bună decât tine, zic prin gâfâieli.

Râde ușor, neauzit.

Îmi amintesc fulgerător cum era când era copil: mijlociu de statură, brunet, cu ochi căprui, veseli mereu și un umor inepeizabil.

Când greșea cu ceva, în glumă, lua o figură de sfânt și zicea: „Opaaa!”. Râdea ca și acum. Parcă în tăcere, dezvelind un șir de dinți frumoși, albi. Mi-era drag și îmi mai este. Țin la el și, uneori, vreau să mă supăr pe el dar nu pot, parcă ceva invizibil mă leagă de firea lui, de ființa lui. Acum este ceva schimbat la el. E molatic, tăcut și distins. E aproape și, totuși, departe de tine, de orice din împrejurul tău, al lui.

— Ce zici de un șah?

— Așa primești tu oaspeții? râd mânzește.

— Tu ce crezi?

Dau din mână. Ne așezăm în fața tablei de șah și, ca de obicei, mă bate. E drept, la limită.

— Ascultă, am o idee.

Mă uit la el.

— În legătură cu reportajul. Aici e un muzeu mai ciudat. Nu-l prea vizitează nimeni. De fapt, chiar că este de ne vizitat. Nu vine nimeni. Directorul este un tip bătrân, fost pictor și el, ca și mine. E o chestie interesantă.

— Cum stă chestia? iscodesc și mă declar mat a doua oară.

Îl văd că se codește.

— Păi, chiar directorul a declarat muzeul închis pentru renovare.

— De ce?

— Lasă că-ți zice el. Acum hai la culcare. Vrei să mănânci ceva înainte de...

— Da.

Fac o baie, mă echiphez pentru somn și mă duc în bucătărie. Mâncăm și discutăm banalități. Mai stăm un pic la televizor, apoi ne culcăm. Patul e primitiv și adorm de cum pun capul pe pernă.

...Alerg, alerg, încercând s-o prind pe Milena. Iar ea, zâmbind, îmbrăcată în rochia aceea liliachie cu flori mari de iriși, se ascunde mereu.

Apoi, deodată, o văd în mijlocul străzii, iar eu pe trotuar, cu un buchet mare de crizanteme, strig:

— Fugi Milena, fugi... Fugi, fugi, fugiii!

Mă zbat încă somnoros, learcă de transpirație. Am ochii deschiși, dar eu o văd doar pe Milena, și urlu la ea. Brațele astea care mă țin...

— Milena, bâigui îngrozit.

— Ești la mine, băiete. Scoală-te. Ai visat urât, aud și o mână fermă mă șterge cu un prosop rece pe față, pe piept și pe spate, îmi dă un pahar cu apă rece și mă zgâlțâie ușurel.

Mă dezmeticesc și-l văd pe Antohi lângă mine. Îl privesc rugător, sunt dezorientat, nu-mi pasă că ce am construit este făcut praf. Sunt un om slab. Da. Dacă iubirea poate fi slăbiciune.

La fel a procedat și atunci. M-a dat pe mâinile amicilor lui și, cu toate că ținam și mă zbăteam, o strigăm pe Milena, mi-a trântit două calmante pe loc, apoi m-a internat direct la reanimare și m-a ținut acolo timp de două luni. Narcotizat și hrănit artificial. Mai târziu, o asistentă, pe care am corupt-o, mi-a povestit că m-a vegheat continuu pentru că făceam destul de urât. Mă zbăteam, urlam, voiam să mor. Când m-am trezit eram alt om, dar, oricum, nu o zdreanță. Și asta datorită lui Antohi. Bunul meu prieten.

— Ei, te-ai trezit? mă întreabă blând.

— Am încercat s-o uit, am încercat. Nu pot. Oameni ca Milena nu se uită niciodată. Niciodată, Antohi.

— Te înțeleg, Mal.

Mă îmbrățișează apoi mă duce la el în cameră ca pe un om bolnav, un invalid.

Mă pune în pat și îmi aduce un pahar cu lapte. Îl dau pe gât fără să-mi mai îmi pese de ceva. Gustul amar îmi dă de înțeles că, în pahar, era atâta soporific încât să facă butuc o turmă de elefanți, darmită un scoțian prăpădit ca mine. Înainte de a adormi simt cum Antohi mă ia în brațe și mă strânge. Ticăitul inimii mele se confundă cu cel al inimii lui și cu acest ultim sunet pentru mine ziua s-a sfârșit.

3. Un muzeu pierdut în ceață...

Somniferul pe care mi-l dăduse seara trecută fusese puternic, căci voiam să mă scol și nu puteam. Am simțit zgomot și mi-am zis că acum mă scoală Antohi. Da' de unde. A profitat că eram încă butuc și m-a catadicsit cu o injecție intravenoasă, de-mi venea să mă cațăr pe pereți de durere. Ca urmare, am simțit cum adorm și m-am gândit în ultima clipă că n-am șanse, în stilul ăsta, să termin, repede, cel mai senzational reportaj.

Mă scol într-o formă excelentă și plin de bună dispoziție. Când vreau să mă pieptăn și mă uit în oglindă, fără voie, îmi reamintesc de Milena, de coșmaruri. Bună dispoziția piere ca prin farmec și eu rămân gânditor. Antohi mă așteaptă în bucătărie.

— Salve băiete.

— Salve An.

Se așază în fața mea și mă privește. Oricât îi ocolesc privirea nu pot rezista și, într-un final, îl privesc și eu direct în ochi.

— Așa da. Deci, ce-i cu tine?

— Aș minți dacă aș spune că nimic. Și eu pe tine nu te pot minți, știu doar asta.

— Ascultă, ai visat urât, e firesc, ai avut atâtea în ultima vreme, și cu asta basta!

— Nu e totul, Antohi. Nu mă pot amăgi continuu, în felul acesta. Nu e prima oară când o pătesc.

— Tot așa de violent?

— Cam. Ultima dată, adică dinaintea celei din seara trecută, era să mă sufoc cu cearșafurile de pe pat.

— Ai nevoie de odihnă.

— Nu. Am nevoie de ceva ca să uit. Adică de acțiune. De uragane, de vârtejuri.

— Nu e o soluție, Mal. După asta ce faci? O să începi din nou?

Tac și strâng din dinți.

— Mal...

— Sunt pe muchie, Antohi. Sunt, poate de mult, în prăpastie. Ce să mă fac? Ce?

Îmi strâng capul între palme.

— Greșești Mal. Ești salvat. Aceste coșmaruri nu fac decât să marcheze sfârșitul dramei. Ești salvat. N-ai căzut în patima beției sau, mai rău, a drogurilor. Eviți până și medicamentele. Când ți-am făcut vitaminele, la spital, nu ai continuat tratamentul ci te-ai aruncat în muncă. Când ți-am făcut azi dimineață injecția te-ai încordat și te-ai strâmbat ca naiba. Nu, Mal. Ai reușit să rezisti, ceea ce dovedește că ești un om cu o voință și o ambiție de fier. Ai muncit ca un rob. Nu te uita așa la mine, te-am urmărit. Eram mereu cu ochii pe tine. Țin enorm de mult la tine, Mal. Asta-i tot.

Simt că nu mai pot rezista. Am obrajii umezi. Cred că plâng.

— Haide, Mal. Sunt alături de tine.

— Sunt cam... nervos, Antohi. Eu știu că tu ești cu mine. Și vei fi în totdeauna.

Dă din cap apoi îmi spune repede, ca să uităm acest subiect.

— Știi, dacă vrei, mergem chiar acum la directorul acela.

Îi zâmbesc. Strașnic om Antohi.

— Da. Hai să mergem.

— Momento... Ai terminat de mâncat?

— Ăăă... Dar nu mi-e foame.

— Dar mie mi-e!

Mâncăm și o ștergem la director.

Antohi nu se grăbește deloc și mă cară prin tot felul de străzi înguste, pe care nu le-am văzut în scurtul timp de când venisem în acest oraș. Tot drumul am vorbit despre pictura marilor maeștri. Fiind ziarist experimentat am ajuns să posed, în minte, mici enciclopedii cu tot felul de informații. Capitolul „picturi” este foarte bogat mai ales că eu, ca tot omul, am avut ca pasiune, printre altele, muzica și pictura. Dar pictura a figurat ca prezență constantă. Deci nu eram chiar atât de ageamiu. În altă perspectivă, vorbind ca ziarist, într-o mare redacție ajungi să fii la curent cu toate noutățile, ori pictura va rămâne o afacere profitabilă mereu. Picturile sunt unice și nu se schimbă ca diamantele, vedetele sau valoarea aurului. Va rămâne, constant, cea mai valoroasă investiție și cale de înavuțire. Evident fie prin cumpărare, posedare, vânzare sau chiar... furt. Și furturile marilor tablouri vor fi mereu actuale, chiar și în epoca coloniilor spațiale. Când te știi posesorul unui Rembrandt sau Vernet sau Monet ajungi să fii în stare să ții piept unei galerii. O știu din experiență. Antohi fiind pictor este, desigur, mult mai în temă decât mine așa că am aflat multe noutăți interesante.

— Și ce ziceai că e curios la director? întreb.

— Multe. Iar dacă vrei să vorbești despre ele te sfătuiesc, fă-o în șoaptă. Măcar că te rog eu.

Mă opresc din mers, rămânând cu piciorul suspendat chiar deasupra unei bălți.

— Dar cum?

— Hai odată!

Și eu calc în băltoacă, sar, îmi scutur pantalonii și continui să merg alături de Antohi.

— Nu mi-a spus nici mie prea multe dar, ceva, ceva, am prins. Este vorba despre niște tablouri descoperite peste noapte, dintr-odată, tablouri pictate de mari maeștri. Începând cu „preclasicii”, ca să zic așa, și terminând cu Pablo Picasso, ca să-l iau pe el ca punct de reper. Tablouri de milioane. Încremenești de le vezi. Nu le poți uita și vii

mereu. Oamenii care veneau să le vadă plecau schimbați. Sau chiar dispăreau. Directorul îi vedea intrând dar de ieșit, nexam. Și apoi, mă privea cam straniu când mi-a spus toate acestea și m-a rugat să revin. Ceea ce fac acum cu tine. Dacă nu aș ști că înainte de bani tu ieși în considerare omul, nu cum se procedează acum, nu te luăm. Ia aminte.

Ne oprim în fața unei vile foarte frumoase și cu un aer... ca să zic așa, distins.

— Atenție ce spui în fața lui, mă trage de mânecă Antohi.

— Nu e nevoie să repeți. Aud de peste 30 de ani.

— Parcă mai știi. De unde să fiu sigur că n-ai surzit tocmai acum? mă tachinează.

Și așa, șicanându-ne, am intrat în muzeu.

Muzeul este cu adevărat impresionant. E tapetat cu catifea sau mochetă, sau ce-o fi ea, de culoare purpurie, iar tablourile sunt puse pe suporturi din marmură ce le dau o strălucire deosebită. Directorul mă face praf. Este un pitic. Are numai vreun metru, poate puțin peste un metru, cu părul și barba albe, dar albe de tot, argintii chiar, și este îmbrăcat ca vechii pictori, într-o robă de catifea neagră. Pe cât e de mic, pe atât vocea îi este gravă, solemnă și teribil de plăcută.

— A, domnul Antohi. Încântat să vă revăd și vă mulțumesc că ați dat curs rugăminții mele.

— Credeți-mă, eu sunt încântat că vă vizitez și vă mulțumesc că m-ați acceptat în acest sanctuar al artei, arătându-vă admirația față de pictura mea.

Cuvintele par deplasate dar, aici, ele sună ca un ceremonial, ca un ritual absolut necesar.

— Ca să vă arăt și marea mea admirație am adus, cu mine, pe prietenul meu, cel de care v-am spus.

„Vas să zică i-a vorbit despre mine”.

Directorul dă din cap aprobator.

— Poftiți, vă rog, pe aici, zice și o ia înainte pe un coridor mascat de o draperie grea.

Mergem ce mergem, până ajungem la o ușă sculptată, din lemn masiv.

— Domnilor, nu scoate-ți un cuvânt, vă rog, și încercați, în cele câteva secunde, să rețineți numărul tablourilor în special, precum și alte amănunte.

Deschide ușa repede.

Zăresc sala. Camera e numai marmură și are ferestrele deschise. Tablourile sunt puse direct pe pereții plăcați cu marmură. În cameră e multă lumină, enorm de multă lumină. Pe fiecare perete sunt puse câte zece tablouri.

Piticul închide ușa brusc.

— Haideți în biroul meu.

Îl urmău tăcuți.

— Deci? ne întreabă.

— Sunt câte zece tablouri pe fiecare perete. Camera este toată placată cu marmură, nu există niciun tapet nicăieri. Tablourile sunt puse direct pe perete, iar ferestrele camerei sunt deschise. E multă lumină. Cam asta e, zic eu.

— Câte au fost, domnule Antohi, când ați fost data trecută?

— Șapte pe un perete și nouă pe celălalt.

Se ridică și începe să se plimbe prin încăperea.

— Ce ziceți de asta?

— Iar au fost găsite tablouri? întreabă Antohi.

— Tablourile sunt originale, mormăie piticul. Toate sunt originale.

Mă uit la Antohi și văd aceeași întrebare în ochii lui.

— Deci, reia piticul, tablourile au fost descoperite recent.

— Dar cum naiba? Unde sunt descoperite?

— Asta nu o știu nici eu, zice disperat. Tablourile astea apar brusc. Nu-s descoperite. Eu păzesc sala de câteva săptămâni. Am avut șase grupuri de vizitatori. De atunci, au apărut patru tablouri noi și au dispărut 6 persoane. Am întrebat de ei. Parcă n-ar fi existat niciodată. Le-am arătat hărțile de la muzeu, de la intrare. Nimic. Orice urmă dispăre. Când am intrat în sală am văzut tablourile. Trei de Goya și unul de Boticelli. Asta de când am fost eu acolo prima dată.

— Vreau să le vedem, dacă nu vă supărați, zic gândindu-mă un pic.

Mișcă nervos mâinile și pornim cu toții spre sală.

Intru cu oarecare teamă. Dar și cu o curiozitate fără de margini. Tablourile sunt teribile. Cele de Goya înfățișează, în ordine, un negustor, un cămătar și un prost fudul. Tabloul de Boticelli arată un chip de fată. Prea bine nu văd chipul, pentru că o rază îi transformă trăsăturile într-o mare de lumină. Doar părul negru, fluturat de vânt îl deslușesc și chiar mă mir: ce buclat poate fi.

Brusc, simt o spaimă fără rost alergându-mi prin vine și mă grăbesc să ies din cameră. Antohi și piticul mă așteaptă.

— Da, zic și apoi tac.

— E ceva putred în Danemarca? îmi susură ironic la ureche Antohi.

Mă uit la el și mă încrunt. Încep să cred că am picat cam brusc din cer.

— Hai să repetăm scena cu un câine, propun.

Piticul mă privește ca pe un viitor, dar cert, client al spitalelor de boli nervoase. Antohi mă îndeamnă, din ochi, să continui.

— Dăm drumul unui câine înăuntru și vedem dacă dispare și el sau nu. Scuze, dar n-am nicio creditor la îndemână, de care să pot scăpa, spun încercând să menajez orgoliul micului director.

— Nu mă credeți când vă spun că dispar oameni? strigă indignat piticul.

— Domnule director, vă rog să nu vă considerați jignit, dar credeți-mă, e mai bine încă o certitudine.

— Bine. Vă aștept în biroul meu, suspină.

Mă întorc spre Antohi și-i fac un semn lămuritor asupra ceea ce aștept eu.

— Hei, câinele unde-i?

— Mal, îți faci rost și singur.

— Da' de unde. Sunt nou venit așa că...

Pleacă. Cum are o grămadă de relații nu mi-l închipui neobținând ceva.

Și am dreptate.

Timp de aproape o oră am admirat gustul deosebit cu care directorul cel mic decorase încăperea și scosese în valoare frumusețea, luminozitatea, aceea lumină din inimă, pe care o degajau tablourile. Mă simt atras. Iată, abia am venit și am intrat deja în miezul problemei. Pe de altă parte, sunt îngrijorat de aspectul pe care ar putea să-l aibă rezolvarea cazului Gillen. Nu există ascunzătoare pentru cine știe să caute.

Mă duc să văd ce mai face micul director, apoi mai văd.

Antohi se întoarce după o oră. Cu un câine parcă uitat de pieptene, foarfecă și vreme.

— Doamne, Antohi, unde l-ai găsit?

— Nu eu. Cineva. Un amic.

— Aha!

— Niciun aha. Hai să-i dăm drumul.

Mângâi claia roșcată, fără să știu unde este capul și unde coada, mângâi undeva la mijloc, și deschid ușa cu cealaltă mână. Am satisfacția să văd claia intrând. Închid ușa și-i spun lui Antohi.

— Nu mai rămâne decât să așteptăm. Hai la director.

În biroul directorului parcă este altă lume. Totul este auriu. Aud, undeva la picioare, un „hâm” plin de importanță și, rapid, îmi amintesc cât de „înalt” este directorul. Cobor privirea ca să surprind, în obiectiv, figură întrebătoare.

— Luați loc. Nu am apucat să mă prezint. Thor Laendel. Critic de artă și pictor.

— Mal Donaghi, ziarist.

Mă fulgeră gândul că dacă tipul o să spună cuiva numele meu aş putea să o pătesc destul de rău. Antohi nu zice nimic. Înseamnă că-și cunoaște marfa.

Piticul se uită lung la mine.

— Mal Donaghi, repetă gânditor.

Cine știe ce își închipuie. Se întoarce iute spre Antohi și începe să-i spună ceva, mai degrabă să îi toarne, un șuvoi de sunete scurte dar, în același timp, melodioase. Dacă nu m-am rablagit încă și dacă, totodată, mai am renumele de ziarist bun, limba ce-o vorbesc este suedeză. Sau norvegiana. Pe undeva aproape. Cum simt că sunt în plus, tac din gură. Fără să-mi semnalez prezența. Stau și vorbesc, vorbesc și iar vorbesc. Eu stau și privesc. Reportajul meu stă și el. Mă întreb, foarte serios, de unde s-o apuc. Chestia cu tablourile este interesantă. Brusc, realizez că cei doi tac și mă privesc. Mă uit întrebător la ei.

— Nimic, Mal.

— Mă gândeam la... o chestie, zic repede.

Dă din mână calm.

— Domnul director rămâne aici, zice. Măine venim din nou. Da?

Dau din cap, să-mi rup gâtul și nu alta, și, înainte de a se răzgândi cineva, decolez cu viteză.

Orașul mi se pare pustiu și aş vrea să pricep pentru ce nu sunt oameni pe străzi.

— Mal, aici nu e New York sau Londra sau Geneva.

De felul meu sunt tenace așa că, cum mă văd instalat în fotoliul de lângă ficus, îmi continui cursa întrebărilor.

— Și cum e orașul ăsta, Antohi?

Stă pe gânduri o clipă înainte de a răspunde.

— Un oraș mic și... „bolnav”, asta e, Mal. Este un oraș unde sunt numai oameni bolnavi. Mulți oameni bolnavi. Au venit aici ca să se vindece, să uite totul. Așezat pe o fâșie de pământ, o Londră în miniatură, orașul ăsta e colacul de salvare al multor oameni. Inițial, a fost un sanatoriu, o pădure și marea. Acum s-a extins. Au venit tot felul de oameni. Dacă ar veni cineva, un parvenit gălăgios, aruncând în stânga și în dreapta cu aluzii la relațiile lui, ar zbura destul de repede înapoi, de unde a venit. Eu... Aici este un refugiu al oamenilor de tot felul, izgoniți de răutățile altora, de computere, de mașini fără pic de simțire. Pricepi?

— Dar dacă ar veni cineva care a avut legătură cu altcineva care stă în oraș?

— S-ar ști. Iar respectivul ar da de un adevărat zid de tăcere. E unicul loc realmente discret. Discret în adevăratul sens al cuvântului. E un loc minunat de tăcut.

— Adică de mine știu?

— Nu te cunosc, poate, dar că ești prezent aici, în acest oraș, la mine acasă, da. Te-au văzut doar.

— Pe tine te știu.

— Nu. Aici e ca un labirint englezesc. Nu știi cine este dincolo de zidul de verdeață.

— Dar Thor?

— Thor Laendel, da. Pe el îl cunosc mai demult. Un tip cu totul și cu totul remarcabil. Dar neînțeleș.

— Măi, suflet generos, societatea nu-ți face niciodată cadouri, e clar? Și tu te-ai apucat de acte de caritate.

— Te-ai otrăvit, Mal. Da. Ai dreptate și tu, în parte însă. Tu te gândești așa: Societatea nu face acte de caritate. Ea își urmărește propriul interes, chiar dacă trece peste tine. Tu te răzbuni pe ea răsplătind-o cu aceeași monedă. Un război nedeclarat oficial. Îți urmărești doar interesele proprii. Află că cineva a gândit ca tine.

— Cine?

— Monte Cristo. De fapt, Dumas sub chipul lui Monte Cristo.

— A gândit bine.

— Uneori nu.

— Mda. Uneori nu.

— Mal, recunoaște că degeaba spui așa. Tu mereu ai spus că societatea este rea dar, dacă pe oamenii care o formează, alcătuiți din filoane de pasiuni, îi înveți cu binele, pe care îl practici ca răspuns, aceștia îți vor răspunde, până la urmă, tot cu bine.

— Da' de unde! Am văzut până acum. Toți cer de la tine dar nimeni nu-ți dă nimic. Poate există altfel de oameni dar, cert sunt de pe altă planetă. Uită-te la Gillen. A dat vina pe altul numai pentru că tipul era înamorat de pițulele verzi. Pe când altul, ce are? Un ăla, ca să nu spun vorbă urâtă.

— Dar există și altfel de oameni.

— De acord. Că Dan sau ca tine. Nu face mutra asta, lasă-mă să termin. Dan e militar și, totuși, e uman. Nu e o mașinărie de război. E printre puținii militari care au un suflet al naibii de bun. Sunt și alții dar se ascund conform legii fricii: „cine a văzut o dată ceva, nu mai trebuie să vadă a doua oară”. Clar și pe înțelesul tuturor.

— Odată va fi abrogată și legea asta nescrisă.

— Nescrisă, dar existentă. Dovadă e însuși acest oraș. Nimeni nu știe pe nimeni. Amice, las-o moale. Măcar aici. Ești bleg de bun.

Mă scol și mă uit pe geam. Parcă începe să se înnoreze. E bună și ploaia.

— Hai să jucăm table până picăm de somn.

— Nu vreau. Mi-e gândul la muzeu. Apropo, ce-ai vorbit cu omul tău? sunt curios.

Râde.

— Mă întrebam cât mai rezști.

— Dacă nu vrei să spui nu-mi spune. Nu mor de curiozitate.

— Hai, mă. Era curios să știe cine ești. Așa că i-am spus. Ca și acești locuitori, ești un om pierdut în ceață, în unică oază de ceață a acestui balamuc ce poartă numele de LUME.

— Dă zarurile încoace. Pun pariu că dau numai șase-șase.

— Da' de unde. Te lauzi. Eu poate că da.

— Bancuri!

— Ha! Doi – trei, ce spuneam. Mal, ești mai ceva că baronul Münchhausen.

4. Cineva mă avertizează...

Încerc să deschid ochii, dar parcă am pe pleoape lipici. Nici cu macaraua nu le pot deschide. Iar în cap am un pahar cu zaruri care huruie și zdrăngăne și pocnesc. Pipăi cu mâna prin jur. După ce

recepționez o lovitură peste degete și trag o înjurătură de a-și câștiga un nou război, deschid, totuși, ochii. Țin încă la degetele mele.

Sunt pe covor, cu câteva perne lângă mine, iar obiectul care a atentat la integritatea degetelor mele este cutia de table. Doamne, așa trebuie să fi arătat lumea după războiul de o sută de ani. Dezastru cu D mare. Peste tot. Mă uit după Antohi.

Îl văd și nu-mi vine să cred.

E mai destins ca un brahman în timpul meditației. Drept pernă are ficusul, deasupra trupului tronează sticle și pahare răsturnate, dar el sforăie ușurel. Un picior de-al lui e sub mine, iar celălalt sub fotoliu. Picioarele mele sunt pe fotoliu.

Apuc membrul care mi-a slujit drept saltea și trag cu nădejde. Mai realist, mă scol, mă orientez spre bucătărie, cu greutate e drept, valsează totul în jurul meu, apuc o carafă cu apă de pe masă și valsând înapoi spre cameră o deșert fără remușcări peste Antohi. Aud bolboroseli dar, cu ochii închiși, continui treaba până simt carafa goală, apoi cad pe dușumea.

— Mă îneci, animalule!

— Ușurel, frumosule. Sus, băiețăș, că-i târziu, mormăi tot cu ochii închiși.

Nimic. Mai stau un pic apoi deschid ochii și observ ce mai e nou pe planeta noastră. Și e! Antohi s-a sculat și se uită la mine cum mă uit și eu la el. Ca o pisică la un calendar.

— Antohi, ce-a fost aseară pe aici?

Dă din mâini. Cred că nici nu a înțeles întrebarea. Mă adun, ăsta e adevărul, și mă transport grijuliu până la baie. Urlu zdravăn cât mă spăl, duș scoțian ultimul regim, și cu capul limpede dar încă nelămurit asupra aceia ce a fost aseară, revin în cameră.

Viziunea s-a schimbat. Arată a casă de oameni, nu a teatru de război.

— Antohi, ce mâncăm noi astăzi?

— Ai răbdare.

Apare cu o tavă plină de bunătăți.

— Antohi, întreb cu gura plină, ce-a fost aseară, că eu...

— Eu mai țin minte doar că terminasem o sticlă de gin, apoi am luat încă una și... pauză. Parcă tu strigai mereu „șase-șase”, iar eu îți răspundeam cu ceva foarte... picant. Pricepi?

— Îhî.

Până la urmă am băut, nu de ciudă, nu, în niciun caz, dar poate pentru a ne răzbuna copilărește pe lacrimile trecute, pe imaginile din trecut care ne dau târcoale în miez de noapte, pe... Iisuse, pe toată durerea din suflet care nu o putem striga. Pare infantil dar... simt că ceva s-a schimbat... Cum? Nu știu. Dar simt asta.

Mâncăm și ne pregătim de plecare.

— Tipule, mă întorc, ce-ai zice dacă mi-ai arăta orașul? Evident, după ce ne întoarcem de la muzeu.

— Vrei?

— Mai întrebi?

Stă o clipă pe gânduri.

— Fii atent. Eu ți-l arăt dar nu garantez integritatea ta corporală.

— Asta-i bună! Știu să-mi port și singur de grijă.

Urmăm același drum. Aceași ceață, același pustiu.

— Ceva nou, domnule Laendel?

— Nimic. Câinele e tot acolo. M-am ocupat eu de el.

Cel puțin nimeni nu ne va învinovăți că am încălcat drepturile europene ale câinelui. Marele ziarist ucide câini fără milă. Asta da titlu de scandal. Doamne, atât mi-ar mai trebui la câte „cucuie” posed, legal sau nu.

— Mai așteptăm, zic.

Mii și mii de gânduri îmi umblă prin cap. Unele pesimiste, altele dimpotrivă, roze, roze. Piticul oftează. La un astfel de om este greu să-ți dai seama ce gândește. Îi fac semn lui Antohi și plecăm.

— Apropo de plimbare, fii pe fază că sunt persoană non-grata.

Îmi dă un cot amical. În ceață e cam greu să te descurci. Pornim pe străzi. Case frumoase, uitate de vreme. Avea dreptate să spună că acest oraș este unul al uitării. Canale lungi, venețiene și mici bărci vopsite multicolor, poduri mari, grandioase, mici prăvălioare ascunse prin ulițe, toate m-au încântat. Eram departe de lumea mărilor giganți din beton, a ferryboturilor, a vehiculelor solare, a gălăgiei orașelor aglomerate, a oamenilor în continuă mișcare.

Fără voie, simt cum alunec pe panta amintirilor. Cândva îmi plăcuseră astfel de străzi, liniștite, tăcute. Plecăm cu Milena în lungi plimbări. Iscodeam, numai cu gândul, cum e omul uitându-ne la casă, la grădina lui. Feream oamenii cu priviri viclene, iscoditoare. Privirile noastre erau catifelate, blânde, mâinile erau împreună, calde.

Vedeam silueta ei decupată parcă din tablourile străvechi, părul ei ondulat, numai bucle vii, ochii căprui, uneori cu sclipiri de aur. Când vorbea te vrăjea. Dacă atunci când te uitai către ea ar fi putut trece neobservată, în schimb, când vorbea – erai statuie în fața ei. O asemănam cu un poet, ultimul romantic, Mihai Eminescu parcă îl chema. Văzusem odată un portret de-al lui și citisem ceva din poeziile și proza lui. El sau Milena tot una. O adorăm. Știa așa de multe. Mă iubea necondiționat. Ce scump plătisem fericirea noastră, clipele noastre de nebunie. Da. Fusesse oare un simplu vis? Nu puteam crede. Copacii aceștia singuratici, băncile rare, pierdute parcă, erau refugiile noastre din lumea supertehnicizată. Nu. Milena mi se părea furată. Da. Poate Gillen, așa-zisul mort, ca să se răzbune, a rănit-o și apoi mi-a furat-o. Oh! O voi găsi de-ar fi să răstorn lumea!

O ușoară lovitură mă face să tresar.

— A... Ce-i Antohi?

Îi simt mâna încleștându-se pe brațul meu. Vrea să-l privesc. Dar nu vreau eu.

— Știi, Antohi, mă tot întreb ce este cu vizitatorii din muzeu.

— Aha.

— Da. Tot ce am văzut aici seamănă cu o poveste fantastică, a film SF cu regizor de doi bani. Scuze, dar asta este. Pur și simplu, în momentul ăsta, îmi vin idei de care până și unui puști de cinci ani i-ar fi rușine. Știi ce idei? Că vin omuleții verzi și îi iau pe vizitatori. O fi ei mov sau roz cu picățele, ideea de bază rămâne asta: în sala aia dispar oameni și eu, unul, cred că sunt luați de amicii verzi cu antenuțe. De fapt, am citit, undeva, părerile și ipotezele unora în ceea ce privește lumea de dincolo de noi. Părerea mea este că oamenii caută în afară, în loc să se uite și la ce este înăuntru, alături de ei. Caută în grădină ceea ce este în dulap. Vizitatorii aceia... nu prea pricep ce voiau. Să intre în vorbă cu noi, cum au încercat de nenumărate ori, să... phii, ți-aș al naibii dacă pricep ceva. În fine. Răbdarea este una din darurile Naturii.

— De fapt, vorba ta, dacă tot analizăm ideile unui puști de cinci ani, zău Mal, da' greu mai crești, eu aș vedea altfel desenul animat. Una din ipotezele emise, și în parte verificată, este aceea că noi suntem urmașii acelor vizitatori veniți cu mii, milioane de ani în urmă, ai căror descendenți au decăzut genetic, de la giganții de odinioară la piticii de azi, noi...

— Dar teoria lui Darwin?

— Oricum, să zicem că provenim din maimuțe asupra cărora s-a intervenit genetic. Operație făcută de vizitatori deoarece evoluția după teorii genetice implică mutații pe perioade foarte mari, ori perioada de evoluție e cam mică, așa că maimuțele operate au evoluat și s-a ajuns la stadiul de astăzi. Poate că acei vizitatori vor ne analizeze.

— Mda. Vor o analiză pentru experimentul de laborator.

— De ce tehnică evoluată dispun dacă au această modalitate de transport?

— Da. Dar mai sunt încă câteva zeci de ipoteze. Dacă tentativa lor, reușită până acum, implică o nuanță agresivă? Nu putem ști din ce lume vin.

— Știi ce? Mi s-a făcut foame de atâtea ipoteze.

Ne întoarcem. Extratereștrii, tablouri, Gillen, Milena, toate mi se amestecă în cap. În casă e cald. Mănânc și adorm, în cele din urmă, în zgomot de farfurii spălate și, din când în când, sparte.

Mă trezesc cu o senzație acută de neliniște. Mi se pare că sunt privit. Mă obișnuiesc cu întunericul și încep să privesc în jur. Fereastra e deschisă. Mi se pare că zăresc o umbră la fereastră. Ce naiba! Mă ridic dar umbră, după ce apare o clipă, dispare brusc. Deci nu mi s-a părut mie. A fost cineva. Mă apropiu de fereastră. Este întuneric și liniște. Vreau să mă culc din nou dar observ la marginea ferestrei, pe un colț, gata să cadă, ceva alb. Iau ușor pachetul. Simt o hârtie învelind ceva tare. Mă duc la baie și descopăr că hârtia este scrisă. Mă blochez: „FUGI CÂT MAI AI TIMP” scrie pe hârtia care a învelit o bucată de piatră albastră. Dar un albastru luminescent. Sting lumina și mă duc să mă culc. Scrisul e mic, parcă ar fi fost scris repede, literele sunt tremurate, iar piatră... e cam ciudată. Ce legătură are piatra cu mesajul și de unde provin? Pentru că în grădina din jurul vilei sunt flori și pământ, nu pietre albastre strălucitoare. Vreau să adorm dar nu pot. Somnul mi-a zburat odată cu umbră.

Zorile mă găsesc, evident, treaz. Tot mă sucesc și mă răsucesc pe toate părțile. Dar nu-mi trece nimic prin minte legat de mesajul primit într-un mod atât de original. Mă foiesc de zor. Iau agenda și încerc să schițez, cât de cât, reportajul. Nimic. Rup foaia, apoi încerc din nou. Nimic. Încerc de câteva ori la rând. Nimic și pace. Decât să rămân fără agendă mai bine renunț. Încep să studiez pereții. Și încep să mă enervez. Mda. Aș proceda cam așa: M-aș duce în camera aceea și aș rămâne acolo, poate așa aș ajunge „dincolo”. Și m-aș fi întors eu cumva,

înapoi. E drept că există un risc dar, dacă vrei să afli adevărul, care de regulă umblă cu capul spart, nu se poate să nu ieși cu ceva cucuie din toată afacerea. Pe de altă parte, mesajul primit mă încurcă ca naiba. Cineva mă avertizează că trebuie să-mi schimb domiciliul. Ușor de spus, greu de făcut. Chestia cu tablourile mă încurcă. Că nu speram să trec neobservat și asta e clar. Gillen, umbra lui, mă urmărește. Eram incomod pentru unii și am rămas la fel de incomod și asta e clar. Dar... piatra asta, ce este cu piatra asta, ce este? De unde vine? Mă duc și mă uit la Antohi. Doarme. Parcă și zâmbește, un pic. Visează... Nu. La ce ar putea să viseze? Bucurii? Hm. Speranțe? Da. Cam asta e tot ce i-a mai rămas. Și eu tot cu speranța am rămas. Mă uit la ceas. Ora șase și aproape jumătate. Ieri m-am culcat mai devreme dar, cu toate acestea, nu mă simt deloc odihnit.

— Psst, Antohi, scoală, n-auzi?

Pe naiba mă aude. Mă scol, e cam răcoare, iau o cană, o umplu cu apă în bucătărie, revin în cameră și o torn peste Antohi. Puteam să-l zgâlțâi, dar n-am chef. Mă întorc, iar în clipa următoare ceva mă doboară. Aterizez peste fotoliu cu cană cu tot.

— Ai înnebunit de tot?

— Nțțț! Scoală că am niște vești simpatice de tot.

Se uită la mine ca la o mumie egipteană umblătoare. Îi dau peticul de hârtie și piatra.

— Ei? zic peste câteva minute.

— Mda.

— Ai ceva idei?

— Ascultă sfatul. Ba nu! Dacă nu e decât o cursă?

— Antohi, locuința asta a ta e sigură? Vreau să spun...

— Las că știu. Da.

Se dă jos din pat. Și începe să se plimbe. Încep să râd. Se uită strâmb la mine. Nu riscă să mă creadă șocat, dar nici întreg la minte nu mă socoate. Păi, da. Țara arde, iar babei îi arde de... răs. El, săracu', abia s-a sculat din somn, e deja în alertă, iar eu râd de zor. Dar zău că nervii mei au o limită, care este a naibii de aproape.

— Antohi, ascultă-mă te rog, o clipă, și nu te mai plimba atât, că ai reușit să mă amețești.

Se oprește și mă privește lung.

— Așază-te, îi zic.

Se așază în fața mea iar eu tușesc sec, și-mi încep speech-ul.

— Ți-am mai spus o dată ce a fost cu toată afacerea Gillen. Când am sosit aici pentru reportaj, mi-ai pomenit de o chestie formidabilă, dispariții și apariții ciudate la domnul T.L... Despre asta am mai discutat. Iar acum am primit un mesaj în care mi se sugerează, și încă impetuos, să fug de aici, iar ca bilet de trecere am o piatră albastră, luminescentă. Ai văzut pe undeva piatra?

— Nu. Pe aici nu.

— Ce concluzii putem trage? Cineva îmi spune „fugi” cu trei semne de exclamare. Deci s-ar putea să mă cunoască. Poate știe cu ce m-am ocupat înainte de a veni aici. Poate știe că alții nu-mi vor binele. Cine ar putea fi acei „alți”? Cei de care am dat atunci cu Gillen. Mai mult, mi se dăruie o piatră neobișnuită.

Examinez piatra din nou. Este albastră, un albastru pur. Aș putea spune că seamănă cu... un cristal mat.

— Ascultă Antohi, sunt treaz sau dorm încă?

— Hai mai bine la muzeu, Mal. Poate avem ceva noutăți.

Ne îmbrăcăm. Ceva nu merge, am repetat-o și o repet mereu. Ceva nu-i tocmai rotund...

5. Tablouri... și câteva personaje interesante

Arunc piatra în sus, o prind. Iar o arunc, iar o prind. Mi-e dor de ceea ce am lăsat în urmă. Liniștea... Mi-e dor de iubire. Aș vrea să iubesc așa cum numai o dată în viață iubești. Tu, inimă, mă iartă. Departe, departe de mine orice acord chopenian, departe de mine orice crizanteme, orice chip frumos. Somn ușor, scumpă Milena, dormi în pace. Am nevoie mai mult decât oricând de luciditate, de răceală.

Voi merge la muzeu și voi încerca să găsesc răspuns la o enigmă. Am sosit cu primul tren, ca să zic așa, sper să nu plec tot cu același tren. Mă echipez repede și decolez în viteza a patra.

Antohi mă așteaptă la cafea. O bem cum nu se bea niciodată o cafea. Adică aruncând-o pe gât în loc să stai domol, s-o savurezi, să vezi cu ochii minții, prin aburi, siluete fragile ce, în sunetele îngânate ale unei chitare, dansează. Plecăm.

Stradă e pustie. S-a luminat dar nu se vede niciun soare. În acest oraș soarele nu vine decât plâns. O pată galbenă, nemurdărind niciun geam, niciun copac, niciun chip. Înregistrez, inconștient, acest lucru. Un simplu fapt. Treci mai departe.

Muzeul mi se pare un refugiu. E drept, unul prea departe. Parcă am mai spus-o. Dar asta în niciun caz datorită înfățișării sale.

Antohi bate de câteva ori în ușa din fier masiv. În liniștea orașului bătăile au o rezonanță stranie. Parcă ar fi bătăi de inimă sau pași grăbiți. O parolă.

Ușa se deschide ca să ne absoarbă în bezna de dinăuntru. Fac un pas în plus și mă ciocnesc de Antohi. Mă simt apucat de mână și pornim. Încet, încet mă obișnuiesc cu întunericul și văd, înaintea lui Antohi, siluetă mică a marelui maestru. Biroul este atât de primitiv! Chiar dacă afară e cald, aici, în cămin, arde un foc vesel. Nicio lumină aprinsă. Suntem poftiți să ședem în niște fotolii vechi dar comode.

— N-am mai fost pe acolo, ne zice între două fumuri. Fumează pipă.

— Mergem noi, acum, intervine Antohi.

— Dacă vreți să fumați, fumați, ne îmbie.

Antohi scoate o pipă și o aprinde. Pipă? De când? În încăpere plutește un miros plăcut de tutun. Posibil englezesc. Dar de unde până unde englezesc?

Aș vrea să-i pun câteva întrebări maestrului, dar Antohi ar trebui să facă introducerea.

— Nu fumați? mă întreabă micul director.

— Nu, mulțumesc. Aș fi fumat, dar nu se mai găsesc țigările mele și... nici nu e momentul. Fumez, nu rar, ci foarte rar. Nu vă supărați, îmi dreg eu vocea, dar consider că este necesar să mergem la sală acum. Vreau să studiez tablourile.

— Dar e un risc!

— De acord. Să trăiești este, însăși, un mare risc.

— Nu forțăm nota?

— Considerați că e mai bine să mai așteptăm?

— Da. E mai bine, după părerea mea.

— Antohi?

— La fel cred și eu.

— Eu nu.

Având majoritatea, eu trebuie să cedez.

— Voiam să vă întreb ceva. Sper că întrebările mele să nu vă pară lipsite de tact sau de bun simț, intervin din nou.

Se uită amândoi la mine. Mă cam enervez. Au aceeași privire, ca atunci când am fost prima dată în muzeu.

— Ați călătorit mult la viața dumneavoastră?

— Întrebare de reporter sau... spune Antohi.

Zâmbesc. Mă înțelege.

— Său.

— Da. Am străbătut lumea în lung și în lat.

— Ați întâlnit multe locuri aparte. În fond, orice pictor e un arheolog și, în același timp, un medic.

— Frumos spus.

— Mulțumesc, dar este doar o constatare. Ați întâlnit în drumurile dumneavoastră, cumva, un loc unde... pământul era mai aparte?

— Multe.

— Vreau să spun... astfel, și scot piatra albastră din buzunar.

— Da. Sau aproape. Am văzut așa ceva prin Uzbekistan sau prin zona aceea. Dar avea irizații albe cu albastru mai închis, mai adânc, dacă înțelegeți. Se extrage din mine speciale. Se pare că este echivalentul, ca valoare, a lui Black Penny.

Fluier a uimire. Asta da!

— Piatra asta, continuă, e mai frumoasă, în felul ei. Ați verificat dacă nu cumva este un aliaj?

— Unde? Și apoi nici nu m-am gândit la această posibilitate, recunosc. Sunteți de mult timp stabilit aici? continui.

Stă o clipă pe gânduri.

— Depinde de ce înțelegeți dumneavoastră prin cincizeci de ani, spune.

În viața mea a trebuit să fac față la multe situații absurde, uimitoare, chiar aberante, și am învățat să-mi cenzurez gesturile și mimică. Așa că reușesc să-mi stăpânesc gestul de uimire.

— Mda. E mult. Când ați venit aici erau mulți locuitori prin zonă?

— Vreți să mă întrebați dacă-i cunosc pe oamenii acestui oraș. Nu. Nu-i cunosc, dar vă pot prezenta pe cineva care, cândva, se lăuda cu interesul său față de natura umană.

Nu vreau să fiu mitocan, dar zău că mă ard tălpile să-l cunosc pe acest „Hercule Poirot”.

— Să știți că și ziariștii, prin natura profesiei lor, posedă acest interes.

— Sunt însă mai indiscreți.

— Nu toți, intervine Antohi din colțul lui.

Zâmbesc.

— Adevărat, spune pe un ton alb domnul Laendel.

Mă ridic.

— Merg totuși puțin la sală. Așteptați-mă aici.

— Mai știți drumul?

— Îl găsesc.

Ies din cameră și încep să mă orientez. Pe undeva trebuie să fie o draperie. O iau la stânga. După trei pași piciorul stâng se lovește de o treaptă. Urc trei trepte și o iau înainte, pe coridorul lung, întunecat. Merg puțin apoi ajung la o intersecție. La stânga mea este draperia, iar la dreapta recunosc calea pe care am străbătut-o prima dată. Dau draperia la o parte și, peste puțin timp, mă află în fața camerei. Răsuflu adânc, ca un boxer înaintea meciului final și deschizând ușa, intru.

Aceeași marmură albă, strălucitoare. Ferestre mari, deschise larg. De afară se insinuează, înăuntru, șuvițe subțire de ceață. E lumină, dar nu la fel de strălucitoare ca atunci. Lângă ferestrele deschise stă culcat câinele. Când am intrat a ridicat capul. Îl chem. Vine târându-și părul lătos ca pe o trenă maiestuoasă. Din mormanul de câlți disting doi ochi vii, inteligenți, care mă privesc.

— Amice, amice, îi zic și-l mângâi, ce mai faci amice? Bine?

Mârâie satisfăcut. Poate că, odată și odată, l-a mângâiat și pe el cineva. Uitat de oameni, uitat de timp. În timp ce-l mângâi, studiez încăperea. Aceeași tablouri. Nici în plus, nici în minus. Trebuie să văd toate tablourile. Le iau pe rând.

Tablourile sunt din perioade de timp diferite. Sunt și rarități. Văd un Rembrandt din prima perioadă, apoi două Rafael, o serie de șapte tablouri aparținând lui Tintoretto, apoi trei schițe de Monet, un tablou de Giorgione, unul, pe jumătate terminat, de David și unul micuț de El Greco, văd trei tablouri de Goya și unul de Boticelli. Dacă la primele șaisprezece tablouri subiectele sunt fie din mitologie, fie din Biblie, cum e cazul lui Rafael, Giorgione și Tintoretto, celelalte sunt peisaje cum e cazul lui Monet. La David, El Greco, Rembrandt, Goya și la Botticelli, asupra cărora îmi concentrez atenția, subiectele sunt oamenii. Portrete de oameni. Un neguțător, un cămătar și un prost fudul sunt subiectele lui Goya. Chipuri mici în centrul tabloului. Impresia este de portret dar, studiind mai atent, vezi imediat o nuanță de critică, de ridiculizare. Negustorul este un om de afaceri în vârstă, aparent serios. În realitate, în planul întunecat al tabloului, te frapază faptul că pictorul nu a folosit tonuri deschise pentru chip și pentru

mâini.

Ar contrazice orice regulă a artei: fața este rece, alburie, impersonală, ochii vii, iscoditori, iar mâinile ce se pierd în faldurile mantoului negru sunt mâini întunecate, deformate de boală, parcă murdărite de afaceri necurate.

Cămătarul... vezi o cocoasă uriașă, ochi și mâini ca niște gheare. Dar ce gheare, ciudate. În mod normal, când spui „gheare” te gândești la ceva încovoiat, ascuțit. Aici este ceva mai deosebit. Mâinile sunt lungi, albe, da, albe! și totuși, când le vezi, nu pot să nu te frapeze. Realmente simți cum mâna albă, regală se încovoiaie și se înfige în carnea ta, smulgând. Vezi gheare și nu te temi. Te pui în gardă. Vezi mâna aceea albă și simți cum pământul fuge de sub tine și tu cazi, cazi mereu. Mă dau înapoi. Teribil personaj.

Prostul fudul este, aparent, un om vesel, petrecăreț. Râde cu toată fața, întreaga ființă participă la râsul lui. Și totuși... Ochii tâmpi, cu sclipiri demențiale, fața roșie, prea roșie, gura strâmbă, atitudinea fanfaronă. Un căpitan Fracasse privit în oglinzi diforme. Rămân impresionat. E mai mult decât o artă. Ține de genialitate.

A mai rămas Botticelli.

Simt cum mi se încrețește pielea. Părul fetei este același. Bucle în vânt. Părul negru pare un vânt de miazănoapte. Surâde. Are în ochi fericirea. TOTUȘI, MĂ SIMT CIUDAT. Nu mai e ca prima oară. Adevărat. Părul este la fel, vântul din pictură a încremenit o clipă. Dar mă simt ca și cum cineva a furat-o pe fata MEA. E ea și nu este ea. Atunci inima îmi bătuse repede-repede. Acum fiori reci se întrec în a mă face să mă simt „bine”. E cale lungă de la presimțire la frică. Ferestre deschise mă îmbie. Mă simt ademenit. Dar nu vreau să fiu Lot. Mă aplec și mângâi câinele. E încă aici. De ce nu a dispărut și el? Sau cei de dincolo de barieră sunt curioși să vadă cum ne comportăm? La toate întrebările există un răspuns. Mi se pare o găselniță în a afla răspunsul potrivit la momentul potrivit. Mă îndepărtez și mai mult de ferestre. Nu-mi este frică. Ar putea să se creadă așa ceva. Pur și simplu eu consider cănu-i momentul potrivit în a găsi răspunsul la această întrebare.

— Amice necuvântător, vei rămâne aici ca paznic. Fii îngăduitor cu musafirii noștri, zic și ies. În urma mea lăptosul paznic mârâie plin de demnitate.

Mă întorc, pe același drum, la biroul directorului. Nu vreau să fiu în neconcordanță cu atmosfera, așa că am grijă să umblu cât mai ușor

cu puțință. Dovadă că, doar când mă așez în fotoliul rezervat persoanei mele, mi se observă prezența. Sunt ușor mirați și eu văd acest lucru, am grijă însă, din motive de politețe, ca râsul meu să nu fie observat.

— Sunt aceleași tablouri și câinele nu a dispărut, remarc.

— Vreți o cafea? Întreabă piticul.

— Dacă nu vă deranjează prea mult, da, răspund.

Îmi aduc aminte cum, odată, un coleg îmi spunea că el poate verifica orice persoană, dacă a fost sau nu afectată psihic în anumite cazuri, oferindu-i cafea.

„Dacă, să zicem” spunea el, „ai fost martorul unui furt sau a unei crime, te simți răvășit psihic mai mult sau mai puțin. În momentul când vei lua ceașca de cafea în mână lucrul acesta se va observa. Dacă ai fost părtaș și ai pus pe rol o înscenare, spunându-ți mereu să-ți menții sângele rece, vei uita de micul amănunt, cafeaua, și vei încerca să te controlezi mereu, încât te vei da de gol”. E drept că amicul cu pricina avea un serviciu de cafea mai special, din porțelan subțire, care clincănea la cel mai mic tremur al mâinii. În cazul oamenilor cu sânge rece, neobișnuit de rece, ceșcuța se mișca, adică scotea un sunet aparte. Aceste zgomote erau bine cunoscute de amicul respectiv care, datorită acestui mic truc insesizabil, trecea drept un tip cu un fler ieșit din comun. Maestrul pare să știe ceva, sau poate totuși, a oferit cafeaua din gentilețe. Antohi cred, mai mult ca sigur, că știe de truc. Mă uit la el dar privirea lui e undeva departe, pe altă planetă. Continui să mă uit la el stăruiitor, dar nimic. Tocmai acest gest îmi confirmă că ȘTIE și el despre truc și moare de curiozitate să vadă ce fac eu. Atunci, hai să le fac pe plac. Privesc intens focul și recapitulez faptele.

Simt cum o mireasmă de cafea îmi invadează nările și abandonez, pentru moment, gândurile. Amicul cu pricina îmi arătase, din mândrie profesională, toată gama de sunete emise de ceșcuță. Eu, dacă sunt tare, ceașca va trebui să scoată trei grupe scurte de sunete: țac-țac-țac.

Și exact asta se aude.

— Vă spuneam că am verificat sala. Nimic până acum. Bănuim că tablourile apar în schimbul dispariției unor persoane.

Mă opresc brusc. Cum de nu mi-am dat seama? Tablourile... Tablourile erau luminate... de lumina din afară. Sala avea ferestrele deschise! Chipul fetei nu l-am putut vedea tocmai din cauza luminii. Ce prost pot fi! Și dacă ferestrele erau deschise... de ce nu am auzit niciun

zgomot? Nici cel mai mic zgomot. Gura mi-o ia înainte și rostesc:

— O soluție ar fi următoarea: să privim pe fereastră. Adică pe ferestrele deschise. Dar eu zic că nu-i încă momentul potrivit. E ca și cum am construi o „casă-n dungă” sau un tesseract modificat. Imaginea de dinăuntru să dea în afară.

Răbdarea este marea mea calitate. Trebuie să discut cu prietenul domnului Laendel. Pentru moment. Aș vrea tare mult să cunosc câte ceva despre oamenii de aici. Iau o nouă înghițitură de cafea. Sunt calm, foarte calm. Nu am un sânge rece neobișnuit, ba dimpotrivă, dar acum încerc pur și simplu să privesc, în timp ce fac primul pas, la pasul următor.

— Magnifică cafea. Și, scuzați-mă, o remarcă: serviciul de cafea e deosebit de frumos. O moștenire de familie, presupun.

— Exact, confirmă maestrul. Iar pipa scoate cel mai rotund rotocol de fum pe care l-am văzut vreodată.

— Nu mai rămâne decât să mergem în vizită, dacă cumva nu aveți altă treabă, acum.

— Din păcate am ceva de făcut, dar vă dau adresa. Mergeți de la muzeu drept înainte. Pe partea dreaptă a străzii veți vedea o vilă micuță, cu o placă pe zid. Pe placă scrie „Mon Caprice”. Acolo stă.

— Mulțumim pentru cafea, pentru răbdarea cu care ne-ați răspuns la întrebări și pentru ajutorul acordat.

— Pentru puțin. Oricând sunteți bine veniți.

— Sper să vă putem ajuta la dezlegarea acestui mister, adaugă Antohi.

Afară e la fel de pustiu. Niciun soare. Stă ascuns printre nori. Ceața nu mai este așa de deasă. Urmând indicațiile maestrului ajungem la vilă cu nume atât de excentric: „Mon Caprice” Capriciul Meu.

Un european ar spune văzând vila: „Tipic englezească”. Un scoțian ca mine spune: „Drăguță casă”.

Portița scârțâie protestând vehement atunci când o deschidem. O grădină frumoasă și foarte îngrijită înconjoară casa. O alee pietruită face legătura portiță – ușa casei. La ușă, în loc de englezescul clopoțel, un cordon gros. Trag de el și așteptăm. Toate aceste lucruri ne spun prea puțin despre proprietar. Mai sun încă o dată. Niciun răspuns.

— Hai în spatele casei, zic. Cunosc anumite obiceiuri și cred că domnul „Hercule Poirot” este în grădina din spate.

— Cum?

— Așa l-am botezat. Îl cunoști?

— Nu. Sincer, nu, surâde Antohi.

Mergem ocolind cu grijă tufele de micsandre și crizanteme, de trandafiri și flucși. Am avut dreptate. Printre răzoare se zărește spinarea încovoiată a unui om.

— Tu sau eu? îl întreb repede pe Antohi.

— Tu, și mă împinge ușor.

Ocolind cu grijă răsadurile ajungem în spatele omului. Îmi dreg, diplomatic, de câteva ori, vocea. Nimic. Tușesc mai tare.

— Oh!

Și mă trezesc nas în nas cu „Poirot”. Nicio asemănare cu personajul. E un om de aceeași înălțime cu mine, poate o idee mai mic, posedă o claie de păr roșcat și o bărbuță asortată. N-are burtă deși pare a avea anii când aceste accesorii sunt nelipsite bărbaților. Aș zice că e mai degrabă uscățiv. Are mâinile murdare de pământ, iar în față îi atârnă un șorț de grădinărit.

— Sper că nu v-am deranjat, spun și-mi amintesc că domnul Thor Laendel nu mi-a spus numele amicului său, dar avem o mică problemă cu dumneavoastră.

— Deloc, deloc. Tocmai aranjam panselele astea. Dacă nu ai grijă, buruienile le năpădesc repede și după aceea se ofilesc. Spuneți ce doriți.

— Ne-a trimis domnul Thor Laendel.

Mă privește circumspect o clipă apoi spune:

— Da?

Are o voce frumoasă.

— Mă numesc Mal Donaghi și dânsul e prietenul meu, Antohi Ramy.

— Vă cunosc. Mi-a pomenit Thor ceva. Haideți în casă.

Îl urmăresc. Suntem conduși într-un salon elegant. Mobila sculptată, patinată de vreme, dă un aer aparte salonului. Ne așezăm pe niște scaune înalte și mari și așteptăm să se reîntoarcă gazda. Reapare, destul de repede, îmbrăcat într-un costum gris-fer, din tweed.

— Mă scuzați, cu ce vă servesc?

— Nimic, nimic, protestăm amândoi într-un glas.

— Nu se poate, spune și ne pomenim, în câteva clipe, cu câte un pahar de whisky în care plutesc două cuburi de gheață.

Băutura e formidabilă, am gustat-o ca să nu fiu neam prost, așa

că încep.

— Cum vă spuneam, ne-a trimis domnul Laendel ca să ne răspundeți la câteva întrebări.

— Mais oui, mais oui, spune și ridicându-se se prezintă: M'Quhae, cred că prietenul meu a uitat să vă spună acest lucru.

Dăm din cap și ne prezentăm din nou.

— Sunteți la curent cu treburile prietenului dumneavoastră?

— Da. Mi-a spus.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări.

Dă din mână invitându-mă să-i pun întrebările.

— Cum sunteți de multă vreme în oraș ați avut prilejul să-i cunoașteți, puțin câte puțin, pe oamenii de aici. Ce-mi puteți spune despre oraș și oameni?

— Adevărat. Mi se pare normal ca să te intereseze natura umană. E atât de vastă. În acest oraș, însă, sunt foarte puțini oameni. Este mai mult o stațiune decât un oraș. Totuși, stând în case mari, adevărate castele, și, în mare parte datorită cetii, dăm impresia unui oraș de dimensiuni mari. Referitor la oameni... Să vedem cam cine ar fi. Păi, domnul Thor Laendel răspunde de muzeu, apoi vine „Mon Caprice” cu două persoane, urmează domnul Antohi Ramy, asta din persoanele cunoscute, apoi familia Munroe, numeroasă e drept, la fel de numeroasă este și familia Sally, e drept sunt și bogate. După aceea urmează cele trei familii cu același nume, Chevalier, urmează Beekind și Geste cu familiile, mais oui, apoi o serie de persoane fără familie, de ambele sexe. Urmează cele trei cluburi din oraș: Clubul Jucătorilor de Cărți unde participă mai toată lumea, apoi Clubul doamnei Munroe și în sfârșit Clubul Takelfield. Oamenii noștri fiind cam retrași, arar ai să vezi mai mult de două persoane într-un loc. Toate cluburile sunt mai mult cu numele. Mai avem, de asemenea, un restaurant, „Takelfield”, o sală de cinema și teatru, două supermarketuri, mai multe parcuri, chioșcuri, dintre care două sau trei cu ziare și reviste. Oamenii de aici, domnule Donaghi, sunt... singuratici. Fiecare vrea să uite ceva sau să-și vindece rănilor sufletești. Cei de aici nu prea știu să râdă.

— Ați călători mult?

Stă o clipă pe gânduri.

— Sper să nu vă contrariez, dar am fost obișnuit să pun eu întrebări și nu să mi se pună întrebări. Prin natura profesiei mele, am călătorit.

— Ați lucrat în poliție? nu mă pot stăpâni.

Face un gest brusc. E iritat.

— V-am spus, oamenii de aici vor să uite ce-a fost și eu nu fac excepție, mă avertizează.

— Scuzați-mă. Să știți că v-am pus întrebarea fără o intenție... rea. Dar... sunt cam încurcat.

Zâmbește și mă salvează.

— Răspunsul la întrebare este: nu. Am avut de-a face cu acest organ al puterii și ordinii dar nu am făcut parte din el. Înțelegeți?

— Sigur. Vă întrebasesem dacă ați călătorit mult pentru că vreau să vă cunosc părerea în legătură cu această piatră.

6. „Cunoștințe” ... și cunoștințe

Privește îndelung piatra. Ne face un semn, să-l urmărim. Ajungem într-un laborator. Fixează piatra de un microscop mai... special, adică de dimensiuni foarte mari, și începe s-o studieze. O întoarce pe toate părțile. După un timp, de dezlipește de aparat și îmi înapoiază piatra.

— Este... cel puțin ciudată. Pare a avea o structură de metal și totuși, nu am văzut o structură mai aglomerată la un metal. Aduce a piatră, dar structură este una de metal. În mod normal, dacă ar fi un simplu metal, ar trebui să fie grea, foarte grea, în parte și datorită structurii. Iar dacă ar fi piatră... nu-mi place cum arată în interior. Puteți să o lăsați până mâine?

— Nu știu ce să zic, mărturisesc sincer.

— Lăsați-o, o voi studia în laborator. Am mai văzut, cândva, un aliaj de un albastru-cobalt intens, pe bază de metale rare. Până și culoarea este stranie.

— De acord, cedez.

Pune bucata albastră în buzunar și revenim în salon.

— Domnule Donaghi, mă oprește când vreau să plecăm, sper să nu te superi dar vreau să știu ceva... ceva foarte personal. Sunteți ziarist?

— Da.

Dă din cap. Mă știe el de undeva.

— V-am citit majoritatea articolelor și să știți că mi-a plăcut stilul. Modul de obținere a datelor, modul de tratare a subiectelor.

— Mulțumesc.

Plecăm după ce promitem că vom reveni cât de repede posibil.

— Începe să se contureze reportajul tău? mă întreabă Antohi.

— Încă nu, dar oricum afacerea ăsta începe să se închege, zic. Mergem acasă sau la restaurant? Sper să aibă un bar.

— Hai acasă. Ba nu, hai în parc.

— De ce nu la bar?

— În orașul acesta rar vezi doi oameni împreună, ți-am mai spus. Darmită doi prieteni.

— Acasă spunea-i că sunt indiferenți.

— Dar asta nu îi împiedică să înregistreze faptul că atare.

Până la urmă mergem la bar. Aleg o măsuță izolată și, gest reflex, o controlez, din câteva mișcări, de „gândaci”. Nu am chef să fie alături de noi și „urechile” indiscrete. Reminiscente? E prea devreme să mă pronunț. Un ospătar șters, parcă plictisit de ceea ce face, vine să ia comanda. Spun „două cafele” și studiez nițel locul. Un bar cum întâlnești pretutindeni, dar la ora nouă dimineața. E liniște, nu-ți țiuie urechile de zgomot și nu te simți îngrețosat de atâta pornografie. Se aude muzică. E discretă și simt cum casc gura și fac o mutră de idiot când recunosc cântăreții: Beatles.

— Mda, îmi scapă.

— Domnule Donaghi nu sunteți deloc atent la ce spun eu.

Mă întorc surprins.

— Scuze. M-am lăsat furat de... peisaj, stimabile.

— Fii serios, râde Antohi.

— Oricum, recunoaște și tu că muzica... nu e prea la modă.

— Fiecare cu gusturile lor.

— Spuneai ceva de...

— Spuneam, dar tu erai ocupat cu orbitarea planetei. Nu ești deloc atent. Spuneam că te uiți în jur cu priviri asasine. Nu vezi că nu este nimeni în afară de noi?

— Ai dreptate, dar și eu am.

Cafele sosesc aduse de un alt chelner. Gust puțin. Delicioasă!

— Foarte bună, îi spun. Rareori am băut una la fel de bună.

Discutăm apoi despre fotbal, muzică, modă și pictură. Vorbim, adică bârfim, nițel vedetele, râdem. Aș fi dorit ceva în momentul acela, dar nu puteam defini ce. Sau poate că știam ce și nu voiam să iau în considerare acest gând.

— Oare cum arată acești oameni?

Antohi stă pe gânduri.

— Nu știu ce să-ți spun. Portrete de familie nu am făcut. Doar un

portret, odată, uneia din doamnele Munroe. O femeie frumoasă, cu un profil clasic.

— Cum este? Adică ce știi despre ea?

— E foarte frumoasă, ți-am mai spus. Poate că așa a arătat, în vechime, Elena din Troia. E văduvă, după cum am văzut eu. Și o prinde teribil de bine negrul. Vorbește foarte rar, în schimb privește. Și are ochi teribil de „vorbitori”.

— I-auzi! Te pomenești că ți-a plăcut.

— E genul de femeie care știe să placă dar pe adoratori îi ține la distanță. Nu acceptă nici să-i vorbești, nici să-i faci declarații, nimic. O placi, dar stai la distanță. Altfel... ghilotina.

— Iar pe deasupra mai este și bogată.

— De fapt, familia Munroe înseamnă ea, mama și tatăl ei și sora ei, Odile. Restul sunt rude mai apropiate sau mai îndepărtate, dar fantastic de unite în jurul lor.

— Este englezoaică?

— Nu. Este din Franța. O cheamă Ninette.

— Despre restul familiei ce știi?

— Cum știi lumea se ferește. Despre ceilalți nu pot să-ți spun nimic. Cel puțin mama și tatăl ei nici nu au apărut cât am fost eu acolo. Doar Odile, din când în când. Hm, sunt total diferite una de alta. Odile este blondă, Ninette este roșcată. Una are tenul sidefiu, cealaltă e ciocolată. Însă la fel de ascunse amândouă. Foarte rezervate.

— Știam că francezii sunt de felul lor... entuziaști.

— Da. Dar nu toți. Și mai ales când au ceva pe suflet sau... pe conștiință.

— Ai dreptate. Mai bem o cafea?

— Nu. Hai acasă. E destul de târziu.

Achit consumația și ieșim. Într-un colț Beatles-ii emit unde de dragoste. Afară este întuneric și ceață. O ceață de zile mari. Nu vedem mai nimic. Pornim spre casă.

Mă gândesc la Milena. Îi plăceau zilele cețoase. Spunea că astfel de zile o apropie de mine. O făceau să se simtă atât de... englezoaică. În zilele acelea se îmbrăca sobru, foarte sobru, încât îi spuneam „Milady”. Ea râdea, râdeam și eu. Îi plăceau la nebunie Anglia, cu Tamisa, cu Scoția mea dragă. Mie îmi plăcea tot ce îi plăcea ei și ea știa să te facă să simți, cu aceeași ardoare cu care ea iubea tot ce era în jur. Într-o astfel de seară, ei îi plăcea să se plimbe singură. Un Sfinx plin de

mister. She's gone! Ea a plecat și parcă, și eu cu ea.

Mă simt tras brusc de mânecă. O izbitură dură mă azvârle pe asfaltul ud. Cum sunt luat pe neașteptate nu fac niciun gest de fereală. Plutesc un timp în aer, cu genunchii lipiți de frunte apoi aterizez brusc. Nu sunt chiar elastic, așa că, contactul dur cu asfaltul mă trimite direct, fără altă introducere, în lumea viselor. Înainte de a adormi, că tot mi-era mie somn, apuc să aud strigătul lui Antohi.

Reportajul pentru care am plecat nu merge deloc. Colegii mei ar spune „Bineînțeles! Doar nu are picioare!” dar eu spun că reportajul ăsta aduce a repaus medical.

Mă trezesc din leșin fiind, brusc, conștient de ce este în jur. Am ochii încă închiși. Deasupra capului meu se poartă o discuție în șoaptă. Disting vocea lui Antohi. Cealaltă voce nu o cunosc.

Îmi amintesc de biletul de avertizare și îi dau dreptate. Deschid ochii cu grijă. Într-un colț, o lampă mică luminează discret camera. Antohi se apleacă deasupra mea.

— Mal, mă înțelegeți?

Vreau să spun ceva, dar nu pot. Parcă aș fi mut. Din gura mea ies niște horcăituri oribile. Mă uit mirat la el. Lângă el apare capul unui bătrân. Parcă ar fi venit dintr-o poveste. Părul și barba lungă albe, ochii albaștri, dar albaștrii cum nu am mai văzut vreodată. În ei se oglindește o bunătate fără margini, o veselie de Moș Crăciun.

— Stai liniștit, spune Antohi.

Este neliniștit. Îl văd că e neliniștit. Dau să ridic mâna, să-i fac semn că totul este O.K. Dar nu o pot ridica. Mă uit speriat la cei doi.

— Stați liniștit, domnule Donaghi, spune bătrânul. Este o problemă de moment.

„Cine este? Cine este?” întreb din ochi.

— E domnul Geste. Lângă casa dânsului s-a întâmplat accidentul. A fost amabil din partea dânsului să ne ajute. Mai ales că este o oră foarte nepotrivită.

— Da' de unde, sare bătrânul.

Are o voce veselă, caldă. Îmi place din ce în ce mai mult de el.

— Sunt doctor sau mai degrabă ex – doctor, oricum, trebuie să acord ajutor oricărei persoane în pericol. Iar rănilor dumneavoastră nu sunt tocmai floare la ureche. Dar nu vă neliniștiți, adaugă repede, vor trece repede.

Vreau să mă ridic dar sar amândoi și mă culcă la loc.

— Stai liniștit, mă dojenește Antohi.

Ridic cu greu mâna și încep să văd ce am. Da. Am capul bandajat dar nu simt, ciudat, nicio durere. La gât am un guler gipsat, iar cealaltă mână este un munte de bandaje. Mai rămân picioarele, dar n-am nicio șansă să văd ce este cu ele. Bătrânul Geste îmi ia mâna și o pune lângă corp. Nu am putere să mă împotrivesc. Pleacă de lângă mine și apare câteva clipe mai târziu cu o seringă plină cu un lichid roz. Antohi îmi suflecă mâneca pijamalei, acum observ că este o pijama, și mi-o injectează în venă. Nu-mi face nicio plăcere chestia asta așa că îmi manifest împotrivirea.

Sunetele care le scot, din păcate, seamănă cu sunetele pe care scoate o pisică furioasă. Antohi se întoarce și mă calmează:

— Nu ți-a făcut niciun somnifer, deșteptule! Doar un întăritor.

Înseamnă că loviturile sunt mai grave decât spune el. Mă calmez. Dacă au pornit-o pe represalii este grav. Cred că și-au schimbat optică. Următoarea schemă în apare în minte: să moară! Și ce dacă? Vor urla ziarele? Să urle. Oamenii vor citi, vor vorbi, ce dacă? Legea tăcerii se va aplica. Nu va vorbi nimeni. Și unde este tăcere, nici vorbă de ziariști și de reportaje.

Ce a declanșat acest război? Ce butonaș am atins de s-a trecut la violență?

Doctorul Geste și Antohi vorbesc în șoaptă la marginea canapelei. Nu știu de ce, dar bătrânul îmi pare cunoscut. A, da, seamănă cu un mic gentilom de țară, irlandez.

Simt cum mi se face somn. Parcă a zis că este un întăritor. Șoapta lor este plăcută. Geste, parcă, sau Antohi, nu-mi dau seama cine, a dus o pătură și m-a învelit. Mi-e cald și bine și numai când mă gândesc la ceața de afară m-apucă fiorii. Pleoapele îmi devin din ce în ce mai grele. De undeva se aude o muzică frumoasă, ce ți se strecoară încet în suflet. Ultima oară când mai deschid ochii îl văd pe Antohi așezându-se la căpătâiul meu.

Închid ochii ferm decis să adorm.

Nu știu dacă am dormit mai mult de o oră. Respir din ce în ce mai greu. Capul mi-este greu, corpul parcă arde. Mă sucesc spre dreapta, dar cearșaful este fierbinte. Mă răsucesc spre stânga. E răcoare și mă liniștesc cât de cât. Ațipesc din nou. Mă trezesc din nou. Ard iar. Vreau apă dar nu pot striga. Gem. Simt ceva rece pe față. Adorm. Mă trezesc iar.

În fața mea, un convoi de morți se reped la mine. De aproape văd că sunt oameni pe care îi știu. Îl văd pe Gillen, pe procurorul militar răcnind, pe maior, pe oacheș. Căpitanul meu fuge de mine, eu vreau să-l ajung, dar cad în brațele lui Gillen și el mă strânge de gât. Apoi totul se întunecă.

Mă trezesc într-o poiană cu narcise. Întind mâna să rup o floare și floarea devine Milena a mea. Are brațele pline cu crizanteme mari, ruginii. Copacii, poiana se schimbă în străzi, în blocuri. Va veni o mașină, va veni.

Fugi Milena, fugi... fuuugi! Vreau să urlu, să râd, să râd la nesfârșit.

...Din lipsă de probe... Opriți, strig. Conduc un carusel care se rotește, se învârtește, se învârtește, se învârtește...

Totul se întunecă din nou.

„Liniște, liniște, *please*, un pic de liniște, murmur și adorm din nou.

Mă trezește o ușoară mișcare lângă mine. Deschid ochii, capul mă doare teribil și văd o siluetă grațioasă, evident de femeie. Pune ceva pe pieptul meu. Ceva rece. În încăpere este semiîntuneric și nu-i pot vedea fața, observ doar că are o bluză albă cu mâneci scurte.

— Hei, o strig în șoaptă. Vocea mi-a revenit, cam răgușită, însă.

Se sperie, apoi se repede undeva, afară din cameră. Se întoarce cu Antohi, îi recunosc silueta. Se apleacă amândoi spre mine. Abia acum o văd bine și încremenesc.

De dincolo de mormânt mă privește, zâmbind, cu părul aureolat de soare, Milady Milena, draga mea Milena.

Și totul se rupe, se prăbușește cu mine.

Să vrei un lucru din toată inima și să nu-l poți avea, să știi că toată viața vei fi urmărit de spectrul acelui lucru... Eu ce pot spune? Că am atins Sfinxul, că am râs de Styx și am refuzat să fiu Orfeu sau Lot. E prea mult. Nu m-am mințit niciodată. Dar să ți se ofere acel lucru, să ți se spună: „uite, acest lucru îl vrei, uită-te bine pentru că nu îl vei avea niciodată”, e prea mult. Mai ales pentru un om.

Refuz să înțeleg acest lucru. Milena este moartă. Scumpa mea Milena e moartă. De unde ai apărut tu, atunci?

Deschid ochii. Îmi împietresc inima și privesc. Lângă mine, pe un scaun, stă domnul Geste și se uită la mine.

— Domnule Antohi, veniți. Nu mai are privirile împăienjenite și

cred că înțelege ce spun.

— Cine... era? Întreb și vocea abia, abia mi-o aud eu, însumi.

— Nu vă mai gândiți, mă sfătuiește domnul Geste.

— Cine era? Întreb mai ferm.

— Fiica domnului Geste, Amalia.

Dau ușor din cap și închid ochii din nou. Vreau liniște. Deschid ochii repede.

— Vreau să mă scol, spun.

— Nici gând. Peste cel puțin o săptămână, protestează domnul Geste.

— Vreau să mă scol, îi spun lui Antohi.

Ridică din umeri cu regret. Pe buze are însă un zâmbet șmecher.

— Încearcă numai, amice.

Dau să mă scol dar îl văd că mă amenință cu ceva ce ține în mâna stângă. Mă uit mai atent și recunosc seringă. Hm.

Apoi are loc un șah-mat în trei mutări.

Întâi, mă ridic mai mult. Antohi se repede, dă seringă doctorului, care la fel de repede, o umple cu un lichid alb. Aha, un somnifer. Se apropie amândoi de mine.

Urmează mișcarea a doua. Îi privesc cu reproș, sprijinit în coate. Dau din cap dojenitor și în clipa următoare stau șezând pe marginea canapelei.

Urmează ultima mutare. Într-o clipă sunt întins la orizontală, bine strâns în brațe de Antohi, și simpaticul domn mă articulează cu somniferul. Cu acțiune fulgerătoare, de vreme ce mă înmoi imediat și pleoapele devin grele. Înainte de adormi aud ușa deschizându-se și o voce întrebând:

— Ce s-a întâmplat? De ce stați grămadă peste el?

— Nimic, răspunde Antohi. A vrut să se scoale.

Și mă lasă delicat, mă strânsese zdravăn în brațe, pe canapea.

Mârâi ceva și adorm definitiv.

Aș minți dacă aș spune că nu a fost un somn odihnitor. A venit la timp. E drept că nu pot ierta purtarea amicului Antohi și-mi promit să i-o plătesc în planul viitor.

Cred că acest somn a fost intervalul în care puterile mi-au revenit, în care m-am remontat.

Când mă trezesc, a câta oară, mă simt teribil. Orice urmă de oboseală a dispărut. A dispărut și mohoreala aceea. Hei! Amice Mal,

este timpul să te scoli! Ridic capul și tatonez terenul. Pe un scaun, la picioarele mele, moțâie bătrânul domn. Aha! Paznic! Atunci să mai studiem un pic. Mă uit după o oglindă. Niciuna. În schimb, la capul meu, se găsește o măsuță pe care sunt tot felul de tăvițe. Apuc o tăviță goală și o întorc pe dos. Mișto oglindă! MAMA MIA! Congresul tifoanelor și pansamentelor m-a avut drept reprezentant. Posed un turban cum cred că nici Mohamed al II-lea nu avea așa ceva. Pe față am o serie de vânătăi și zgârieturi, buzele sunt arse și scorjite. Mda. Cam greu să fiu recunoscut sub deghizarea asta. Mai departe. Las tăvița fără zgomot, înapoi, pe măsuță și evit să privesc ce mai este pe ea. Mi s-ar face greață. Nu numai frică. Bun! Gâtul este doar pansat. Înseamnă că nu a fost rupt. Atât mai trebuia. Să am guler de gips à la Maria Stuart. Mâinile nu arată prea bine. Una este pansată, încă, de la umăr până în vârful degetelor. Urmează picioarele. A, da, se putea să nu fie măcar unul pansat! Am o gheată de gips la dreptul, ca fie șic. Bine că am scăpat cu atât. Simt, la mijloc, cum mă ține ceva. Mă uit și văd că am un brâu foarte lat, petrecut peste piept și mijloc. Va bene! Înseamnă că amicii lui Gillen nu stau cu mâinile în sân. Cum am reușit să scap? Noroc sau avertisment?

Mă ridic încet, să probez terenul de aterizaj. Țin picioarele, săracele. E drept că mizerabilele lovituri din stomac și spate mă fac să mă simt nu tocmai bine. Caut cu privirea hainele. Vax! Doar un halat de mătase pe speteaza canapelei. Îl îmbrac în lipsă de altceva. E drept că mi-a luat ceva timp. Până să-l îmbrac înjur îngrozitor. Mă dor toate. Fiind tenace din fire nu renunț la incursiunea mea prin casă. Pășesc tiptil spre ușă. Cam greu, dar tot ating clanța. Cu ocazia asta stabilesc un nou record mondial la deplasarea melcului. Apăs cu grijă, să nu fac zgomot, cu un ochi supraveghindu-l pe domnul Geste, iar cu celălalt ochi veghind să nu dau peste cineva pe hol. Nimeni. Cred că privesc cruciș. Închid ușa în urma mea, fără zgomot. Pe acest hol sunt patru uși, una pe dreapta, trei pe stânga. Ușa camerei în care am stat a fost ultima, pe stânga. La capătul holului se vede o terasă. Mă târâi până la ușa terasei. În gând, am enumerat toți sfinții din calendarul catolic și protestant.

— Grăbit, grăbit? aud vocea lui Antohi spate.

Mă apucă zdravăn de mijloc și cu toate protestele mele mă duce înapoi spre cameră. Deschide ușa și dăm nas în nas cu bătrânul Geste.

— Dumnezeu! exclamă siderat.

Mă pun, din nou, pe canapea.

— Dar mă simt bine! Cu adevărat bine! protestez.

Bătrânul controlează pansamentul ce mă încinge, apoi piciorul și, la sfârșit, se întoarce spre mine:

— Nu trebuia să vă sculați!

— Dar mă simt bine.

— Oricum Mal, trebuie să-l ascuți pe domnul Geste. E doctor și se pricepe mai mult decât tine. Stai liniștit!

Mă las pe pernă înciudat.

— Altă dată era mai grav și nu era atâta ceremonie și scandal. Niște zgârieturi, asta-i tot.

Ușa se deschide și pătrunde un tânăr. Seamănă foarte bine cu bătrânul domn. Aceeași veselie și bunătate tipărite pe chip, aceeași ochi albaștri.

— Deranjez? șoptește.

O voce superbă. La operă ar fi făcut carieră.

— Nu, spun cu voce tare și vreau să mă ridic cam brusc. Un junghi puternic îmi taie respirația și îmi smulge un geamăt de pe buze.

— Vezi, sare Antohi.

— Nu se simte mai bine? întreabă tânărul.

— Ba da, gâfâi. Puțin încă mă mai ține... dar cu ceva exerciții de mișcare trece.

— Ha, ha, ha, râde tânărul. Niciun fel de mișcare.

— Mal Donaghi, mă recomand și arunc o mână spre verticală.

— Încântat, Emil Geste, îmi prinde mâna și o strânge ușor.

— Presupun, tot doctor, nu?

— Da, se miră. Chirurg. De unde v-ați dat seama?

— După mână, doctore. Aveți o mână tipică chirurgilor, iar eu, în viața mea, am avut parte de foarte multe strângeri de mână cu doctorii. Așa că, mă pretind specialist în recunoașterea lor.

Râde din nou. Și bătrânul îi ține isonul. Numai Antohi, zâmbind, mă dojenește.

— Sunteți pe cale de vindecare.

— Măcar din acest punct de vedere să mă vindec, că din alte puncte de vedere...

Râd cu toții.

— Incorrigibil, suspină Antohi.

— Las că-i bine, spune bătrânul. În viață trebuie să știi să treci

peste necazuri, să iei ce-i amuzant din ea. Punând la inimă toate prostiile nu faci nimic. Ba dimpotrivă, te nenorocești. Să ai decentă în toate, simțul măsurii, asta-i tot.

Râd și eu. În viață există și minciuni necesare.

— Râdeți, râdeți, dar poate îmi spuneți și mie când voi putea părăsi postura asta nesuferită?

— Peste cel puțin peste o săptămână. Bandajul de la mijlocul dumneavoastră nu stă de frumusețe. Aveți ceva fracturi prin zonă.

— Ia te uită. Nu-i nimic, doctore, zău. Un fleac.

— Nu mă convingeți, zâmbește Emil. Glumim, glumim, dar tratamentul rămâne tratament.

— Tratament? Brrr... Să nu aud de pastile și injecții. Turbez când le văd.

— Am văzut, și pufnesc cu toții în râs.

Dau din mână a pagubă și încep să râd și eu cu ei.

— Serios vorbind, eu când mă ridic din pat? Îi întreb după ce ne potolim.

— V-am răspuns. Peste cel puțin o săptămână, răspunde bătrânul.

Pentru o clipă în cameră domnește tăcerea. Deodată se aude un ciocănit foarte ușor și ușa se întredeschide. Tânărul se repede la ușă și schimbă câteva vorbe cu cel de după ușă, apoi se apropie de mine.

— S-a întâmplat ceva?

— Trebuia să se întâmple? se miră.

— Nu. Adică sper că nu este ceva rău, mă opresc. Oricum, sora dumneavoastră putea să intre, aveam posibilitatea s-o cunosc.

— De unde știți că era ea? Poate era mama.

— Profesia mea înseamnă multe lucruri deduse, mici șmecherii nereglementare. Sunt ziarist, adaug și-i privesc atent.

Amândoi tresar. Trebuia să mă aștept la acest lucru. Se uită unul la celălalt o clipă, albi la față, și tânărul încearcă să treacă peste moment.

— Ziarist? O profesie interesantă.

— Mai mult decât atât, doctore. O foarte profitabilă meserie. Primești, cum cred că nu ai primit în toată viața ta, atâtea. Sau mai degrabă, cred că trebuia să spun în loc de „primești”, „încasezi”. Devine mai clară definiția.

— Deci, de aici provin semnele de pe corp.

— Da. Ce credeți că sunt?

— Știi și eu? Mă gândisem la boxer, la jocheu sau pilot de raliu. Chiar, am crezut un timp, pilot pe avioane. Numai ziarist nu.

— Nu luați meseria de ziarist drept sperietoare. Un ziarist nu-i deloc un Bau-Bau. Arăt eu a zmeu?

— Nu chiar, dar nici mult nu mai ai, intervine Antohi.

— Mă subestimezi, amice. Totuși, serios, arăt EU a sperietoare?

— Nu, spune bătrânul.

Și totuși este neliniștit.

— Vă spun eu cum este văzut, astăzi, un ziarist: un tip aparent foarte simpatic, amuzant, în realitate însă un tip josnic, care trece peste orice, chiar și peste trupul amicilor lui, gata să fie cumpărat cu o sumă modică, în stare, după cum îi este dispoziția, să fabuleze faptele sau să te prefacă în nimic, să te tăvălească în noroi numai de dragul reportajului. Un individ a cărui fire seamănă cu fizicul lui Frankenstein. În stare să scormonească orice rană numai de dragul plăcerii lui. O.K., poate că m-am ambalat prea tare dar... cred că greșiți. Sau dacă nu vreți să vă schimbați părerea, luați în considerare faptul că există și excepții. Sunt prea îngâmfat dacă vă spun că sunt o excepție? Sau poate vă cer prea mult dacă vă rog să mă credeți?

Se uită o clipă la mine apoi schimbă priviri complice între ei și în final, bătrânul spune:

— O.K. Trebuia să vă faceți avocat.

Echivalează cu un scor de 1 – 0 pentru mine. Totuși necazul nu mi-a trecut încă. Și asta îmi provoacă ceva mizerii în capul meu prea bandajat. Mă afund în pernă și caut să mă liniștesc privind tavanul. Bătrânul intervine și-mi ia pulsul în timp ce tânărul mă tot sâcăie la cap. Antohi se uită la bătrân.

— Vedeți dacă vă agitați, mă ceartă bătrânul.

— În tot ce faci trebuie să pui, pe lângă adevăr, și credință și un pic din tine.

— Minunat! Iată un ziarist filosof, exclamă bătrânul.

Atmosfera se înseninează încetul cu încetul. Ușa de la cameră se întredeschide și fata pe care o văzusem prima dată, pășind cu grijă, aduce pe o tavă mare micul dejun.

— Sărut mâna și scuze că stau jos în fața dumneavoastră, spun.

Tresare. Pune tava pe măsuta de la capul meu și spune:

— V-ați trezit? Îmi spunea fratele meu că sunteți treaz dar nu

I-am crezut. Acum văd că Emile avea dreptate.

— Ca întotdeauna? o întreb.

Râde.

— Da. Aproape întotdeauna.

Seamănă foarte bine cu draga mea. Are părul cârlionțat, fața albă, frumoasă, doi ochi albaștri, desăvârșiți și o grație de primadonă.

— Domnișoară Amalia, mulțumirile mele pentru micul dejun dar nu mă ating de el decât dacă-mi promiteți că mâncați și dumneavoastră și domnii Geste. De Antohi nu mai vorbesc.

Râde din nou.

Dincolo de aparențe care dau atmosferei din cameră gradele unei bune dispoziții se simte o furtună, o furtună de toamnă. O furtună care strică totul, distruge, în urma ei nelăsând niciun soare, niciun zâmbet. Vine vremea întrebărilor și atunci, aflat în fața apostolicului „eu” nu puteai minți sau eschiva.

Toată lumea din cameră ia un sandvici, mai puțin eu care mănânc un soi de supă concentrată și, în tot acest timp, căutăm cu delicatețe tonul pe care îl vom aborda când se vor adresa întrebări de o parte și de alta a taberei. Ca să fiu mai exact, în ceea ce mă privește pe mine, eu fac pe mortul în păpușoi. Rănit sunt, și încă la cap, deci nu prea pot vorbi. Doamnelor și domnilor, vă rog!

Îmi vine să râd când văd că trebuie să-i dau dreptate doctorului. Mă mișcasem relativ puțin dar cu toate acestea simt o amețeală nesuferită și parcă încep să privesc cruciș. Tâmpită senzație! Totuși plec ochii mai adânc în cană. N-am chef de sfaturi medicale. Destul am înghițit până acum. Sunt curios cum demarează discuția. Sau poate sunt oameni discreți cu toții... sau poate se tem de mine.

— Mal, ce faci, dormi cu cană în mână?

— Nu, tresar și dau cana domnișoarei Geste. Da' de unde! Mă gândeam ce-mi spunea bunica când mâncam cu farfuria în brațe.

— Și ce vă spunea? mă întreabă Amalia.

— Că aduce nenoroc. E drept că până acum n-am avut timp să reflectez atât de mult la problema asta căci am cam sărit peste mese, iar când am mâncat am făcut-o în picioare și în câteva minute.

— Foarte rău! Foarte rău! spune bătrânul. Și mai aveți stomacul întreg? Mira-m-aș! După o astfel de viață mare lucru să nu te alegi cu un ulceraș de toată frumusețea.

— Ei bine, doctore, pot să mă laud! Eu, unul, nu am încă

butoniere la stomac.

— Butoniere? râde tânărul.

— Da. Acele frumoase nișe în stomac obținute cu atâta trudă și care împreună alcătuiesc boala secolului: ulcerul.

— Astăzi sunt foarte multe metode de a scăpa de acest neajuns. Este destul să mergi într-o clinică modernă și dând o anumită sumă să te pomenști sănătos cât ai zice „hop”.

— Detest acest lucru, intervine Geste-Senior. În fond mi se pare că nici nu-i sănătos... să fii chiar atât de curat fiziologic și chiar... sistemul imunitar s-ar distruge.

Dau din cap. Are dreptate. Dar dacă ar ști și ei măcar un sfert din ceea ce știu eu despre așa-zisele clinici, cred că ar ordona nu numai distrugerea lor ci și a ministerului sănătății. În fine. Discuția asta despre doctori mă obosește. Închid ochii și mă culcușesc pe canapea. Mi se face somn. Aud din ce în ce mai încet vocile celor din jur... apoi adorm.

Nu știu cât am dormit dar mă trezește o năucitoare durere de cap. Am dormit prea mult, trag concluzia. Deschid ochii ușor, vreau să verific dacă mai privesc cruciș. Nu, nu mai privesc cruciș. Mă uit prin jur. Culmea, nu e nimeni cu mine în cameră. Mă ridic într-un cot oscilând nehotărât: să mă scol sau nu. În cele din urmă mă scol. Nu pot sta la nesfârșit în pat.

Mă îmbrac cu un halat de mătase, care-l găsesc atârnat pe speteaza canapelei, și ceva mai stăpân pe picioarele mele am pornit să fac cunoștință cu cei ai casei, ceva mai bine.

Știu cum se găsesc orânduite camerele pe coridor. Fiind ceva mai stăpân pe mine, nimeresc în cele din urmă înspre o scară. Cobor și mă pomenesc într-un salon. Un foarte frumos salon englezesc. Un cămin în care arde un foc vesel, fotolii frumoase, mari, o măsuță pe care sunt orânduite toate cele necesare pentru un mic „five o'clock”.

Undeva, spre stânga, este deschisă o ușă, prin care răzbat voci vesele, muzică dată în surdină. Hopa! Se distrează! Stau un pic pe gânduri, fac urgent stânga-mprejur, ajung în camera mea, răscolesc camera până îmi găsesc hainele, călcate și aranjate, mă echipiez cu ele, aranjez cât de cât canapeaua, gesturi de burlac, și dau fugă înapoi în salon.

Mă așez pe unul din fotolii, mai aproape de foc, picior peste picior, nu mai am gheața de gips așa că-mi pot permite și, finalmente,

iau o poză de om preocupat. E drept că toate acestea, făcute cam în fugă, mă fac să gâfâi. Sper însă că până vor veni în salon o să-mi treacă gâfâiala. Constat cu acest prilej că bandajele au devenit mai puține la număr.

Cum am sperat așa se întâmplă. Tocmai admir bunul gust al proprietarului când, în încăpere, pătrund vorbind bătrânul doctor, la braț cu o doamnă mai în vârstă dar deosebit de frumoasă, apoi tânărul cu sora lui și cu Antohi. În urma lor vin două domnișoare. Una din ele, cu un aer mai superior, îi spune ceva celeilalte.

Dau să se așeze pe fotolii când mă observă. Normal! O persoană ca mine, cu un zâmbet magnific ca al meu, nu poate trece neobservată.

— Mal! exclamă Antohi.

— Bună ziua, bună ziua, bună ziua! La toată lumea, bună ziua, mă ridic în întâmpinarea lor. Îmi pare rău că v-am deranjat, că vă inoportunez, dar n-am mai rezistat să lenevesc în pat.

Bătrânul râde și mă prezintă doamnei:

— Draga mea, dânsul este domnul Mal Donaghi, ți-am vorbit despre el.

— Încântat, doamnă, să vă cunosc. Sper să nu vă supărați pe mine dar trebuie să vă mărturisesc: sunteți foarte frumoasă.

Tresare uimită și apoi zâmbește. În ochi păstrează urmele tăcute ale unei mari dureri.

— Sunteți...

— Cum, doamnă? Ciudat?

— Da. Poate.

— Este normal, doamnă. Duc mâna la cap și indic prezentul bandaj. Dar să știți că așa sunt și în viața de toate zilele.

Râde și mă prezintă și celorlalte persoane. Ultimele persoane, cele două domnișoare, sunt de fapt Edna, sora Amaliei, cea cu aerul superior, și Maria, menajera lor, cea care asculta spusele Ednei.

— Încântat de cunoștință. Regret că a trebuit să vă cunosc în astfel de împrejurări.

— Dar în ce fel de împrejurări doreați să ne cunoașteți? mă întreabă Edna.

Vrea fata asta să mă încuie cu orice prilej. Mârâi în sinea mea satisfăcut. Nu există încuietore pentru mine.

— De pildă pe dumneavoastră la un concert sau la o petrecere, iar pe domnișoara Amalia la un bălci.

— La un... bâlci? rămâne uimită Amalia.

— Da. Nu o luați în sens rău. Mai țineți minte de când erați copil, dacă ați mers vreodată, de acele târguri de duminică, acele bâlciuri? Unde întâlneai tot felul de oameni, unde oamenii mergeau de plăcere... Un bâlci vesel alături de o pajiște cu margarete albe. Ei bine, v-am spus, mi-ar plăcea să vă întâlnesc pe o astfel de pajiște. Dumneavoastră în plimbare iar eu, unul din acei clovni care aleargă, strigă, țipă. Liniște, tăceri pline de sensuri și un nebun zgomotos.

Dau din umeri și o privesc în ochi. Da. Dar niciunul dintre noi nu are în ochi ceea ce ar trebui să fie. Mă privește cu milă, o privesc cu candoarea zilelor trecute.

Edna mă privește disprețuitoare.

— Pe dumneavoastră, domnișoară Edna, sper că îmi veți permite să vă spun așa, mi-ar plăcea să vă întâlnesc la un „party” sau un concert. Aveți ceva din înțelepciunea și impenetrabilitatea Sfinxului sau mai degrabă... Oricum, aș fi un om cuminte dacă m-aș teme de dumneavoastră.

— V-ați teme??

— Da, m-aș teme. Dar cred că părinții v-au spus că sunt ultimul om din lume care să fie „cuminte”.

— Deci... nu vă inspir până la urmă teamă...

— Edna, mai lasă-l în pace. L-ai zăpăcit de tot cu întrebările tale.

Amalia o fixează pe sora ei cu o privire nițel rece.

— Da’ de unde, intervin. Vă pot răspunde la întrebare. Îmi inspirați încredere, respect, nicidecum teama de un Bau-Bau în fustă. De altfel, sunteți foarte frumoasă. Aș putea spune că am nimerit într-o casă numai cu femei frumoase.

— Sunteți pus pe complimente, râde doamna Geste.

— Doamnă Geste, nu mă pot stăpâni când sunt în preajmă nu numai a unor femei frumoase dar și inteligente. Mă inspiră.

Râd cu toții.

— Maria, spune Amalia, servește te rog ceaiul.

Ne așezăm cu toții. Maria ne servește pe rând cu ceai. Adulmec ceașca.

— Englezesc. Ceai englezesc. Hotărât, astăzi, am nimerit în minunata lumea a lui. Alice. Nu cumva vă numiți Alice? o întreb pe doamna Geste.

— Nu, zâmbeste. Doar Magda.

— Splendid!

Tânărul Emile mă privește atent. Foarte atent. Vreau să beau din ceai dar mă opresc. Oftez.

— Vă este rău? sare Amalia.

— Da' de unde, spun eu. Dar fratele dumneavoastră mă privește atât de atent încât nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc că mi-a botezat ceaiul cu ceva și acum așteaptă să cad lat. De somn, adaug văzându-l tresărind.

Emile râde.

— Este sau nu așa? mă întorc spre el.

Nu spune nimic, doar râde.

— Eu, totuși, am să beau din ceașcă. Și chiar gust un pic.

— E cu efect fulgerător, nu? îl întreb când văd că face un pas spre mine. Râd. Nu mă păcăliți. Ceașca mea e „curată”, în schimb nu o sfătuiesc să bea ceaiul pe domnișoara Amalia.

Se aud exclamații de uimire.

— Credeți că nu văd? îi dojenesc pe cei din jur. Special ați stat lângă tava de ceai și când Maria a vrut să-mi aducă ceașca, dumneavoastră, grăbit, i-ați luat ceașca și mi-ați adus-o personal. Evident, după ce ați „botezat-o”.

— Spuneți-mi pe nume, mă întrerupe și mă privește cu admirație.

— Cu condiția să fie chestia și reciprocă.

Se apropie de mine și se așază pe brațul celui mai apropiat fotoliu adică fotoliul Ednei.

— Cum ați făcut cu... ceștile? V-am urmărit atent.

— Posibil. Numai că, mai întâi, domnișoara Amalia a zăbovit în fața mea, apoi doamna Maria și când ți s-a înmânat ceașca ta a trebuit să fii atent la ea. Doamna Maria a atras atenția la toți cei prezenți că ceaiul este prea fierbinte. Atâta tot. Și un pic de îndemânare.

— Ia te uită, spune cu admirație bătrânul Geste.

— Nu-mi place când sunt luat de fraier. Mă enervez cumplit de tare.

— Oricum, să știți că nu este bine că v-ați sculat.

— Nu pot sta la nesfârșit în pat. Și oricum este un fleac. O să-mi treacă. Am ceva experiență.

— Vă grăbiți, observă Edna.

— Așa cred și eu, mărturisesc jenat.

— Imposibil, spune doamna Geste. Nu sunteți vindecat.

— Din păcate am treburi care nu suferă amânare. La dumneavoastră este plăcut, chiar foarte plăcut dar stând așa nu numai că nu rezolv nimic dar... îi împiedic și pe alții să-și rezolve treburile.

Antohi tresare. Mă uit ironic la el. Amalia pricepe repede și se întunecă la față.

— Cum puteți fi atât de nepăsător cu dumneavoastră? Poate că oamenii au nevoie de dumneavoastră și... dumneavoastră nu vă pasă.

— Ba-mi pasă. Instinctul de conservare acționează și la mine. Dar afacerile sunt afaceri, nu?

— Poate că aveți pe cineva iubit. Nu vă pasă de acel om?

Văd, parcă ca într-un film dat cu încetinitorul, cum umerii lui Antohi se încovoie imperceptibil apăsăți de o nevăzută povară, cum Emile face un gest de a o opri, cum Edna mă privește cu ochi mari, de curiozitate. Cei doi bătrâni se crispează ușor. „Ah, știu și ei despre Milena... Avea dreptate Antohi, aici nu sunt secrete”.

— Cum să nu, spun și glasul meu e neschimbat. O groază de lume ar regreta dispariția mea prematură.

— Dar totuși... se oprește când vede privirea lui Emile.

— Păi, sigur. Este cineva mai presus de toate să nu vrea acest lucru, doar asta m-ați întrebat sau ați vrut să întrebați. Redactorul meu. Un om deosebit de bun. Mi-a dat o mie și cred că, deja, a înnebunit la gândul că mi s-ar întâmpla ceva.

De data asta toți se crispează. Îmi vine în gând să asociez starea asta cu imaginea din copilărie, când mă apucam să zgârii geamul sau tabla cu unghiile. Zgomotul acela îi crispa pe toți. Ca și acum.

— Știți cumva cât este ceasul? Întreb.

Se animează.

— Da, încă puțin și este șapte seara.

— Trebuie să mă grăbesc. Este destul de neplăcut să pleci pe întuneric la drum. Ceiul a fost foarte bun.

— Și nu mai poți sta încă puțin la noi?

Îi zâmbesc.

— Merçi, Emile, dar crede-mă, nu am timp destul la îndemână. Și, tușesc încurcat, este cam... rău pentru voi faptul că m-ați ajutat. Este mai bine să plec cât mai repede cu putință.

— Termină, domnule Donaghi!

Bătrâna doamnă Geste este supărată.

— Ești oricând bine venit la noi. Iar în ceea ce privește restul, este normal să ajuți un om la anaghie.

Mă ridic și o privesc direct în ochi.

— Da, numai că bunătatea dumneavoastră și a familiei a fost pricina pentru care v-ați refugiat aici, nu?

Tresar violent cu toții.

— Vedeți dar, că uneori ajutorul este răsplătit cu rău. Mă știți deja, deci știți și faptul că vreau să ajut, numai că și eu sunt persoană non-grata. Sunt destul de incomod.

Simt o mână pe umăr și mă întorc. Edna mă privește ciudat.

— Ai zis că vrei să ne ajuți?

— Da. Și nu numai că o zic, dar vreau să o și fac.

Mă privește cu neîncredere și izbucnește:

— Minciună. Ai venit să ne iscodești. Pleacă și lasă-ne în pace. Pleacă!

Plec capul și oftez. Cu ce drept le-am tulburat liniștea?!

— N-aveți dreptate. Același lucru l-aș putea spune și eu.

— Cum adică?

— Simplu. Că aș fi fost accidentat special ca să ajung în această casă și să fac cunoștință cu dumneavoastră. Restul se înțelege. Vedeți ce ușor se poate greși? Greșiți cumplit. Gândiți-vă că mai există oameni care când spun ceva, e bun spus și că atunci când sunt goniți, ei nu mai revin încă o dată. Să țineți minte acest lucru. Și să mai țineți minte încă un lucru: sunt un simplu ziarist care trebuie să facă un reportaj. Accidentat, din greșeală, apăs cuvântul „greșeală”, am ajuns aici. Nu am avut nimic de povestit, doar bancuri răsuflăte. Spune-ți asta, dacă sunteți întrebați... Spre binele tuturor.

— Iartă-ne.

— Nu ați făcut nimic care să mă jignească, domnișoară Amalia. Nimic. Nici dumneavoastră nici familia dumitale. Eu ar trebui să vă mulțumesc.

— Iartă-ne, poate te-am jignit.

— Deloc. Așa sunt eu, neserios.

Mă întorc spre Antohi, îi fac semn și ne îndreptăm spre ieșire. Maria ne dă restul de haine și suntem gata să părăsim casă când Emile mă strigă:

— Mal, stai un pic.

— Da?

— Ai aici niște pastile. Să le iei. E scris pe plic când și cum.

— Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult pentru tot, strig tuturor și strângând mâna lui Emile plec cu Antohi.

7. Cine este Vittorio de la Miața

Mergem o vreme în tăcere.

— De câte zile sunt la ei?

— De vreo cinci zile.

— Oho! Asta din cauza ta, nesuferitule. Tu și ideile tale.

— Vrei să ne certăm? mârâie supărat. După ce am avut grijă de tine cât ai fost bolnav, mai ești și cu moț pe deasupra.

— Halal îngrijire. În loc să te gândești că aveam treabă tu mă mai și împiedicai. Și te mai lauzi că ai avut grijă de mine.

— Bravo, mă. Altă dată nici n-am să mă mai uit la tine.

— Cine ar avea nevoie de dădăceala ta?! mai mult omori omul decât îl vindeci. Acum știu de ce n-ai așa mulți prieteni. I-ai omorât pe toți cu gura ta spurcată.

— Vorbești să te afli în treabă. La o adică trebuie să te suport, doar te-ai lovit la cap și nu ești tocmai întreg la minte.

— Ai dreptate. Eu n-am mintea întreagă, dar pot afirma cu tărie că tu nu ai deloc. Pitecantrop neevoluat!

— I-auzi! Te-ai prezentat. Mă numesc Antohi Rémy.

— Mai bine Antohi T. T de la ticălos.

Tot certându-ne copilărește am ajuns acasă. Antohi deschide ușa și evident începem să ne certăm iar, că de ce a intrat el primul și nu eu. Peste câteva clipe tăcem amândoi. De uimire. Tot ce era în casă a fost adunat într-o grămadă în centrul sufrageriei și distrus. Așa că ce era odată, poate fi acum adunat într-o mână.

— Mda, nu mă pot stăpâni.

Mă uit prin casa devastată.

— Fii atent, uite aici.

Mă întorc și admir cea mai rămas din aparatele mele.

— Frumoasă treabă.

Simt cum mi se încleștează fălcile.

— La dracu', urlu. De ce? Adică știu de ce dar nu pot să înțeleg unde dracu' începe atâta răutate!

— Degeaba urlu. Știi și tu mai bine decât mine cât de „amabili” pot fi amicii noștri.

Stăm și ne uităm la „ordinea” din camere.

— Pune mâna, ce stai și te uiți.

— Inutil, Antohi. Ce să fac? Să iau resturile și să le împrăști prin casă? Mersi! Nu sunt coșar.

Nu ne rămâne de făcut decât să luăm o mătură și să ducem la gunoi toată mizeria asta. Apoi mergem să găsim un loc unde să putem dormi.

— Bine, renunț la ceartă. Dă-mi o mătură.

— De unde mătură?

— Nici asta nu aveai în casă?

— Ba da. Dar amicii noștri au distrus totul. Absolut totul.

Fluieră admirativ. Treabă metodică, de profesionist. Îl iau, complet edificat, pe Antohi de braț și făcând rapid stânga-împrejur dispărem din casă.

Străbatem în viteză drumul până la muzeu. Am eu, așa, o idee. Dăm buzna în biroul domnului Laendel. Bătrânul șade într-un fotoliu lângă șemineu, fumând. La intrarea noastră, adică mai bine zis a mea căci Antohi este târât de mine, sare ca ars.

— Bună seara, regretăm dacă deranjăm dar vrem să studiem sala cu picturi. Au trecut pe aici niște oameni care v-au cerut relații despre mine și despre domnul Antohi, nu? spun într-o suflare.

Bătrânul mă privește uimit. Abia mai poate murmură:

— Da, dar de unde știți?

— Vă spune el, îl împing în față pe Antohi și mă reped spre sală.

Mă încurc în perdelele grele, de catifea, reușesc să deschid ușa cu greutate și mă reped spre pereții încărcăți de tablouri.

În încăpere plutește un întuneric tulburat din când în când de apariția lunii de după nori. Înjur birjărește și, pe pipăite, număr tablourile. Prea este multă liniște... Asta e! Câinele a dispărut. Și au mai apărut două tablouri. Mă întorc în biroul maestrului. Găsesc doi oameni mirați.

— Ați găsit ceva, domnule Donaghi?

Dau din cap afirmativ.

— Au apărut două tablouri. Nu cred însă că cei care au distrus casa sunt cei din tablouri. Înțelegeți?

— Nu prea...

— Au lucrat pe două planuri. Știau, adică ne știu prea bine pe noi trei ca să-și dea seama că în eventualitatea unor interogatorii nu vom vorbi. Antohi cred că v-a spus că eu era cât pe ce să dispar din

peisaj. Rămânea el și dumneavoastră. Dar, totuși, cu ce scop au trecut pe aici? Deci... cred că au venit doi indivizi aici, au cerut să vorbească cu directorul. La un moment dat, unul dintre ei, a plecat, sub un pretext oarecare, din cameră. Celălalt a rămas. Primul nu s-a întors și, după un timp, a plecat și cel de al doilea din birou. Am dreptate sau nu?

— Da! Nu erau doi ci trei. Cei doi au plecat și a mai rămas unul. Cei doi spuneau că trebuie să mai plece într-un loc.

— Au schimbat direcția. Au plecat spre sală. Iată posibilă explicație a apariției celor două tablouri. În timpul acesta a dispărut și câinele.

— Domnul Antohi nu m-a lămurit în legătură cu... posibila dispariție a dumneavoastră din peisaj...

— Simplu. Au regizat un accident. Din păcate, pentru ei, am reușit să scap.

Abia atunci maestrul observă pansamentul bine mascat de rebelul meu păr. „Rebelitate” de care nici eu nu sunt străin. Ca să ascund cicatricile și pansamentul nu-l pieptăn.

— Dar unde v-ați adăpostit atâta timp? Eu nu v-am văzut de cel puțin o săptămână.

— La domnul Geste. În fața casei lui am fost lovit.

Clatină capul și mă cercetează cu atenție.

— Spui că nu este nimic grav. Capul...

— Nu, nu, îl întrerup. Mai mult sperietură.

Antohi se uită strâmb la el. Mă fac că nu-l văd.

— Am nevoie de multă lumină ca să pot studia tablourile.

Directorul se duce la birou și dintr-un sertar scoate o lumânare groasă, înaltă cât palma mea. O aprinde la focul din șemineu și mi-o întinde. O iau și mă întorc în sală.

Picturile, de fapt noile tablouri, sunt pe partea stângă a sălii. Au cam jumătate de metru înălțime și o lățime de un sfert de metru. Primul tablou înfățișează un răsărit de soare, iar cel de al doilea arată trei oameni într-o piațetă. Recunosc cadrul. Piața San Marco din Veneția, am fost acolo. În centrul tabloului este palatul și după un colț al lui stau doi oameni la pândă, în întuneric. De partea cealaltă a palatului vine un om cu o lumânare în mână dreaptă, cu stânga ocrotind flacăra. Stau puțin derutat. Parcă aș fi eu. Are o lumânare în mână și pășește încet, cu grijă. Fața nu i se vede. Pălăria cu pene mari, albe, îi acoperă fața. În schimb nu mă pot împiedica să nu-i observ

mâinile luminate de flacără, mâini frumoase, parcă de femeie. Costumul este bogat, abundă de dantele. Ceilalți doi sunt însă îmbrăcați sărăcăcios, au fețe urâte, lacome, cu multă ură în priviri. Hm, senzația este de ucigași plătiți. Privesc semnătura pictorului. E clară: Leonardo Da Vinci. E cât se poate de logic. Da Vinci a fost în Italia, la Veneția, în Piața San Marco. De ce nu ar fi pictat-o? Simplu. Și nu este deloc așa.

Îmi vine în minte o idee trăsnită. Omul acela care duce lumânarea parcă seamănă cu mine. Nu la figură ci prin faptul că, acum, și eu am o lumânare în mână și eu sunt în pericol de moarte. Pe amândoi ne paște moartea.

Mă uit la al doilea tablou. E un peisaj. O poiană din Scoția. Recunosc Capul Șoimului, stâncă lângă care îmi petreceam majoritatea timpului liber. Ia te uită! Caut semnătura. O găsesc dar nu reușesc să o descifrez. Revin cu privirea la peisaj. Da. Capul Șoimului sau Regelui, cum i se mai spune Scoția. Ceața învăluie ușor silueta înălțată spre zbor. Simt cum mi se face dor de casă. Aș vrea nespus de mult să mă întorc acasă, să regăsesc cabana mea dragă, cu mirosul ei de brad, cu scaunele sculptate de tata, cu micile milieuri făcute de mama. Da. Ar trebui să trec și pe acasă dar... nu acum. Acum ar echivala cu o fugă.

Stau și mă gândesc. Câinele nu apare în niciun tablou.

Biletul trimis să mă avertizeze n-a fost fals. Cineva care cunoaște bine situația, care este la curent cu toată afacerea, m-a avertizat. Păcat că nu l-am luat în serios.

Am început să pricep cum dispar oamenii. Dispar oameni și apar tablouri. Fereastra deschisă poate fi o cale de comunicare. Îmi plimb ochii prin încăpere, peste fereastră și când vreau să mă întorc, să plec, mă opresc brusc. O sclipire de undeva, nedeșluită, mă oprește. Mă apropiu prudent de fereastră. Fără să o ating mă aplec peste ea. În jos se vede o grădină. Simt miros de trandafiri. Acum, trandafiri? De unde? E încă întuneric așa că mare lucru nu disting. Aștept până ce luna apare de după nori. La lumina lunii văd crengile goale, solitare ale copacilor. Să mi se fi părut? Aiurea! Când sunt în acțiune toate simțurile mi se ascut ca la un ogar. Mă uit în stânga, mă uit la dreapta. Nimic. Mă uit la rama ferestrei. Nimic. Îmi pipăi fruntea. Se observă că nu m-am refăcut... Mă rup de fereastră și o iau la goană spre biroul directorului. Mă împiedic la ieșire de draperii și mă lungesc pe podea cât sunt de lung, nu înainte de a uita că nu am voie să mă lovesc la cap.

În consecință capul meu, în contact cu scara, scoate un sunet foarte plăcut iar eu unul teribil de neplăcut pentru urechile sensibile. Trag o înjurătură care ar putea să scoată din minți un bordel întreg.

Mă adun cu greu și orientându-mă cât de cât, ajung unde mi-am propus inițial. Spun cât de cât pentru că în cazul vizionării unor stele verzui nu mai ai cum să vezi drumul. Intru și mă arunc în fotoliul liber de lângă șemineu. Sunt îngrijorat. Mâna care ar trebui, pipăind, să simtă o frunte bandajată, simte în acest moment, undeva la stânga, profilându-se vârful Everestului. Vârf cam dureros.

— Încep să pricep câte ceva, zic.

Cei doi, tolăniți în fotolii tot lângă șemineu, mă privesc cu interes. În sfârșit am devenit o persoană interesantă.

— Ne spui și nouă... ceva? întreabă Antohi calm.

— Am priceput cum dispar oamenii aceia. Dar va trebui să faceți un efort ca să mă luați în serios. E foarte probabil să vă gândiți că citesc prea multe cărți fantastice.

Dau din cap amândoi, înțelegători.

— Ei bine, oamenii aceia nu dispar ci trec într-o altă dimensiune.

Trebuia să mă aștept la așa ceva. Maestrul holbează brusc ochii și începe să mă privească într-un mod deloc plăcut. Antohi ridică imediat ochii spre bandajul de pe capul meu. Mă uit fix la el și pricepe că nu-mi arde de glumă.

— Oamenii se vizualizează în tablouri. În diferite... circumstanțe, ca să zic așa. Cei de care v-am întrebat au devenit și ei nemuritori cu ajutorul lui Leonardo da Vinci. Și au apărut așa cum sunt ei. Pândind un om. Nu afirm că omul pe care-l pândesc sunt eu pentru că în tablou omul nu are „față”, dar nici nu m-aș hazarda să zic un categoric „nu”. Celălalt tablou, căci am uitat să vă spun că au apărut două, este un peisaj de la mine de acasă. Din Scoția. Un peisaj având ca prim plan Capul Șoimului sau a Regelui, cum i se mai spune. Știu respectivul loc pentru că acolo petreceam cea mai mare parte a timpului. Cam asta ar fi cu disparițiile ciudate. Legat de modul de dispariție mă tem că prea multe amănunte n-o să vă dau. Presupun însă că tablourile ne arată că există încă o lume, cea a celor care provoacă disparițiile, lume elevată de tablourile care nu sunt decât niște ferestre încremenite. Sau mai bine zis, fotografii ale acelor lumi sau acelei lumi.

— Dar sunt imagini diferite, spune maestrul.

— Diferite dar nu disparate. Ele alcătuiesc lumea lui Alice. Un fel de lume a lui Alice.

— Alice???

— Da. Personajul lui Carroll Lewis. „Minunata lume a lui Alice”, parcă acesta este titlul cărții. Ați citit vreodată cartea aceasta?

Se gândesc.

— Când erați mici nu ați citit cartea aceasta? Nici măcar nu ați văzut desenul animat?

— Parcă, spune domnul Thor. O fetiță care adoarme și care începe să viseze... o lume în care există cărți de joc vorbitoare, animale care vorbesc, așa ceva, nu?

— Aproape, aprob. Tu, Antohi, știu că știi despre Alice pentru că întâmplător îți plac desenele animate și apoi ai pictat chiar tu o serie de tablouri intitulate „Lumea lui Alice”. Ei bine, ceva asemănător este și cu aceste tablouri. Oamenii aceia există. Ce mă miră este... violența picturii. Tipul de oameni... Oh! Am găsit! Fotografiile, adică tablourile, au o splendidă proprietate. Ne arată adevărata față a personajului. A omului, vreau să zic. În viață, în viața noastră, el poate să pară ceea ce nu este, acolo, în tablou, nu! Mda, cam asta ar fi. Mai aveți întrebări?

Nu știu ce să fac. Să le spun despre ce mi s-a părut în cameră sau nu? Nu. N-am încă certitudini.

— Unde veți sta? Întreabă maestrul. Din câte am înțeles de la domnul Antohi ați rămas fără locuință.

— Ba locuință avem. Ce era înăuntru nu mai este.

Antohi pufnește. Țara arde și babei îi arde de calambururi.

— Nu, serios! Locuință avem și eu propun să ne întoarcem acasă. Găsim noi pe ce să dormim. Și apoi am eu niște idei în cutiuță.

Antohi începe să aibă serioase îndoieli în privința integrității mele mintale.

— Cum înapoi?

— Lasă că îți explic.

— Nu e mai bine să rămânem aici până dimineața? se interesează prudent.

— Nu. Îl punem în pericol pe domnul Laendel.

Ciulește brusc urechile.

— Păi bine, măi, n-ai înțeles că ei asta abia așteaptă? Să vadă ce facem noi, la cine mergem? Și apoi și așa domnul Thor Laendel va

trebui să dea socoteală pentru dispariția celor doi indivizi.

— Mal, știi, mă gândesc și la faptul că, după atâția ani, să izbucnească un scandal aici, în acest oraș, este ceva... Oamenii de aici vor liniște. De asta au ales acest loc.

— Vezi, Antohi, de asta mi-era teamă. Oftez. Unde sosesc eu izbucnesc scandaluri, afaceri tenebroase. Sunt o oaie neagră a scumpei noastre civilizații, domnule Laendel. Și totuși, sper, am această speranță, că am reușit cât de cât să vă lămuresc în legătură cu apariția tablourilor. Ceva, ceva anume îmi zgândăre simțurile de vulpe bătrână. Simt eu că aceste tablouri au o legătură cu „scumpii mei amici”.

— Și unde veți merge acum? Întreabă directorul.

— Acasă, la Antohi.

— Vreau să stați puțin. Am ceva să vă arăt. Apropo, se întoarce spre mine, ce ați făcut cu piatra? Trebuia să treceți pe la domnul M'Quhae.

— Nu am avut cum.

Își dă seama că a făcut o gafă.

— A, da, da...

Îl urmă. Lângă șemineu, ascunsă de o perdea, maestrul are o plăcere pentru încăperile mascate, este arhiva lui secretă. Pe rafturi stau, într-o ordine desăvârșită, ziare, reviste, cărți, caiete. Sunt zeci de rafturi. Maestrul se apropie de unul din rafturi, dar cum nu-l poate ajunge scoate din spatele rafturilor o scară și cât ai clipi ajunge la raftul dorit. De acolo ia o grămadă de ziare, grămadă mai mare decât el, și vrea să coboare.

Apuc la timp ziarele și pe micul director și, după ce îl depun pe suprafața terestră întreg și nevătămat, întreb:

— Unde le pun?

— Luați-le și haideți în birou. Vreau să vă arăt ceva, v-am mai spus.

În timp ce ne întoarcem în birou, arunc o privire grămezii de ziare. Pe prima pagină, cu litere de scandal, adică mari, stă scris: „Inginerul Vittorio de la Miața a fost găsit mort într-o cameră de hotel”. Clar, ziar de scandal. Nu pot să nu remarc calitatea deosebită a hârtiei și a fotografiilor. Pun ziarele pe birou și aștept explicația.

— Uitați-vă puțin prin ziare, mă îndeamnă.

Am ochi format așa că nu mi-a luat mult timp să mă uit prin ziare. E drept, sunt interesante, se cunoaște mâna unui specialist, a

ziaristului cu lungi ștate de plată. Povestea se învâрте în jurul unui inginer, Vittorio de la Miața, constructor de meserie, găsit mort într-un hotel din Cairo. Viața particulară a inginerului era „dreaptă” sau „curată” cum spunem noi, ziariștii. Edițiile cuprindeau o grămadă de presupuneri, ipoteze. Inginerul era originar din Spania, burlac, stabilit undeva prin Nepal. Era specialist cu doctorat, mă rog, uns cu tot felul de titluri pompoase. Construisese, cu ani în urmă, primul său proiect, orașul subteran la pata. La pata, La pata, unde am auzit numele ăsta?

După construirea orașului a fost foarte solicitat și pe drept cuvânt se pare. Prieteni nu prea avea. Doar cei impuși de necesitate: colegi de serviciu, de șantier. Pasiuni? Doar una: construcțiile. Privesc îndelung figura inginerului. Nu era prea frumos spaniolul. În schimb are ceva în privire, ceva anume, care îl întinerește. Chiar mort, privirea spune ceva. O privesc și mi-o tipăresc în memorie.

În ultimul ziar care comentează această poveste, ziaristul respectiv, un tip numit Gassparone T., menționează că în urma investigațiilor personale, dar cu ajutor financiar din partea ziarului, reclama, deh, reușise să afle că inginerul sosise la Cairo pentru a organiza o expediție internațională. În ce scop însă? Nu se spunea care să fi fost componența expediției, nici măcar atât nu se spunea.

Ziaristul reușise să afle că, în ultimele luni, inginerul se cam agitase. Se descotorosise de toate contractele de la International Centre del Construction și o pornise spre Cairo. Era foarte agitat, îngrijorat dar și bucuros. Pomenea mereu, în discuții, de un oarecare Murphy. Începea să râdă și să dea cu tifla, lăudând un oarecare Murphy. Investigațiile făcute nu duseseră la niciun rezultat. Murphy rămânea personajul X și atât. Mă uit la an. Data indică acum zece ani și ceva. Adică când aveam în jur de 25 de ani. Ceva vreme trecuse, mai ales că trăim astăzi într-un ritm alert. Ne grăbim, ne grăbim...

Mă gândesc nițel. Când a murit inginerul eu eram deja ziarist. Răspundeam de cronicile sportive și fără să mă laud eram „cineva”. Aveam oarece faimă, nu de alta, dar aveam fler și mai ales ochi să văd și vedeam ce nu vedeau alții și ce nu trebuia să vadă nimeni. De aceea puteam indica fără greș când un meci, indiferent de ce fel de meci, era sau nu era „curat” sau când un sportiv avea stofă pentru celebritate și când nu avea. Ceva îmi spunea că am mai auzit undeva de la pata. Și totuși unde?

Ridic privirea spre maestrul Thor Laendel.

— Vă spune ceva toată povestea asta?

— Vă mărturisesc că nu prea. E drept, pe tip l-am mai văzut undeva. Mai ales numele de „La pata” îmi este cunoscut, dar nu mă dumiresc unde.

Antohei intervine.

— Inginerul de la Miața era de profesie constructor. Putea să facă construcții deosebite indiferent de cine o cerea: industria, arta, armata...

— E ceva... fluier admirativ.

— „La pata” este numele dat centrului de recrutări ale U.S.W. Adică United States of World. Pricepi? Statele Unite ale Lumii.

Imediat mi se aprinde scânteia.

— Știu unde am auzit de „La pata”! Eram pe atunci ziarist la „Cronici Sportive” și... cine naiba? Uite că nu-mi amintesc exact cine mi-a propus să merg acolo să fac un test.

— V-ați dus? mă întreabă maestrul.

— Nu. Refuzul a fost categoric. Am și fost scuturat zdravăn pentru că am îndrăznit să spun că acest centru nu-mi plăcea. Ceva nu era tocmai curat aici. Nu-mi plăcea și basta. A ieșit destul scandal pe tema asta. Noroc că nimeni nu mă călca pe coadă și apoi aveam ceva „gură” pe atunci.

— Poate că de atunci ai avut o pecete pusă pe frunte, presupune maestrul.

— Poate. Și cu timpul chestiunea s-a agravat.

— Cine vă propusese să mergeți acolo?

— Nu-mi mai amintesc. Parcă eram la o agapă și cineva mi-a spus de centru. Dar nu mai știu cine.

— Aveți o memorie fenomenală.

— Cu asta mă pot lăuda.

— Spuneți cu ce prilej era petrecerea și cine era acolo.

— Nu-i prea ușor! Dar nici greu nu este. Sunt o fire cam liberă și merg la agape care-mi plac. De asta nici nu au fost prea multe.

Mă uit la data când a fost terminată „La pata”. Un mic calcul în gând și răspund.

— Aveam pe atunci 25 de ani.

Stau iar un pic pe gânduri și adaug.

— Eram cronicar sportiv, v-am spus. În anul acela era Marele Premiu de Formula 1. Deci au fost cam 5 petreceri. Una a avut loc,

sigur, la finalele concursului. Eu am fost la ultima. Fără să fiu cinic pot spune că atunci a câștigat cineva care-mi displăcea profund și căruia nu prea îi dădusem șanse. A câștigat cursa dar a pierdut cursa vieții. Se numea... Fontabello, un italian stabilit în America și care, la câteva zile după cursă, s-a sinucis. În memoria sa s-a dat numele următoarelor curse: „Fontabello”. Pe locul doi era cel pe care îl pronosticasem drept câștigător, All, unul dintre cei mai mari campioni ai Formulei 1 din câți s-au văzut. Referitor la petrecere să știți că mi-o amintesc foarte bine. Erau acolo chiar președintele și membrii consiliului, vreo șapte cu toții, apoi organizatorii, presa prezentă însemna eu, un italian și Michael. Italianul se afumase bine și stătea într-un colț și filosofa de unul singur. Eu nu beam decât sucuri, la fel și Michael care suferea de ficat. Erau Fontabello, All, Lanka, Martin, Kuwiski, Marcello și Jean Le Vitesse din partea concurenților și unii dintre antrenorii lor. Cam aceștia s-au mișcat prin zona mea. În orice caz, la agapă erau mult mai mulți, cel puțin o mie de invitați.

— Și cine a întrebat de U.S.W?

Stau și mă gândesc. Uf, e ceva timp. Deci... Tocmai râdeam cu Michael de italian. Tipul băuse numai băuturi tari și era deja grogy. Stătea de unul singur și mormăia ceva. Apoi a venit la mine Fontabello să-mi vorbească. Imediat a apărut și președintele și am discutat în trei despre următorul tur, următoarea cursă. Cine oare a întrebat de „La pata”?

Tresar.

— Lanka! Ba nu! Marcello, Marcello m-a întrebat ce părere am despre „La pata”.

Mă duc și mă trântesc în fotoliul de lângă șemineu. Îmi revin muștrările pe care le-am avut pe atunci în legătură cu Fontabello. Voise să-mi vorbească dar nu a putut. Încercasem să vorbesc cu el câteva zile mai târziu dar... întârzasem. Se sinucisese. Începe să mă doară capul. O durere surdă, tenace, pe potriva posesorului ei. Sar din fotoliu și mă apropiu de domnul Laendel.

— Marcello m-a întrebat atunci de „La pata”. Unde vreți să ajungeți domnule Laendel?

— Acest muzeu, acest oraș au fost proiectate și construite de inginerul Vittorio de la Miața. Unul dintre puținii mei prieteni. L-a proiectat în secret. Nimeni nu a aflat cine a făcut proiectul, cine a construit orașul. Vedeți, a reușit în parte. Nu l-aș fi dezgropat dintre

amintiri dacă nu mi-aș fi adus aminte de piatra dumneavoastră. Vittorio spunea adesea, când reușeam să fim numai noi doi: „Thor, să nu te crezi niciodată deștept, să nu te simți niciodată sigur de tine. Întotdeauna se va găsi cineva mai isteț decât tine, întotdeauna se va găsi cineva mai puternic decât tine. Să ai încredere numai în natură. Omul a fost și va fi cel mai minunat și totodată cel mai cumplit rebut al ei. Odată va veni vremea când vei afla lucruri adevărate, minunate dar... atunci tu vei prefera minciuna. Adevărul îți va părea prea brutal”. Nu prea înțelegeam ce voia să spună. Astăzi, da. Nu suntem superiori cu nimic. Există lucruri, fapte, spuneți cum vreți, mai presus de noi.

— O superioritate poate aduce sau necazuri sau bucurii, intervine Antohi.

— Adevărat, admite directorul. Și mi-a mai spus odată, cu puțin timp înaintea morții sale, că a descoperit locul cetății lui mult visate. Visa o cetate, o citadelă numai a adevărului, a științei și artei. Spunea și despre oamenii pe care ar dori să-i aibă cu el în expediția de construire a Marii Citadele. Și odată mi-a arătat din ce va face cetatea. Din piatra dumneavoastră, piatra aceea albastră, domnule Donaghi.

Oftez. Lucrurile se complică. Nebănuț de mult, Dar măcar am un fir. O piatră legată de disparițiile ciudate din muzeu.

— Veți merge acasă la domnul Antohi?

— Trebuie. Dar trebuie să ajung și la domnul M'Quhae.

— Îl chem aici, dacă vreți.

— Nu. E... primejdios. Aș da impresia unui centru de comandă. Și zău, că ce vă trebuie dumneavoastră este liniște. Numai liniște.

— Plecați din oraș apoi? mă întreabă deodată sfios maestrul.

— Cred că da. Da. Voi pleca.

Stă privind focul din șemineu. În cameră e cald, e bine. Îmi amintește de nopțile de Crăciun. Iese din cameră brusc.

— Unde a plecat? îl întreb nedumerit pe Antohi.

— Stai să vezi. Pun pariu că se va întoarce și-ți va dăruia ceva. Îl cunosc prea bine.

Are dreptate. Micul maestru, pe care sincer îl îndrăgesc, se întoarce în cameră. Are în mână o cutie mică, neagră.

— Aveți o vedere bună, domnule Donaghi?

— Da. Nu mă pot plânge, răspund uimit.

Maestrul deschide cutia și scoate un ceas electronic. E puțin deosebit de alte modele văzute. Are... mai multe ecrane... și mai multe

butoane??

— E darul meu, domnule Antohi și domnule Donaghi. E o mică bijuterie, dăruită de prietenii mei, la o aniversare. Eu, unul, n-am purtat niciodată ceasul. Poate dumneavoastră îl veți purta.

Stângaci îmi înmânează darul. Îl iau și-l privesc pe micul pictor. În ochi, de undeva, lacrimile amintirii se văd învăluindu-l. Îi strâng mâna cu putere. Pun ceasul la mână și-l admir. E frumos.

— Aveți grijă de ceas. Este mai special. Cu el veți fi ochii, gura și urechea lumii.

Îl privesc uimit. Deci așa! Mângâi ceasul. Pe unul din cadrane a apărut o mică luminiță care dispare însă imediat. Îi strâng mâna încă o dată și plecăm. Trebuie să onorez o făgăduială nerostită față de dragul meu pitic. Trebuie să aflui adevărul în privința lui Vittorio de la Miața. De ce a fost ucis? Pentru că Vittorio de la Miața nu a fost omul care să nu iubească viața. El era viața însuși.

8. Călătorului îi șade bine cu drumul

Ajungem acasă. Privim o clipă casa pustie, devastată. Apoi plecăm la domnul M'Quhae. Se luminează deja. Ceața începe să răsară. Poate că inginerul de la Miața a dat acestui oraș o armă redutabilă: ceața. Sau poate natura este îngăduitoare cu acești oameni. Casa domnului M'Quhae ne apare ca o oază de lumină în ceață. Străbatem poteca și sunăm. Deranjăm în mod sigur.

Antohi privește grijuliu prin preajmă. Îi ajunge și îmi ajung pansamentele și cicatricile pe care le am.

Ușa se deschide și odată cu valul de căldură ce ne izbește, apare și o femeie mică, în vârstă. E desigur menajera lui, doamna Marie.

— Da?

— Bună... dimineața. Domnul M'Quhae este acasă?

— Cine îl caută?

— Domnul Antohi și domnul Donaghi.

— Un moment.

Ușa se închide și suntem învăluți în aerul rece. Din casă venea o căldură atât de plăcută. Antohi studiază peisajul din jur, eu ușa. Nu trece mult și ușa se deschide din nou.

— Pofțiți.

Intrăm.

— Hainele dumneavoastră, îmi spune menajera.

Doamna Marie este de modă veche. Nu arătăm noi prea bine, eu

în costumul șifonat, Antohi în haina modernă de tweed dar boțită ca naiba. Aici era nevoie de ceva fracuri sau smokinguri. Dar dacă nu e, nu e. Pfui, ce prostii pot să-mi treacă prin cap.

— Pe aici, vă rog.

O urmă. Traversăm salonul și ajungem în sufragerie. Seamănă întrucâtva cu sufrageria domnului Geste. Aceeași atmosferă caldă, intimă.

Domnul M'Quhae, trântit într-un fotoliu, cu picioarele puse pe un scăunel aflat în fața șemineului, stă și fumează pipă, gânditor.

— Bună dimineața.

Mă cam mir. La o oră atât de matinală nu doarme? Menajera cel puțin nu pare femeia pentru care trecerea zilelor și nopților n-ar avea vreo importanță.

— Luați loc.

— Ne iertați, vă rog, dacă deranjăm, dar trebuie să vă punem câteva întrebări și apoi trebuie să lămurim ce este cu piatra aceea, spun repede.

— Nu-i nimic. M-a anunțat Thor că veniți.

Nu mă pot stăpâni să nu-l privesc mirat.

— Telefonic, mă lămurește.

Dau lămurit din cap. Explicabil atunci de ce nu-i găsim în cămăși de noapte.

— Oricum, nu sunt avid de somn. Așa că am profitat de răgazul avut pentru a clarifica unele lucruri. Luați loc să vă explic. Într-adevăr, aceea piatră este cel puțin curioasă. V-am mai spus de data trecută, că studiind piatra la microscop mi s-a dezvăluit un lucru deosebit. Piatră are structura unui metal însă este prea grea. Există în lume pietre a căror greutate este surprinzătoare uneori. Bazaltul, un banal exemplu, are o greutate specifică ridicată. Piatra albastră este deosebit de grea și are și structura unui metal. O bucată de metal? Mi s-a relevat alt lucru ciudat. Structura sa este prea aglomerată. Ca... un ADN. Ca a unei ființe. Hai să zicem, o organizare biologică complexă. Asta îmi pare piatra. În întuneric, mi-ați spus și am verificat și eu, este fosforescentă. Radiază o lumină albastră. Substanțe radiante se găsesc în structura ei. Am luat ca ipoteză de lucru faptul că, poate cândva, în piatră a fost închisă o fosilă, prin cine știe ce împrejurări. Nu. Pur și simplu piatra dumneavoastră are un anumit lanț ADN. Propriu ei.

— E vie? întreabă uimit Antohi.

— Cam așa. Mi se pare un soi de celulă mai mare. Am supus-o la diferite teste evitând s-o distrug. Adică să o fragmentez. Mi-a venit însă o idee pe parcurs.

— Să o supuneți unui test de unde biologice?

Se uită lung la mine.

— Da. A fost o parte a ideii. Dar fără niciun rezultat.

— Și totuși, dacă piatră este vie, trebuie să se dovedească acest lucru într-un fel.

— O dovedește. Este un radio în felul ei. Emite o serie de unde greu de sesizat în aceste condiții. Ei bine, în vid, emite cele mai puternice unde posibile vreodată. Am tremurat pur și simplu de spaimă când a emis. Mare lucru să nu fi fost recepționată în toată lumea.

— Așa de puternică? abia îngân.

— Da. În condițiile terestre emite dar foarte slab. În condițiile din spațiu însă este... trompetă. Cât despre structură, ceea ce v-am spus este singurul lucru pe care l-am putut afla.

— O celulă pietrificată, cine și-ar fi putut închipui?

— Nu pietrificată. Ci pur și simplu o celulă E.T.

Tresărim.

— Din exterior?

— Mai mult ca sigur. Oricum, ca să poată să-și spună secretele ar trebui să fie supusă unor examene mult mai competente. Eu nu am otrăvit-o cu acizi, baze sau alte substanțe. Un laborator mai complex ar fi altceva.

— Ca „La pata”.

O clipă fumul pare că a încremenit.

— Da. Ar fi mai în măsură.

Se ridică și se duce la una vitrinele aflate în încăpere. Revine cu o cutiuță neagră, nu prea mare. Înăuntru, pe un pat de satin negru, se odihnește piatra albastră. O iau și o pun în buzunar.

— Luați și cutia.

Scot piatra din buzunar și o pun în cutie, iar cutia în buzunar. Antohi se uită o clipă la mine apoi la „Hercule Poirot”. Acesta privește gânditor la focul din șemineu.

— Sunt totuși dator să vă ajut cu ceva. Prietenul meu v-a trimis la mine ca să vă ajut. Ceea ce v-am spus despre piatră vă putea spune orice laborator dotat cât de cât.

Mda, bătrânul este „fair”. Altul ne spunea „pa și n-am cuvinte”. M’Quhae continuă.

— Poate că v-a spus că fiecare om din acest oraș a suferit cândva, în viața lui. Și eu am partea mea de „contribuție” în acest „sector”. Ați observat că mă preocupă deducția, logica. Am fost pe vremuri detectiv. Ați putea spune: „Cum? Mai este nevoie de detectivi când avem atâtea mijloace moderne de investigație?”. Se pare că da. Oamenii care au o poziție destul de ridicată în societate și cărora li se mai spune și „capete pătrate” când nu le convine ceva se dovedesc destul de isteți. Când ei și-au asumat rolul de dictatori și-au dat seama că cel mai ușor lucru este să stăpânești o mașină și cel mai greu lucru este să stăpânești un om. Iar ei sunt „stăpânii” câtorva miliarde de oameni. Oamenii sunt cele mai imperfecte fiare ale naturii. O fiară are în sânge libertatea. Degeaba o crești în spirit de disciplină. Zi de zi, noapte de noapte, ordine, fermitate. Degeaba. Sângele va începe să clocotească și odată va răbufni. Teme-te de prostie, de nebunie, de inteligență dar mai ales teme-te de...

De dincolo se aude un zgomot înăbușit. Eu și Antohi ne întoarcem speriați. Privesc spre detectiv. Stă nemișcat și privește focul din șemineu. Antohi se duce la ușă și o deschide brusc. Nimic. Revine lângă noi.

— Să ne temem de ce anume, domnule M’Quhae? întreb.

M’Quhae zâmbește. Un zâmbet straniu, lipsit de viață. Un zâmbet de statuie. Mi-este greață. Aș vrea să plec să pot respira o gură de aer curat, rece...

— De ASTA să ne temem. Am fost detectiv la una din multele firme din orașul-metropolă. Întâmplarea a făcut ca firma la care lucram să prospere. Afacerea de care se ocupase, caz la care lucrasem toți cei angajați, adusese un profit fabulos. Iar cel pe care-l scăpasem de belea a dat dovadă de o la fel de extraordinară mărinimie: a oferit sume foarte mari fiecărui salariat în parte. Unii au luat banii și au rămas în continuare să lucreze la firmă, iar alții au luat banii și au plecat să lucreze pe cont propriu. Printre ultimii m-am numărat și eu. Am luat banii și am plecat ferm hotărât să-mi cumpăr o casă, văzusem o vilă foarte frumoasă, și să-mi întemeiez propria-mi agenție de detectivi. Cu toate modernizările oamenii rămân oameni, adică oceane întregi de pasiune cu un strop, doar un strop de rațiune. Am înființat agenția. Se ocupa cu de toate. Adică cu toate afacerile care necesită un

polițai, dar unul neoficial și în care discreția abundă. Vilă nu mi-am cumpărat, dar ocupam, cu forme legale, un elegant apartament într-un cartier liniștit, cu multe, multe parcuri. Deci am ales o clădire mai retrasă, am închiriat o cameră și împreună cu noii mei colaboratori am purces la treabă. Într-una din zile, Margaret, una din colaboratoare, mi-a vorbit de un coleg de al ei care intrase într-o chestie foarte încurcată. Deși aveam destul de multă treabă, faptul că lucrăm foarte discret, fără insistențe dar totuși eficient, ne aducea o grămadă de cazuri. Am rugat-o pe Margaret să-l aducă la birou pe băiat. Fata mi-a spus însă că tipul se ascundea. Am stat puțin pe gânduri și, în cele din urmă, am fost de acord să ne strecurăm până la locuința prietenului ei. Peste două zile ne-am întâlnit cu el. Era un băiat foarte speriat, înnebunit de gândul că era urmărit ca să fie omorât. Povestea părea fără cap și fără coadă. Cineva, care îi făcuse un mare serviciu, îi ceruse, ca o favoare, să-l ajute să se dispenseze de un om. Băiatul spunea, se jura cu mâna pe inimă, că nu omorâse persoana respectivă. Era foarte agitat... Când s-a mai liniștit m-a lămurit că avea indicație să iradieze un om. Să meargă cu o sursă specială de radiație în buzunar, să întâlnească omul cu pricina, să se împrietenească cu el și... să execute ordinul. Băiatul nu reușise, persoană era foarte bănuitoare. Acel cineva i-a dat atunci un neutronic. Știți ce este un neutronic? Vă spun eu. Una din cele mai secrete arme din lume. Nu are gloanțe și nici nu iese raze laser pe țevă. Nu. Apeși un buton, seamănă cu un stilou, și omul spre care îndrepti arma cade mort pe loc. Autopsia va releva că omul respectiv a suferit ba de inimă, ba de ficat, sau a avut o comotie cerebrală, mă rog. Urme care să dea de bănuire nu lasă. Deci băiatul a luat neutronicul și a mers la o petrecere unde știa că îl va găsi pe individ. El spunea că nu a apăsător. L-am crezut. Era prea speriat să mintă. Și totuși persoana respectivă a dus mâna la inimă și a căzut mort. Băiatul a șters-o urgent din sală. Neutronicul îi dispăruse din buzunar. Cineva din sală i-l furase. Când a vrut să vorbească cu cel care i-a cerut acest contra-serviciu nu l-a mai găsit. Dar un accident, care-i putea fi fatal dacă nu dovedea prezență de spirit, l-a făcut să ia seama. S-a gândit și a realizat că el urmează. De atunci se ascundea. Acum, nici eu nu prea știam ce să zic. L-am întrebat de numele persoanei care i-a cerut „favoarea” și numele celui mort. S-a codit foarte mult. Apoi mi-a răspuns că nu-l știe pe mort iar pe celălalt nu prea vrea să-l mai pomenească. „Dar atunci cum vrei să te ajut?” l-am întrebat. Margaret

l-a îndemnat și ea să-și deschidă gura. Numele nu-mi spunea nimic: domnul Morris. „Unde l-ai cunoscut?” l-am întrebat din nou. Iarăși s-a codit. Apoi i-a cerut lui Margaret să facă niște cafea. Fata a înțeles situația. Cu glas scăzut mi-a spus că intrase într-o dandana, groasă de tot, datorită surorii lui. Fata se încurcase cu cine nu trebuia. A vrut să o scape, să-l ia pe tip la rost, dar când a intrat în cameră a dat peste un cadavru. A șters-o urgent, dar a lăsat urme. Domnul Morris l-a văzut și „a închis ochii”. L-a înțeles că este nevinovat și a dat semnalmente false poliției. După un timp i-a cerut acest serviciu. Pretindea că acel om era adevăratul ucigaș, iar el, băiatul, trebuia să-l elimine. Acela era vinovat de ce i se întâmplase lui și surorii lui. După ce i-a dat arma, domnul Morris a dispărut ca și cum n-ar fi existat niciodată. N-a fost nevoie de prea mult calcul că să-mi dau seama că puștiul căzuse într-o capcană. Băiatul o iubea sincer pe Margaret și eu țineam destul de mult la ea ca să vreau să o văd fericită. Fata nu știa de capcană. El nu i-a spus niciodată. Doar mie, atunci. I-am promis că o să-l păzesc până voi reuși să fac rost de vize ca să-l trimit, în siguranță, la celălalt capăt al lumii. Nu-mi făceam iluzii că nu o să-l dibuiască dar speram că îi vor acorda o șansă, o cât de mică șansă, de a trăi în schimbul tăcerii. Am convocat pe toți colaboratorii din agenție și le-am spus, în mare, ce treabă aveam. Mă feream ca de naiba, de cazurile în care se amesteca și politică. Mă ocupam de crime, răpiri, pază, o cotă importantă aveam la cursele hipice, mă rog, înțelegeți. De cazuri „strâmbe cu politica” nu mă ocupam. Presimțeam că această problemă de care începeam să mă ocup era ceva de genul celor de care mă feream. Ne-am înțeles să lichidăm afacerile curente și să o luăm pe îndelete cu asta. Într-o săptămână eram deja implicați în afacerea lui Margaret. Ea pornise dosarul, ea era coordonatoarea. Afacerea avea o neașteptată anvergură. Datorită ei, aflasem că anumiți oameni, destui de incomozi, trebuiau „rași” de pe suprafața pământului. Dar moartea lor nu trebuia să treacă drept martirism, ci nu mai puțin decât trădare a idealurilor lor. După o lună eram aproape de marginea prăpastiei. Se făcuse vâlvă, intenționat, de cei din umbră pe tema cazului și noi trebuiam să dăm, cât de cât, un răspuns. În ziua de 20 aprilie, voi ține minte cât voi trăi această zi, am semnat pașapoartele băiatului și a lui Margaret. Domnul și doamna Cobar se duceau în voiaj de nuntă undeva, prin Alpii Bavariei, la o cochetă cabană. De n-aș fi semnat aceea hârtie blestemată!

Bătrânul privește fix flăcările. Obrazul a devenit mai pământiu, parcă mai uscat. Mi-este milă de el. Pare durerea personificată.

— Au plecat cu toții să-i conducă, reia. Eu le-am spus că plec până la Institutul de Informatică. Trebuia să mă întâlnesc cu cineva care să-mi dea niște date referitoare la cadavrul descoperit de băiat. După câteva ore eram într-o situație îngrozitoare. Autobuzul care îmi transporta oamenii, pe prietenii mei, se prăbușise de pe pod în urma unei manevre greșite a șoferului. Pe de altă parte, eu aflasem numele mortului din cameră. Se numea Vittorio de la Miața. Numai datorită nerăbdării mele scăpasem de moarte. Am fost chemat pentru identificarea cadavrelor. Așa i-am revăzut pe Margaret, pe Allan, pe toți cei care au fost, la un moment dat, familia mea. Însăși viața mea. În final am fost angrenat în roata uriașă a ziaristilor, a detectivilor care făceau tot felul de supoziții privitoare la moartea inginerului, la moartea prietenilor mei. Nu eram și nici acum nu sunt atât de prost ca să-mi închipui că moartea inginerului a fost o sinucidere sau că moartea prietenilor mei a fost datorită accidentului. Știu că și eu făceam parte din angrenajul acelor oameni care trebuiau să cadă. Declanșând anchetă pentru a vedea cine este vinovat de moartea celor din autocar, de fapt am intrat în actul final. Am fost informat oficial că există o Hotărâre a Consiliului care interzicea circulația autocarelor de tipul celui închiriat pe ruta aleasă de mine. Or eu știam prea bine, când făcusem scenariul, ce era interzis și ce nu. S-a descoperit, dintr-odată, pe fișa șoferului, semnată de mine, menționarea unui tratament cu medicamente halucinogene. S-a pus întrebarea „CUM am putut da drumul șoferului, când, ca detectiv și om cu responsabilități, trebuia să știu toate acestea, să-mi dau seama că era drogat?” În tot ce făcusem erau ilegalități. Vinovat eram deci eu! Dovezi pentru ipotezele mele nu aveam, în schimb pentru vinovăția mea se găsiseră destule. Nu-mi rămânea decât să mă retrag definitiv din serviciu, să-mi aleg un loc unde să-mi trăiesc coșmarul și să mulțumesc cerului că scăpasem ieftin. Aveam pe conștiință unsprezece oameni, cu șoferul, morți datorită mie. M-am retras în acest oraș datorită prietenului meu, domnul Laendel. În acest oraș construit de inginerul Vittorio de la Miața. Pe dumneata, domnule Donaghi, te cunosc bine datorită reportajelor și nu numai lor. Ca detectiv, ți-am spus că am prins firele acestei afaceri. Făceai parte din personajele ce trebuiau sacrificate. Destul de greu pentru ei să te doboare. Nu erai un simplu pion, ci poate

un turn sau un nebun, ceva de talie „înaltă”. Și atunci au lovit în ceea ce aveai mai drag. Așa le-au făcut aproape la toți. Poți să fii mândru de tine. Ai rămas tu însuși mereu. N-au putut să te umilească, dar de căzut ai căzut. E drept, te-ai ridicat din nou. Chiar și în genunchi ai privit mândru înainte. Pentru acest fapt, domnule Donaghi, ai un credit nelimitat la mine. Din păcate, sau poate din fericire, eu te pot ajuta doar cu amintiri. Poate că ți se va părea puțin ceea ce ți-am spus. Este esențialul. Aduce a roman prost însă.

Bătrânul a obosit. Să stai atâția ani învinuit pe nedrept, așteptând fie clipa izbăvirii, a eliberării, fie moartea, este obositor. Este totuși un om și jumătate dacă a avut curajul să înfrunte clipele când tentația drogurilor, a băuturii, a morții este atotputernică. Îmi este din ce în ce mai simpatic.

— Omul pe care voia băiatul să-l omoare din cauza surorii lui era chiar inginerul de la Miața. Vezi dumneata cum se leagă toate. Ca în jocurile de domino.

Se ridică. Din omul de odinioară, țeapăn, a devenit brusc bătrân, covârșit de răutatea semenilor săi.

— Aș vrea să vă pot ajuta. Aș vrea să pot veni cu dumneavoastră. Dar nu pot.

Se uită lung la mine.

— Sunt prea bătrân.

Îl înțeleg. Nu este vorba că este bătrân, ci de altceva. Nu-l poți învinui cu nimic. Ideea asta nici nu ar fi trebuit să-mi treacă prin cap. Mulțam că mi-a spus și atât. Arunc o privire la pendula de deasupra șemineului. Încă puțin și este ora prânzului. Mulțumesc bătrânului detectiv și plec cu Antohi. Bietul detectiv! Au reușit să-l înlăture. Dar pe mine, nu vor reuși să mă „mănânce”. Sunt o bucată prea mare și prea aspră pentru ei. Oricum, sunt ceva, ceva avertizat în privința planurilor lor.

Împreună cu Antohi fac câteva cumpărături. Îmi iau o geantă nouă, haine noi și doar două aparate foto. Unul din aparate este cu teleobiectiv, iar celălalt, pe care am dat o grămadă de bani, este de tip micro. Poți să-l folosești chiar și cu o singură mână și ai marele avantaj de a obține poze reușite în orice mediu. Absolut normal. Numai sticla selectivă a costat cât trei aparate foto obișnuite. Cu aceste „mici” cumpărături îmi închei șederea în orașul construit de misteriosul inginer Vittorio de la Miața. M-am ales cu o grămadă de cucuie, câțiva

prieteni și firul unei povești al naibii de încâlcite. Ca să nu mai zic de bani. Când îi voi spune redactorului pe ce am dat banii precis reeditează performanțele sonore ale lui King-Kong. Ca să nu fiu nici eu mai prejos, eu o să reeditez performanțele fizice ale lui Sebastián Coe! Mii de diavoli împăiați!

— Ascultă Antohi, mă opresc, nu este nevoie să mă mai conduci până la gară. Știi unde-i gara, îmi iau un bilet via casă și cum ajung te sun. Bine?

— Deloc, istețule, zâmbește pe sub mustață.

— Cum adică? mă mir.

Râde de-a binelea.

— Pfui, zic, tu n-ai casă. Ba casă ai, dar să stai în ea nu ai cum. Uite ce e, vino să stai cu mine.

— Nu. Am eu unde să stau. Iar la gară tot te conduc.

Mustăcesc. Vorba vine. Nu-mi plac despărțirile. Să-mi fi pregătit Antohi o surpriză? Aș vrea să fie acum noapte. Noaptea este cel mai bun paravan. Întunecă totul în jur, ascunde chipurile oamenilor. Vreau, pentru prima oară în viața mea, ca între mine și Antohi să fie sute de kilometri depărtare. Îi simt privirea, sfredel în ființa mea. Vreau să fiu singur cu gândurile ce mă asaltă. Și iată, Antohi mă despoaie cu privirea, găurește pur și simplu, pavăza pe care mi-am impus-o. Să mă supăr? Ar fi ceva straniu. Cum să te superi pe un om care nu ți-a spus nimic? Să te superi că te privește?

— Hai să ne oprim la un bar, propun.

Fără să zică nicio vorbă face stânga-mprejur. După câțiva pași ne oprim în fața unui mic restaurant „Torero”. Îmi amintește de coride, de Spania lui Don Miguel. Înăuntru mă întâmpină o nouă surpriză. Totul pare desprins de pe genericul unui film de epocă. Se aude... ceva... Sau mai degrabă zgomote moi, calme, dacă se poate spune așa ceva. De undeva, oh! adică nu mai trebuie să mă mire nimic, se aude vocea senzuală a lui... a lui... a, da, a lui Elvis Presley. Ne așezăm la o masă mai retrasă, de unde putem vedea cine intră și cine iese și nu numai atât. Putem vedea întreaga sală a restaurantului. Un chelner, cu o vârstă incertă, elegant îmbrăcat, manierat, ia comanda. Tușesc artistic și în timp ce duc batista la gură îi șoptesc lui Antohi:

— Ai bani cu ce să plătești?

În timp ce studiază pliantul cu reclama restaurantului, Antohi răspund abia mișcându-și buzele:

— Ți-este foame?

Continui dialogul cu batista la gură.

— Am întrebat dacă ai bani.

— Și eu dacă ți-este foame.

— Mi-e. Dar...

— Atât vreau să știu. Cât despre bani nicio grijă.

Chelnerul se întoarce nesperat de repede aducând comanda. Mâncăm pe săturate. Mie, unul, îmi fusese o foame grozavă. De, tot pe drumuri, tot pe drumuri, nu mai apuci să te gândești la bietul tău stomac.

— Te-ai săturat?

— Tu ce crezi? Bineînțeles că da. O să mă aleg după masa asta copioasă cu o indigestie celebră.

— De ce celebră?

— Păi, da. Celebră. La fel de celebră ca și indigestia lui Richelieu.

Am început să râdem amândoi. Și ne întindem la vorbă. Recapitulăm, cu deosebită grijă pentru indiscreții, tot ce știm. Ce îmi rămâne să fac este să mă întorc acasă. Și acolo să caut un fir privitor la inginerul Vittorio de la Miața. Păstram, sau mai degrabă aduceam cu mine, din această stranie călătorie, o piatră vie, un semn din alte sfere cerești.

— Ascultă Antohi, spun la un moment dat, am venit la tine după un subiect interesant, dar mă întorc cu niscai cucuie în plus, câteva mistere și cu o mie în minus. Dar ceea ce am câștigat a fost cu ceva cu mult peste așteptări.

— Zău?!

— Da. Te-am reîntâlnit. Am vorbit. E foarte mult.

Antohi achită notă și ieșim. Se înserează și îmi pare bine. Stelele îmi sunt atât de apropiate, de calde. Această senzație plăcută nu am mai simțit-o de mult. Când privesc stelele strălucitoare, cerul senin, când aud foșnetul frunzelor, adierea vântului, toate acestea echivalează pentru mine cu sărutarea bunicii, cu lingurița cu dulceață de trandafiri, cadoul de iubire. Mă simt familiar privindu-le, iar distanța uriașă dintre mine și ele mi se pare o bagatelă.

— Visezi, visezi...

— Mă gândeam.

— Ei, nu-mi spune tu mie că te gândeai. Te trage așa, asta e. Pleci acasă și nu mai poți de nerăbdare.

— Nu este numai asta. Poate cândva o să-mi scriu memoriile. Dacă o să ajung la vârsta când se scriu memoriile.

— Nici atunci, fii sigur.

— Ai dreptate. Nu că aş vrea să mă laud dar ştiu pe destui care dorm seara liniştiţi, bine mersi, datorită mie. Când am avut ceva de spus am spus şi m-am ales cu destulă bătaie de cap de la asta. Cu destui duşmani. Când mi-o veni poftă s-o fac pe memorialistul chiar şi cei ce dorm liniştiţi se vor ridica şi-mi vor pândi apariţia de după colţuri. Posed ceva şi acel ceva nu este al meu. Alţi duşmani. Vezi... Ce prostie am putut spune. Iar dacă totuşi o să-mi scriu memoriile, ele o să fie pline cu imagini cu flori, fluturi, cu imaginea unui Crăciun paşnic, sau a unui weekend petrecut ca în reclame. Asta ar fi. Oamenilor nu le place violenţa.

— Nu. Dar sunt avizi de senzaţional.

— Da. Curioşi. Dar această curiozitate cere... senzaţionalul. Ştii cum e? Aştepti acel ceva cuprins de fiori, nu ai aer, scaunul de sub tine frige, totul scârţâie, mult zgomot, dureri de cap, trebuie să afli, să ştii. TREBUIE!!! Şi asta înseamnă... sfârşitul.

— Dar unii oameni nu sunt așa.

— Poate că nu sunt, dar când le povesteşti despre cutare că a sărit de la etajul 10 ca să exerseze o nouă săritură şi a făcut asta doar în costum fără cele necesare aterizării, vei fi întrebat: „Săracul... dar de ce a făcut-o?” Iar respectivul se va simţi fericit, fii sigur, că nu este în locul ăluia. Necazurile semenilor trebuie să te impresioneze, dar... în orice caz, în primul rând mă gândesc la mine şi apoi la ceilalţi. Ăsta-i raţionamentul.

— Poate că mai există persoane ca tine sau ca mine.

— Adică dezinteresate? Te înşeli. Amândoi suntem interesaţi. Eu sunt sătul de ştii tu ce, iar tu mă ajuţi că-ţi sunt prieten. E un interes şi ăsta. Oamenilor nu le place violenţa dar o determină în mod inconştient. O cer independent de voinţa lor. Când vezi că poţi obţine ce vrei fără să te milogeşti, fără să asuzi muncind până-ţi sar capacele, lesne pui mâna pe o bătă şi loveşti. Şi, Antohi, e mai uşor să minţi decât să spui adevărul. În mai toate cazurile judiciare cel mai greu este să dovedeşti nevinovăţia. Minciuna...

Ne oprim. Am ajuns în gară. Antohi studiază câteva clipe ceasul.

— Acum îl vezi pentru prima dată? îl întreb eu.

— Pe cine? zice neatent Antohi.

— Ceasul. Te uiți la el ca la un lucru nemaivăzut.

— Da' de unde!

— Sau poate... surpriza întârzie?

Râde.

— Nimic nu-ți pot ascunde. Cred că știi care este.

— Nu! Îmi plac cadourile, surprizele. Când eram copil adoram Crăciunul. Era pentru mine cea mai frumoasă sărbătoare. Venea cu zăpadă, cu cântece și cu... cadouri. Știam că voi primi cadouri dar ce anume... nu știam și eram în extaz. Adoram jocul cu Moș Crăciun. Întâi poezia, apoi răspunsul la întrebare și în final cadoul. Încercam să ghicesc ce era. Făceam presupuneri, ipoteze... Nu reușeam să ghicesc. Poate că asta-mi plăcea. Faptul că pierdeam.

— Și surpriza mea...

— E cadoul că sunt un băiat bun! râd eu.

— Câtă modestie! pufnește el.

— Oh, vai, da!

Râdem.

Vezi, deja ai început-o cu amintirile, mă amenință cu degetul Antohi.

— Dumnezeule! O oglindă! Am chiar 80 de ani?

Râdem din nou.

— Mal, ești incorigibil.

— Ăsta-s eu.

Cineva fluieră ușor. Ne întoarcem surprinși. O umbră reazemă zidul gării. Antohi se duce la ea și după câteva clipe revine. Umbra dispăre.

— Acesta este darul meu, spune și-mi întinde un pachet învelit în hârtie cu tot felul de mușunache.

— Mulțumesc din inimă, Antohi.

Mă sui repede în vagon. Despărțirile nu-mi plac deloc.

— Să nu mă uiți.

— N-ai nicio grijă, amice. Ai grijă de tine. Mai vorbim noi.

Micul tren pornește. În cușetă arde o lumină discretă. Puțini călători. În compartiment sunt doar eu. Până să dispară din vedere mică gară i-am făcut, tot timpul, semn cu mâna lui Antohi. Rămânea singur, fără locuință, la discreția oricăror priviri. Tocmai el, discretul. Zâmbesc. Simt cum un fior mă cuprinde. Afară s-a înserat și pe cerul cald, nu-mi pot închipui cerul rece, neprimitor, lucesc una câte una

stelele. Duc cu mine o taină, una care „frige”. Cu toate acestea, ce îi prezint redactorului?

Apuc pachetul și încep să-l desfac. Mă amuz copios când observ că mușunachii de pe ambalaj sunt niște ursuleți îmbrăcați ca Moș Crăciun. Râd. Cândva, el îmi povestise despre tradiționalul CRĂCIUN. Și el aștepta cadourile cu aceeași ardoare când era copil. Desfac pachetul și văd că surpriza lui Antohi este o agendă cu coperti albastre.

Ce mă amuză și mai mult este mascotă de pe copertă: o caricatură de câine detectiv, cu un nas enorm, ce adulmecă o mulțime de urme. Mai jos, numele meu. Deschid agenda și... privesc stupefiat cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată. Ați fost vreodată puși într-o situație extremă? Într-o situație din aceea, când pur și simplu simți că nu ai aer, când totul e un carusel care se rotește amețitor, când ți se pare că lumea toată este a ta? Când îți vine să plângi, să urli, să sări ca un apucat de pandalii? Ei bine, pur și simplu am înțepenit. Parcă sunt de piatră. Și asta mi se întâmplă mie, cel care se laudă că nimic nu mă poate surprinde, că am cel mai rece sânge posibil. Răsufli adânc, ca un scafandru înaintea celei mai periculoase scufundări din viața lui. Și încep să citesc ce scrie în agendă: reportajul după care venisem.

Titlul este promițător: „Hoț, șantajist sau detectiv?” Îmi amintesc că am citit o nuvelă pseudopolițistă cu acest titlu. Reiau lectura.

Dragul de Antohi știind că voi avea ceva de protestat îmi anexase toate datele de care aveam nevoie. Acțiunea se petrece undeva, la capătul celălalt al pământului. Cine a scris acest reportaj are, în mod cert, talent, umor și inteligență. Mă întristez. Tocmai eu să fur munca altuia? Să semnez ceva la care altul muncise? Termin de citit reportajul, ferm hotărât să întocmesc eu altul în scurtul timp rămas. La sfârșitul reportajului este adăugat un P.S. Antohi îmi scrie: „Mal, știu destul de bine ideea ta despre dreptate și tocmai de aceea te informez că reportajul a fost scris de un prieten de al meu, deci și al tău, care n-ar avea nimic împotriva ca tu să semnezi reportajul, cu o condiție însă: când pornești în Marea Aventură să-l iei cu tine. Țsta este și sfatul meu. E un băiat al naibii de isteț. Și are la bază și ceva necazuri... comune. Înțelegi, tu”. Înțeleg, cum să nu!!

O smucitură ușoară mă anunță că trenul a ajuns la destinație. Scot capul pe fereastră și zgomotele orașului au efectul unei tobe pocnite chiar lângă ureche. De aici pot lua fie trenul, fie avionul ca să

mă întorc în metropolă. O să iau trenul deși mă grăbesc. Nu de alta, dar nu vreau să am parte de surprize neplăcute. Îndes agenda în geantă și cu aparatele bălângănindu-se în toate direcțiile mă reped la agenție. Înghiontind pe toți pe cei care îi întâlnesc și alergând, reușesc să cumpăr un bilet și să prind trenul care tocmai pornise. Obosit, mă uit după locul meu. O fi evoluând lumea tehnică, mă rog, cultura, dar cu transporturile tot este o problemă. Cred că a merge prin metropolă pe jos și nu pe bandă rulantă e ceva mult mai ușor decât a ajunge la compartimentul meu. Odată ajuns răsuflu adânc și mă strecor spre locul meu. Celelalte locuri sunt ocupate. Nicio șansă să scriu sau măcar să adaug ceva la reportaj. Voi încerca mai încolo.

— Bună seara, zic.

Mi se răspunde în șoaptă. Toți par adormiți. E destul de târziu. Doi bărbați, având capul înfășurat în pardesie, dorm în partea dreaptă, iar femeia, încă trează, privindu-mă cu reproș, stă pe bancheta din stânga, la fereastră.

— Scuzați, îngân în șoaptă.

Și mă las să cad pe locul liber. Pe bilet este scris alt număr dar nu mă formalizez. N-am chef să-l scol pe unul din bursucii de vis-à-vis ca să-mi iau în primire locul înscris pe bilet. Sunt obosit psihic. N-am chef să dorm așa că, folosindu-mă de datele anexate la sfârșitul reportajului, pornesc să scriu un al doilea reportaj, reportaj care diferă din punct de vedere al obiectivului propus spre analizare. Scriu din ce în ce mai atras de subiect. Lumina este slabă dar eu mă strădui să scriu. Sunt tocmai la mijlocul unui cuvânt când mâna îmi este trasă ușor dar ferm. Luat pe neașteptate „desenez” pe pagină o dungă suie. Ridic ochii buimac și văd silueta femeii în fața mea.

— S-a întâmplat ceva? Întreb înghițindu-mi la timp sudalmă.

— Fluierați, răspunde în șoaptă.

— Rămân surprins de vocea splendidă. Ceva, ca un mic sunet de vioară, intim și fermecător în același timp.

Fără să vreau, răspund tot în șoaptă.

— Fluierați frumos dar, din păcate... deranjați.

— Scuzați. Așa mi se întâmplă când sunt absorbit de lucru. Mă iertați, dacă v-am deranjat.

— Pe mine nu, dar pe ei, da. Fumați?

— Nu, mulțumesc.

— Atunci doriți să ieșim pe hol? Nu de alta dar dacă veți scrie

din nou iar veți fluiera. Și apoi vă stricați ochii scriind în lumina asta.

— Mulțumesc că mi-ați atras atenția.

O urmez pe hol cam intrigat. La lumină, ceva mai puternică, chipul femeii apare frumos. Ochii au o strălucire aparte.

— Fluierați frumos. O melodie clasică presupun.

— Nu prea știu ce am fluierat, râd.

— Ceva în genul acesta, zice și începe să fluiera ușor, la rândul ei.

Deși cam masacrează melodia recunosc fragmente din cantata „Carnaval la Veneția” de Paganini.

— A, știu! o întrerup și fluier la rândul meu.

— Da, da. Frumoasă melodie.

— De Paganini.

— Paganini, îngână visătoare. Nu am mai ascultat un concert de mult timp.

— Lucrați undeva, unde nu aveți mult timp liber? întreb.

— Nu chiar. Alte probleme m-au împiedicat.

Dau din cap înțelegător.

— Dar dumneavoastră? mă întreabă.

— La fel. Numai că eu, neavând timp pentru mers la concert, procedez în așa fel încât să pot împăca două lucruri deodată.

— Adică?

— Simplu. Deschid radioul înainte de a mânca sau de a adormi. Ascult concertul, mă și odihnesc. Iar dacă se întâmplă să adorm nu-i nicio nenorocire. Când mă scol îl închid. Nu consum multe baterii cu radioul.

— E o idee, mă aprobă.

— Acum mergeți spre casă? întreb din nou.

Nu, într-o delegație.

— Atunci, lucrați la... ia să ghicesc... undeva la turism?

— Nu, zâmbește.

— Mai am de două ori de ghicit, intru în joc.

— Fie.

— Lucrați... în industrie?

— Cam vag.

— Deci în industrie. Ați fost trimisă de către șeful dumneavoastră să faceți ceva contracte.

— Nu chiar.

- N-am stofă de ghicitor, mă recunosc învins.
- Răspund de relațiile cu publicul la firma COMON.
- Ia te uită, sunteți cineva! o admir.
- Nu chiar...
- O meserie totuși, un post asigurat, bani destui.
- Da. Dar nu pentru ce m-am pregătit.
- Pentru ce v-ați pregătit?
- Medicină. Eu sunt doctor.
- Psiholog.
- De unde știți? râde ea.
- Păi, relațiile cu publicul, medicina. O simplă corelație.
- Da. Aveți dreptate.

9. Aventura abia începe

După ce am plecat din hol, lăsând-o pe femeie să fumeze singură în continuare, am revenit la agenda mea. Reportajele sunt aproape gata. Am două, să vedem pe care-l va alege redactorul – șef. Timpul trece repede și după cum îmi dau eu seama, după priveliștea pe care o văd la fereastra trenului, suntem în apropiere de oraș. Să vezi ce scandal o să fie. Redactorul-șef a vrut reportajul luni, iar de la luna aia cred că au trecut trei luni. Ba, nu chiar trei luni. Două luni și... douăzeci de zile. Zău că nu o să fie prea bine.

— Stația dumneavoastră, domnule, aud o voce.

Femeia mă trage de mânecă. Sar într-o clipită în picioare, îmi iau bagajele și fug spre ieșire, nu înainte de a ura vecinilor și vecinei călătorie plăcută în continuare. Mă împiedic pe peron, mă redresez cu greu și continui goana. Opresc un taxi și dau adresa redacției. Suflu din greu. Simt junghiuri în zona coastelor dar tac. Rămășițele călătoriei de plăcere se fac simțite. Plătesc și tot în goană pătrund în redacție. Primul drum îl fac spre secretariat.

— Săru' mâna, strig. Săru' mâna la toată lumea!

— Și mie? răspunde alene un bărbat un bărbat ce stă cu spatele la mine. Se întoarce doar o clipă, atât cât să-l recunosc.

— Și ție, Alain, și la toți câți sunt pe aici, am mai spus-o.

— Unde dracu' ai umblat? se răstoiește Jones, un tip tânăr dar rămas cu mintea în perioada Power Flower, fotoreporter la noi. Mă cert mereu cu el și, totuși, lumea din jur a căzut de acord că noi facem cele mai bune reportaje doar când suntem împreună, nicidecum separate.

— La Paris, îi spun și surâd galeș unor amintiri plăcute. Paris, băiatule, cu femeile lui, ce femei, blonde, brune, roșcovane, ce știi tu. De fapt, zău că le dau dreptate, nici n-au ce găsi șarmant uitându-te la tine.

— Du-te-n... înjură vulgar și barba uriașă flutură standard înaintea mea. Iese trântind ușa, furios.

— Zău dacă știi de ce voi doi vă certați mereu, intervine plinuța noastră secretară.

— Ascultă, Bertha, nu poți să-ți faci numai prieteni unde mergi, ce zici? îi arunc peste umăr.

— Mal, nu te văd bine dragă, adaugă și cealaltă secretară.

Millie este o fată excepțională. Singurul ei defect este că se crede prea slabă și din cauza asta s-a apucat să facă ba karate, ba yoga, ba nu mai știu ce. Vă dați seama că nu te simți prea lejer lângă o fată ca ea. Dacă o săruți și ei nu-i place? Îți aplică o figură japoneză că stai o lună în spital. Noi doi, oricum, suntem buni prieteni. Avem ceva cucuie împreună.

— De ce, Millie? Începi să ai miopie sau hipermetropie? Că strabism văd că nu ai. Zău, ai aceeași doi ochi negri, gata să te faci să suferi un weekend întreg.

— De ce un weekend? se alintă.

— De ce nu mă vezi prea bine?

— Din cauza șefului, tipule. Se fac ceva zile bune de când răcnește după tine. Aș jura, dacă aș fi femeia aceea, că niciodată până acum nu a fost mai furios. Poate e o chestie de opinie.

— Da?! Atunci, știi ce, mă aplec peste biroul ei, privind-o direct în ochi, n-ai vrea să-mi explici chestia cu opiniile? Evident, fiind secrete, o să mi le spui într-o cameră frumoasă, în culori tonice, nu prea departe de aici, la magnificul etaj 23?

— Ieși, diavol bătrân și împielit. De sicriu să te îngrijești, nu să te legi de fete tinere și frumoase, sare prefăcându-se supărată.

Râd și înainte de a închide ușa după mine, adaug:

— Și slabe, nu?

Închid ușa la timp. Aud o bufnitură. Dosarul gros din mâna ei a atins ușa cam în locul unde, normal, s-ar fi aflat capul meu. Fluierând bine dispus urc zece etaje, normal, liftul este ocupat, ca să ajung la domnul redactor-șef. Bat la ușă și aștept.

— Intră, aud.

Redactorul scrie ceva, probabil corectează o pagină.

— Ia loc și așteaptă!

Corectează câteva rânduri și se oprește.

— Știi cum ești? mă ia la întrebări.

— Nu, răspund mirat cu mâna încă pe clanța ușii.

Dă din mână a lehamite.

— Ce stai acum ca un popândău? se răstește.

— Ca un ce? mă opresc iar din mișcare.

— Vii odată? întreabă cu un aer de totală istovire.

— Am venit, răspund și mă așez, în fața lui, pe un fotoliu.

Se uită lung la mine. Întâi mă mir apoi mă uit la haine.

— Sunt noi, îi spun.

— Ce?

— Hainele. Sunt noi. Cam prăfuite, e drept, doar ce am sosit de la gară.

Mă privește într-un mod indescritibil. Făcându-mă că nu-l văd privirea asasină încep să-mi scot din mapă hârtiile și fotografiile.

— Astea-s!

Fără să zică nimic redactorul întinde mâna după ele. Mai iute, le trag spre mine.

— Adică? întreabă.

De data asta eu, fără să zică nimic, îi întind un cartonș roșu la semnat. Cum citește și explodează. Eram sigur că așa se va întâmpla.

— Ești nebun? Adică ești și sunt. Nebun că te-am angajat. Cum poți să-mi ceri una ca asta? Drept răsplată pentru reportaj? Ți-am dat 1.000. Destul! Nebun, nebun de legat. Niciodată! Niciodată! Nu!

Îl las să strige. A mai zis odată, cuiva, NU, ca la urmă să fie DA.

Se oprește din strigat și se proțapește în fața mea. Mă uit senin la el.

— Nu!

Și se duce la birou și se pune pe scris. Dau din umeri. Dacă nu e, nu să fie!

— Stai! I-ați delegația. Ești atașat la biroul 7 de AICI! Nu te miști fără ordinul meu! Clar?

— Clarisim! spun și pornesc spre ușă.

În timp ce merg spre biroul 7 simt sub hârtia de delegație o altă hârtie mai mică. Plec ușor privirea și prefăcându-mă că citesc ironic delegația lecturez micul bilet: „Au fost pe aici. Știau ce o să-mi propui.

Ești filat. Good Luck!”

„Mersi” mormăi. Ca să vezi! Vânătorii au pornit pe urmele setterului de vânătoare. Hip, Hip ura, băiete. Încep să râd. Oricum a fost fair-play redactorul. Și râd. Încă râd când deschid ușa biroului 7.

Râsul meu tulbură liniștea mormântală din biroul 7. Trei mutre posomorâte mă privesc.

— Hei, salut, zic.

Dau din cap a salut și privirile se apleacă spre voluminoasele dosare de pe birou.

— Care-i al meu? întreb.

Iar se ridic privirile.

— Ce anume? întreabă un tip, să zici că este Gregory Peck, foarte trist, foarte indiferent și, mai ales, obosit.

— Biroul. Unul ar trebui să fie al meu, nu?

— Nu, răspunde al doilea personaj, o femeie. O blondă cenușie, la fel de tristă, de... de...

— Nu sunt decât trei birouri. Au fost două inițial, acum sunt trei. Dacă vrei să ai și tu unul, caută-ți-l.

— Dar în spatele tău scumpo, sunt 2 mese, e drept cam mici, dar nefolosite. Nu este nimic pe ele.

— Sunt șubrede, oftează și se adâncește în lucru.

— Da? Ia să vedem noi cum stă treaba, zic și mă apuc de lucru.

Doamna Donaghi – Senior a fost o femeie foarte practică. Acest simț al ei îmi place să cred că l-am moștenit și eu. Iau mesele și le pun în mijlocul camerei. Iau scaunul, cu blondă cu tot, și-l pun la perete și aduc biroul în fața ei, e drept cam greu, apoi mă ocup și de Gregory Peck. La urmă mă trezesc cu al treilea tip față în față. Are o mutră mai ca lumea. E brunet, înalt, suplu și viguros, poartă ochelari, iar dincolo de lentile văd ochii negri sclipind.

— Salut, îi zic și dându-l ușor la o parte mă ocup și de biroul lui.

Astfel îmi creez, lângă fereastră, un loc liber. Iau mesele din mijlocul camerei și le aduc lângă fereastră. Se cam hâțână. Ies din cameră în viteză și tot în viteză mă întorc cu un ciocan și ceva cuie. Repar mesele, duc ciocanul și mă întorc cu o față de masă, o vază de flori și o mapă de birou. Deschid geamul și privesc în jos. Sunt la primul etaj. Calculez repede: trei metri până jos. Verific ramele geamului, apoi scot din borsetă un borcan cu iaurt și-l fixează între geamuri. Nu am scaun. Ies iar în fugă și mă întorc, la fel de urgent, cu

un scaun și o pernuță. Acum am cel mai aranjat birou din cameră. Verific dacă mai lipsește ceva. Da. Un telefon. Ies iar din cameră și mă întorc cu două telefoane. În tot timpul ăsta tipul brunet, Gregory Peck și blondă mă privesc siderați. Aranjez telefoanele, priză, bateriile și apoi mă instalez și eu la birou. Mă ridic urgent și mă întorc, a câta oară oare, cu o mașină de scris, hârtie, indigouri, agrafe de birou și un sertar.

Fixez sertarul cu ajutorul unor cleme, pun hârtiile și restul în sertar, mașina de scris mai lângă fereastră și înjurând zdravăn printre dinți mă așez pe scaun.

— În fine, oftez.

— Hei, salut! Îmi zice brusc blonda. Eu sunt Camille.

— Donaghi, mă prezint tuturor.

— Eu sunt Gregory Banks.

— Tudor Arthur.

Râd.

— Ca să vezi domnule Banks...

— Gregory, te rog.

— ...Gregory. Semenii foarte mult cu un actor care a trăit acum foarte mulți ani în urmă.

— Știu. Mi-au spus-o foarte mulți.

— Atunci, scuze.

— Cum de ai ajuns aici? mă întreabă Camille.

— Mergând.

— Ai fluierat în biserică? insistă.

— Nu. Doar în biroul șefului, surâd.

Mă gândesc că, de ziua Berthei, va trebui să-i dau raportul, acum este prea ocupat. Nu vreau să o pătească din cauza mea, așa că nu o să-i spun prea multe. Poate despre atentat, nimic despre piatra albastră, despre tablouri, despre McQuhae, Vittorio de la Miața și restul.

Intru în biroul meu de la etajul 2. Pustiu. Jones e plecat așa că am liniște. Nimic schimbat. Încă nu-i nimic schimbat. Poate că ar fi timpul pentru o schimbare.

Mă instalez la birou, iau catalogul „Who's who” și încep să-l răsfoiesc. Este destul de greu să fac lumină în cazul acesta.

Mă opresc din răsfoitul catalogului, iau legitimația specială din sertar și cobor în arhivă. E un loc unde sunt adunate toate ziarele

existente. Cea mai mare colecție jurnalistică. Dar pe lângă acest lucru, ziarele mai au ceva foarte important, ascuns de ochii celor din afară: adnotări făcute pe manșeta ziarelor de către un arhivar care a văzut prea multe la viața lui. Despre arhivă știu toții dar despre adnotări foarte puțini. Și cei care știu asta au gurile cusute.

În timp ce mă îndrept spre arhivă, este un drum separat, unde se ajunge pe scări, observ că viața aici merge mai departe. Aceași gălăgie, aceeași zarvă și grabă.

Sunt verificat cu grijă și, deși ard de nerăbdare și aș trece dacă s-ar putea, prin ziduri, direct în sală, pătrund în arhivă numai după ce „cerberii” de la ghișeu sunt satisfăcuți. Sala nu este pustie, mai sunt încă patru inși. Aleg atent, din index, ziarele și mă apuc să le studiez. E o treabă anevoioasă. La ziarele trase pe film e mult mai ușor. Asta-i! Mă opresc brusc. Am în față cronică accidentului straniu, de care îmi vorbise directorul muzeului, domnul Laendel. Ba nu, de care îi vorbisem eu. Nu, nu. Domnul McQuhae mi-a vorbit de accident. De anchetă încheiată înainte de a începe. Văd că în ziar se face mare caz de faptul că șeful celor morți este un incapabil, un tip care face pe detectivul ascunzând afacerile lui reale. Toți se întreabă de unde a avut banii pentru întemeierea firmei. Iau apoi ziarele care se referă la moartea inginerului Vittorio de la Miața. Știuse ce știuse bătrânul arhivar când a făcut însemnările de pe ziar, însemnări pline de bun-simț.

e

Vidi...

b

1. O idee trăsnită...

Sunt absolut sigur că cineva din redacție este turnătorul. La o adică, pun mâna în foc că am dreptate. Ar fi hazardat să spun că este unul din birou. Poate fi adevărat, poate fi fals. Aș putea să aflu acest lucru, dar ar însemna să pierd timp. Evit să pipăi agenda bine ascunsă în buzunarul de la piept. Este drept că simt, efectiv, cum locul respectiv mă arde. Mi-am notat câteva chestii foarte interesante, aflate în arhivă. Bătrânul arhivar poseda mai mult decât bun simț. Poseda fler și o intuiție extraordinară. Am pus câteva întrebări care, la ora actuală, îmi provoacă uriașe dureri de cap: „De ce a fost construită la pata?”, „Ce scop are la pata, pentru că a fost realizată într-un timp record?”, „Ce legătură poate fi între tablouri, piatra mea și Vittorio de la Miața?”, „De

ce au apărut tablourile tocmai în orașul lui Antohi?" ...

Detest coincidențele. Să zicem că accept o coincidență. Două coincidențe... mă rog, destinul. Dar când sunt un șir întreg de coincidențe... asta seamănă a plan bine pus la punct.

Dacă recapitulăm, La pata a fost construită sub îndrumarea a mai multor guverne, ca o formă de colaborare. Construită în timp record, a avut ca idee de bază colaborarea pe plan sportiv. Ce lucru mai altruist decât pacea sub auspiciile competițiilor sportive? Când ai la îndemână atâtea aparate moderne lesne te oferi să faci testări tuturor sportivilor, tuturor celor care prezintă un anume interes pentru tine.

Mă bucur încrunt. Știu că se uită la mine. Am dispărut ca măgarul în ceață, a doua zi după ce mi-am aranjat biroul, și am reapărut, cu o mutră savantă și mai ales, fără să le zic nimic. Ce părere vă dați? Sigur! Și ei fac la fel. Se prefac că scriu, dar, în realitate, mă disecă din priviri. Dacă privirile lor ar fi pistoale cu vopsea, în clipa asta aș fi mai ceva ca un tablou modernist. Nu mă pot folosi deloc de computer. Singurul lucru pe care îl pot face, pentru cei ce mă urmăresc, este să încropesc un articol cât de cât interesant. Mă enervează cumplit să mă uit la computerul din fața mea, unul deștept foc, fără să-l pot atinge. Cât despre plimbatul pe străzi, nici măcar atât. Mai știu eu, poate îi pleacă unuia umărul, la plimbare și mă trezesc plonjând în fața unei mașini. Doar nu a trecut mult timp de când am staționat împachetat în gips.

Răsufli adânc. Trebuie să mă gândesc la problemele mele. Nu de alta, dar iar o iau razna. Tot felul de prostii îmi vin în minte. Mal, tată, grijă mare, nu de alta dar ai să ajungi, în curând, să vorbești cu stâlpii.

Am impresia, hm, cred că este o certitudine, că pun același întrebări de prea multe ori. Trec pe lângă ce este important. Ceva îmi fuge de sub priviri. Trebuie să ies la aer. Mă sufoc aici. Mă ridic și ies. Puțin îmi pasă că sunt indignați. Asta este meseria de ziarist. Alergătură, alergătură.

Da. Familiar peisajul. Oameni alergând grăbiți, mașini în viteză. Totul este o grabă uriașă. Oamenii se grăbesc, nu au timp să privească în jur. Băiete, cred că ai început să îmbătrânești. Mi-este dor de casă. De Scoția mea. De Capul Șoimului și de iarbă verde, de vântul nebun de pe stânci și de cântecele bătrânilor.

În viața asta zbuciumată am învățat un lucru. Trebuie să existe un loc de unde să-ți tragi seva. Unii se reîntorc la rădăcinile lor: la țară,

la casa părintească, undeva. Pentru cei care au călătorit o viață întreagă, vă spun fără să exagerez, inima lor este cea care le spune despre grădina magică. Locul unic unde ne regăsim. Pentru mine acest loc este Scoția, Capul Șoimului. Să stau sprijinit de stâncă, să simt iarba sub mine, să privesc în zare și vântul să mă lovească în față, este tot ce poate fi unic pentru mine. Să hoinăresc prin pădure, să privesc apa șopotind printre stânci, păsările ciripind printre crengi și soarele jucându-se printre frunze, este tot ce îmi doresc uneori. Alteori, un dor de ducă nebun, mă copleșește și sar în primul tren. Dacă ar fi să o cred pe Bertha, într-o altă viață am fost pasăre. Un amărât de cuc ar spune alții. Pentru mine, grădina magică, locul primordial, regăsirea ființei mele se face acasă, în Scoția. Toate evenimentele din ultima vreme au scos la iveală un sentiment, o stare pe care nu credeam să o am. O dorință de posesiune. Îmi pun întrebarea: dacă eu simt asta, acum, oare toți oamenii ajung odată și odată să simtă această dorință de posesiune? Dorința de a avea aceea grădină fermecată numai pentru ei; dorința de a poseda acel loc magic care să nu fie atins de nimeni, doar al lor? Dar dacă dorim cu toții acest lucru, pământul acesta nu ar fi de ajuns. Sau poate această dorință ne deosebește. Ne dovedește că nu trecem prin viață ca niște rațe pe lac? Eu cred că, în viață, ajungi de mii de ori în situația în care te întrebi dacă acel moment nu este cea clipă din viață în care arăți că trăiești cu adevărat. Că nu faci umbră degeaba pământului. Dar eu, eu nu am avut timp pentru întrebări existențiale. Poți pune întrebări când ai spatele acoperit. Ai casa ta, locul tău, stai bine cu biștarii, îți poți permite să faci filosofie și la nouă dimineața și la unu noaptea. Toată viața am fost pe fugă. Toată averea mea este o valiză cu haine cumpărate pe fugă și un sac cu sfaturi înțelepte de la doamna Donaghi-senior. Am ajuns în clipa în care mă întreb dacă am făcut umbră degeaba pământului sau nu? Dorința de a avea acel loc este în clipa asta, pentru mine, aproape... dureroasă. Încep să mă întreb dacă această treabă cu tablourile, cu la pata, cu toți acei oameni, nu este o prevestire finală pentru mine. Sunt optimist dar ceea ce simt în aceste clipe mă sperie. Mă înspăimântă. Vreau să fiu în mijlocul agitației, în mijlocul a cât mai mulți oameni dar, în aceeași clipă simt, nu doresc, că sunt cu adevărat pe stânci, culcat pe iarba, simt vântul adiind și privesc cum aleargă norii pe cer. Această stare de dualitate mă înspăimântă. Mă scutur. Nu. Nu mă voi gândi la asta. Agitația din jur îmi trezește durerea de cap. Stop. Până aici. O iau spre

centru. Am grijă să evit, pe cât posibil discret, aglomerația. Am grijă să nu merg aproape de bordură. Încerc să fac toate acestea cât mai natural. Nu-i voi lăsa să mă sperie. Hm, ar fi sub orgoliul meu dacă m-aș lăsa dominat de teamă. Nu vreau să scot agenda din buzunar. Recapitulez evenimentele petrecute cu câteva săptămâni în urmă. Încerc să-mi amintesc, cât mai precis, cuvintele lui Antohi, ale lui Thor, ale lui Geste sau ale lui M Quhae. Încerc să vizualizez paginile ziarelor citite în arhivă. Uneori sunt atât de dezordonat, de agitat... Privesc clădirile gigantice. Coloși din oțel și geamuri negre. Îmi amintesc de mecanismul unui ceas. Mic fiind, mă gândeam și-i spuneam mamei că nu voi înțelege niciodată ce era cu mățaraia aia din fier. Un amalgam identic cu orașul ăsta. Un gând îmi trece repede prin cap. Fără să vreau mă opresc. Sunt îmbrâncit.

— Hei, uită-te pe unde mergi!

— Scuze, îngân și pornesc din nou.

Ideea care mi-a trecut prin cap... este grozavă, dar... nu știu de ce nu mă încântă. Antohi. La el m-am gândit. Mereu i-am cerut ajutorul și prima dată... Mă tentează gândul de a-i cere ajutorul. Dar sunt filat și bănuiesc că regulă se aplică și la el. Nu este destul că sunt eu în pericol? Să-l pun și pe el în aceeași situație?

Când ne-am despărțit, mi-a trecut prin cap o idee trăsnită de tot. Acum... nu-mi pare la fel. Să fiu a naibii dacă... Era îngrijorat, era trist, era calm. Asta m-a mirat. Calmul lui. Pe mine mă ardeau tălpile și el... era atât de calm. Și eu aș fi calm dacă... dacă aș avea... spatele acoperit. Asta este! Încep să râd. Iisuse! M-a jucat pe degete. Nu-mi pasă că sunt privit ca omul de pe lună. Hm... Dragul de Antohi.

Evident că, în condițiile acestea, nu ezit. Fac rapid stânga-împrejur. Un telefon. Un regat pentru un telefon. Dau un imperiu pentru un telefon. Amice, nu am fost pe fază atunci dar... mai bine mai târziu decât niciodată.

2. Pisicuță, pis, pis, pis

Te-am visat azi noapte-n vis...

Formez numărul. Sunt atât de agitat că reușesc să greșesc de două ori până formez numărul corect. Se aude cum sună. Nimic. Mă uit la ceas. Ar trebui să fie acasă. Ar trebui. La el, ce naiba este normal? Hm... Mai insist.

— Mal... urgent la șefu', strigă Bertha.

— Acum, acum... Haide odată, vorbesc cu receptorul.

Nimic. Se încapătănează să nu răspundă nimeni la telefon.

— Mal, urlă de dincolo Bertha.

— Vin, urlu și eu.

Ies pe fugă. Acum l-au apucat năbădăile pe redactor. Urc treptele câte două deodată. Mă împiedic și, în ultima clipă, evit căderea. Înjur printre dinți și-mi continui goană nebună. Mă opresc în fața ușii, îmi trag răsuflarea și bat calm.

— Intră, aud un urlet.

— Am venit, zic calm și evit să respir sacadat.

— Am spus să vii urgent, nu la Paștele Cailor, urlă nervos la mine.

Mă uit atent. Drace! Nu l-am văzut niciodată atât de nervos.

— Stai jos.

Mă execut fără nicio vorbă.

— Ai auzit vreodată de Pactul Italian?

Clatin capul negând.

— Evident. Domnul mare reporter este prea ocupat să fie atent și la treburile mărunte ca acestea... Să nu îl tulburăm cu mărunțișuri...

Ridic sprâncenele. Este nedrept și o știe și el. Dar ce Dumnezeu l-a tulburat în așa măsură? Nu zic nimic și aștept.

— Pactul Italian este un acord internațional, generat în urmă cu câteva decenii pentru reglementarea transferurilor produselor de artă dintre țări.

Se oprește și se uită la mine. Tac mîlc și-l privesc atent și serios.

— Ideea pactului a venit din Italia, de aceea se și numește Pactul Italian. Pe scurt, în el se spune că orice proprietate care se dovedește a fi produs de artă, indiferent de natura provenienței sale, aparține de drept țării ultimului stăpân său proprietar al respectivului produs.

De ce îmi spune toate acestea?

— Ce știi tu de muzeul Hugo von Ataim?

— Hă, îmi scapă. Ce muzeu?

— Muzeul Hugo von Ataim, repetă calm. Ai auzit de muzeu? Văd după mutra ta că nu.

Mă uit la el nedumerit, o clipă. Muzeu... Muzeul lui Thor!

— Ce legătură am eu cu muzeul lui Hugo...?

— Asta vreau să știu și eu, se întoarce spre mine redactorul. Tocmai am primit o citație în legătură cu furtul unor picturi din muzeul ăsta.

— Furturi? sar din scaun. N-am furat nimic!

— Aha! Deci ai fost acolo, mă învinovățește redactorul supărat.

Încerc să mă dumiresc. Ce furt?

— Îmi arăți citația?

— Sigur, sigur. Dar mă lămurești despre ce este vorba? spune redactorul făcând evidente eforturi pentru a rămâne calm. O acuzație de fals în reportaj este una, o acuzație de impertinență etc este alta, dar nu de furt! Iisuse! Măine, poimăine, ne pomenim cu o citație pentru omor! Explodez!

— Calm, vă rog calm, încerc să-l potolesc.

Iau citația și o citesc. Este foarte clară. Conform articolului X din Pactul Italian sunt vinovat de furtul unor tablouri din Muzeul Hugo von Ataim. Ce nume!

— Ce spune Pactul ăla, exact? întreb. Pentru că eu, unul, știu sigur că nu am furat nimic.

— Pactul se referă nu la furtul de tablouri, fizic ca să spun așa, ci la la furtul moral. Nu te uita așa la mine. Am petrecut toată ziua citind afurisitele ălea de hârtii. De parcă altceva n-aș fi avut ce face...

— Furt moral?

— Am luat legătura cu avocații noștri. Ai martori că nu ai vorbit cu nimeni despre tablouri? Și în numele sfinților, ce căutai în muzeu?

Mă uit o clipă la el, apoi iau o hârtie și desenez o ureche. Mă uit la el încă o dată, cu subînțeleș. După sclipirea din priviri înseamnă că s-a deșteptat.

— Mal, hai să ne calmăm. Te invit la o cafea, ce zici?

— Bine, accept după o mică ezitare.

Coborâm ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Redactorul are locul lui, se pare. Ieșim din clădire și o pornim. După câteva cotituri intrăm pe o stradă îngustă, mică, ce pare a fi mai mult dosul marilor clădiri. O ia înaintea mea și se oprește la o ușă metalică, masivă. Bate de două ori și așteaptă. Ușa se întredeschide, cineva ne studiază, apoi ne lasă să intrăm. Este un depozit. Mă rog, pare un depozit. Coborâm câteva nivele, până ajungem la o parcare subterană. În mijlocul halei se află o masă simplă și un tip mărunțel la ea. Ne apropiem de el. Pe masă sunt întinse tot felul de jetoane. Parcă aș fi într-un film cu gangsteri. Din păcate, un film de două stele. Unul prost.

— Ce mai faci Pat? întreabă mărunțelul.

— Dar tu, Tiny? Aud că ai fost cam obraznic în ultima vreme.

Se pare că remarca nu-i place mărunțelului.

— Trebuie să trăim cu toții, Pat. Nu cuvântul „pace” trebuie să fie emblema acestui secol? zice înjurând.

— Ba da. Dar trebuie să ne știm și interesele, spune rar redactorul.

„Hm, nu știam că îl cheamă Pat. Ce nume...”

Redactorul se întinde și ia un jeton alb de pe masă. Apoi, luându-mă de braț, ne îndreptăm spre una din multele uși existente. Acolo, introduce jetonul într-o fantă și așteptăm. Se aude un clinchet, ușa se deschide și intrăm. Alte scări. Coborâm până ajungem la o scară rulantă. Îmi face semn și sar pe bandă rulantă. Banda pornește.

— Când îți fac eu semn sari de pe bandă, da? mă instrucează.

Nu zic nimic, doar îl aprob dând din cap. Știe că sunt băiat istet și nu pun întrebări. Asta îl scutește de o mulțime de complicații vis-à-vis de persoana mea. Îmi vine să râd. Credeam că numai eu sunt complotistul anului, când colo... Ca să vezi de unde sare iepurele.

Fără să număr orele, mergem așa mult timp. Banda când urcă, când coboară. De o parte și alta se văd mecanisme uriașe. Nu pot zice că sunt sub metrou. Nu seamănă cu nimic. Sunt atenționat. În fața noastră, pe stânga, se vede un mic peron. Sărim amândoi în același timp. Mergem apoi spre o ușă. Deschidem ușa și ne pomenim într-o stradă pustie. Peste tot se văd tomberoane de gunoi. Hei, unde sunt patrurile și curățitorii? Aici este treabă, băieți. Mergem un pic apoi vedem o... cârciumă, dacă se poate numi așa. Două mese, câteva scaune, un chelner soios.

— Salut, Valenti, strigă șeful.

— Boss! sare fericit tipul.

Îl îmbrățișează puternic. Hm, se cunosc.

— El este Mai Donaghi, mă prezintă.

— Salut, zic și-i întind mâna.

Se uită uimit la mine, apoi la mâna întinsă. Mă privește atât de uimit de parcă nu i-ar veni să creadă că exist. Într-un târziu îmi apucă mâna grijiului, de parcă i-ar fi frică să nu mi-o rupă.

— Ce onoare, murmură.

— Și eu mă bucur. Sincer.

— Am citit tot ce ai scris, îmi spune continuând să-mi scuture mâna.

— Mă bucur, zic prosteste.

Este atâta adorație în privirile lui.

— Dar dacă nu-mi dai drumul la mână s-ar putea să nu mai am cum să scriu.

— Oh, iertare. Nu am vrut, zău, spune stânjenit.

— Am glumit, încerc să fiu destins. Just joking!

— Manole este? întreabă redactorul.

— Nu. Dar a venit altcineva.

— Cine? se întoarce redactorul.

— Nu-l știu. Dar este O.K. Am verificat foarte atent, subliniază Valenti. Este înăuntru. Bea o cafea.

— Dă-ne și nouă una, zic vesel.

Dacă este să cad în capcană acum, asta este. Dar... Zău dacă nu mi-aș vinde pielea foarte scump. Intrăm și am surpriza să văd un interior identic cu cel din cârciumile irlandeze. Aș jura că sunt la Dublin să beau o bere. Mă uit spre musafir și în clipa următoare calc strâmb. Cad într-un genunchi îmbrâncindu-l pe redactor. Luat prin surpriză, acesta îl lovește pe Valenti.

— Ce Dumnezeu ai? se întoarce supărat spre mine.

Fraților... Sunt greu de surprins, v-am spus-o. Dar în clipa asta, stau într-un genunchi, uitându-mă la ultima persoană pe care m-aș fi așteptat să o găsesc într-un astfel de loc. La Antohi. Care, calm, își bea cafeaua cu înghițituri mici, savurând-o, așa cum trebuie băută o cafea.

— Antohi? zic ca un idiot.

— Mereu trebuie să te închini la cineva? mă tratează ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum abia ne-am fi despărțit, ca și cum aici trebuia să ne întâlnim.

— Îl știi?

— Și încă cum, zic și încerc să mă ridic.

Genunchiul mă doare cumplit.

— Și încă cum...

O clipă ne studiem reciproc, apoi redactorul se întoarce spre Antohi.

— Cred că trebuie să ne lămurim. Patrick McCullen.

Mă stăpânesc să nu zâmbesc. Orice aș fi jurat dar... până la numele ăsta...

— Antohi Rémy.

— Mal Donaghi.

— Valenti Capătucci, se recomandă și chelnerul.

Ne așezăm la masă. Redactorul se uită la mine apoi spre Antohi.

— Cred că eu trebuie să încep, zic dregându-mi vocea. Valenti, ne faci o cafea? Te rog.

Simte că este în plus și pleacă. Încercând să fiu cât mai concis, îl pun pe redactor la curent cu aventura mea. În timp ce povesteam, a deschis de câteva ori gura, dar s-a stăpânit. A avut răbdare să termin ce aveam de povestit. Sincer, am evitat să spun ce temeri aveam. Nu i le spuseseam nici lui Antohi. Atunci ce rost să agit lucrurile? Întâi să mă lămuresc eu, apoi... restul clanului. După ce termin ce am de spus, vorbește redactorul. Spune de citație, de Pactul Italian, de ce a fost în lipsa mea. Antohi ne ascultă pe amândoi.

— Asta a fost, în mare, ceea ce s-a petrecut. Acum sunt lămurit cu citația, mă fulgeră cu privirea redactorul.

— Tablourile au fost luate de cei din la pata, spune încet Antohi. De către Gillen.

— De cine? sar ca ars.

— Stai calm. De Gillen. De asta știu că au fost luate de cei din la pata. În rest, Thor este în regulă. Toți sunt la fel cum i-ai lăsat când ai plecat. Sala însă a fost sigilată.

— Ce se întâmplă oare? mă întreb cu voce tare.

— Se grăbesc. Așa pare. Manole ți-a spus câte ceva despre... problemele noastre? întreabă redactorul pe Antohi.

— Da. Știu despre ce este vorba, zice enigmatic.

— Te-am căutat, la telefon, intervin eu.

— Știu. Nu puteam răspunde.

Dau din cap. Mă simt atât de... în plus încât, dacă nu aș fi teribil de curios, m-aș ridica și aș pleca la plimbare.

— Citația... mă ocup eu de ea, zice Antohi și ia hârtia de la redactor. Mal, trebuie să te întâlnești neapărat cu cineva.

— Cu Manole? întreabă redactorul.

— Da.

— Cine este Manole? întreb

— Ai să vezi, zic cei doi într-un glas.

Încep să râd.

— Dacă știam ce o să întâmple, regizor mă făceam, râd. Zău dacă nu aș fi făcut filme cu conspirații bune, nu ca ălea care sunt acum. Tată, maestru aș fi fost!

Zâmbesc și ei din complezență, se vede pe fețele lor.

— Mal, trebuie să vorbești cu Manole.

— Antohi, eu te sunam să mă ajuți cu la pata, râd în continuare.

Scot agenda și i-o întind. O citește rapid. Surprind câteva zâmbete schițate. Am spus eu că noi doi ne gândim la aceleași lucruri, în același timp...

— Da. Manole te va lămuri.

— Să meargă la serviciu sau... poate în alt loc? spune redactorul.

— La serviciu. Ar părea mai plauzibil.

— Mă lămurește și pe mine cineva? zic printre dinți.

— Da. Mergem la birou, eu te cert și te consolez pentru citație, apoi te trimit după un subiect.

— Și Manole, cum îl întâlnesc? Unde lucrează?

— La poliție.

Mă uit la ei ca la a opta minune a lumii. De ce nu mă mai miră nimic din ce se întâmplă?

3. Manole

Ne întoarcem la birou. Acolo jucăm mica noastră scenetă. Ne certăm la cuțite, fiecare vărsându-ne necazul și nervii acumulați. În parte, avem dreptate fiecare. Eu că nu am știut despre ce face el, el că a tras atâtea spaime din cauza mea. Țipăm unul la altul clipe bune. Ne oprim doar când obosim. Ne doare gâtul, ne doare capul. Ne învărtim prin cameră ca doi nebuni. Suntem obosiți. Mă opresc și îl privesc. Ca un pumn uriaș, aceea senzație de presiune mă lovește în piept. Simt, ca o durere, mirosul de iarbă, de piatră.

Răsuflarea mi se oprește. O panică teribilă mă cuprinde. Mă întorc cu spatele la redactor și îmi sprijin palmele de perete. Am nevoie de un punct de sprijin, să simt duritatea acelui punct de sprijin.

— Să ne calmăm, aud în spate. Vezi că este un subiect în cercetare la Bertha. – ceva cu o acțiune a poliției. Mergi și vezi ce poți afla, clar? Și să nu mai vii cu porcării la mine. Poți fi tu cineva, dar sigur nu ești indispensabil. Clar?

— Cristal, spun și, pentru efect, trântesc ușa cât pot de tare.

Previzibil, toate capetele se rotesc la 180 de grade. Hm, văd că trasul cu urechea este o practică indestructibilă. Și cât se poate de utilă. Dacă înainte era liniște, acum se aude zumzetul atât de bine cunoscut. Hm... dacă nu suntem și noi actori de mare clasă... Chem un taxi și spun:

— Stația 2 Poliție.

— Uau, ai șefule belele? mă întreabă șoferul.

— Poți să o zici de câte ori vrei, confirm.

Am stomacul sub forma unei perii de sârmă. Senzația de atac. Așa am denumit-o. Nu mi-este frică. Vreau ca totul să se deruleze ca într-un film dat la viteză mare. Să aflu mai repede deznodământul. Și totuși, sunt cel mai răbdător om din lume. Unul din atuurile mele. Mă concentrez la priveliștea orașului. Secția 2 Poliție înseamnă crime, furturi armate, droguri. Subiectul luat de la Bertha, săraca, n-are noroc și pace, este unul clasic. Un furt armat, un suspect omorât de polițist în încăierarea care a urmat. Simplu pentru mine. În clipa asta aș fi în stare să transform o simplă ploaie din Kentucky într-un ciclon. Mă mănâncă degetele. Știu că trebuie să-mi fac temele, apoi voi avea parte de felia mea de tort.

— Am ajuns șefule, mă atenționează șoferul.

— O.K.

Achit taxa plus bacșișul și cobor din mașină. Clădirea Secției 2 Poliție are două etaje, este galbenă și lungă. Este o clădire veche, cu un parc în față. Se vede stilul ordonat al militarilor. Rondouri cu gazon, curate, tunse, dar nicio floare. Pomii plantați militărește, la distanțe egale, de o parte și alta a aleilor. Curați. Nicio floare nicăieri. Puteau plăti pe cineva să le pună câțiva trandafiri măcar. Dar... mesajul este cel ce contează. Adică trebuie să citim clar. Suntem organizați, noi suntem cei care conducem, e bine? Nu e bine pentru că uneori sar pârliazul cu drepturile lor, cu regulile lor. Și „uneori”-ul ăsta devine „deseori” în cele mai multe cazuri. Văd ușa pe care scrie ENTER. O pornesc spre acolo. Țipenie de om. Alt lucru este când... intru.

Da. Era de așteptat. Balamucul arhicunoscut din secțiile de poliție, din sălile de urgență a spitalelor, din redacție când se pregătește scoaterea ediției.

Îmi fac loc cu coatele spre cel mai apropiat polițist. La un birou, înecat de mii de hârtii, cu o privire stranie, ceva între uimire și nedumerire, mă privește un sergent blond.

— Da? zice cu o voce...

Știu. Și eu aș vrea să fiu acum la mii de kilometri depărtare, undeva, departe.

— Sunt de la ziar. Detectivul Manole m-a chemat. În legătură cu... și mă uit pe notițe, în legătură cu cineva de la Spicemarket.

Ridică un receptor și rostește în silă:

— Detectivul Manole?

Ascultă câteva clipe apoi închide.

— La etajul doi, a patra cameră pe stânga. Și mai întrebați.

Dau din cap convingător și plin de compasiune pentru el.

Urc zece trepte și le cobor urgent când, peste mine, vin doi polițiști cu un individ între ei, beat mort sau drogat, nu-mi dau seama prea bine. Oricum, individul abia este ținut în frâu de cei doi. Se poartă toți fără mănuși și înjurăturile pe care le aud sunt... frișcă față de ce știu eu. Iuhu, apoi aici chiar ai ce învăța. Îi las să coboare apoi urc din nou. Este atât de mare aglomerația că nici la metrou nu am văzut-o. Fac eforturi să depistez camera cu pricina. O văd într-un final. Ignor protestele celor care așteaptă și intru după ce bat scurt, o dată, la ușă. În cameră altă nebunie. Birouri înghesuite, cu polițiști care iau declarații, cu infractori sau suspecti, unii calmi, alții nervoși. Oricum, atmosfera este una care te înnebunește. Sunt ziarist așa că sunt obișnuit cu atmosfera. Mă opresc la primul birou și întreb:

— Manole?

— Ăla, spune scurt tipul și continuă să urle în telefon...

Întorc privirea și-l depistez pe mult căutatul Manole. Un tip înalt, solid ca o ușă de navetă spațială, cu păr roșcat și la fel de bine pieptănat ca al meu. Aș pune pariu că da. Merg la el.

— Detectiv Manole?

— Cine întreabă? zice.

Are o voce calmă, ușor răgușită. Are o privire pătrunzătoare, de parcă ar vrea să înțeleagă totul dintr-odată. În același timp este obosit. Se vede clar din cearcănele din jurul ochilor, din pleoapele umflate, din umerii lăsați de parcă toată povara lumii ar avea-o asupra-i.

— Mal Donaghi. Reporter. Ați zis că azi putem afla mai multe despre caz. Am fost cuminți și ne-am respectat promisiunile. Deci... las cuvintele nerostite, dar flutur semnificativ carnețelul de notițe.

Dă din cap.

— Bine. Corect. Ăsta-i dosarul, zice și îmi întinde un dosar din plastic, negru. Te superi dacă pui întrebările în timp ce-mi beau cafeaua? N-am dormit de câteva zile bune.

— Nicio problemă, zic și-l urmez.

Cu el în față nu-i nicio problemă să străbatem coridorul. Ajungem la cafetieră și în timp ce el își toarnă o cafea, eu citesc dosarul. Că am și ce citi. Patru pagini. Mare dosar. Îmi fac datoria până

la capăt. Pun întrebările, el răspunde clar. În cazurile în care suspectul moare în urma unui schimb de focuri cu poliția, trebuie să fii cu mare băgare de seamă. Sunt suspiciuni de ambele părți. Închiderea unui dosar trebuie făcută doar când nu mai există nici cea mai mică umbră de îndoială. Mai simplu este, dacă se poate spune așa ceva, că unul din poliști a încasat în pulpă un glonte de la hoți. Pun tot felul de întrebări, comode sau incomode, nu-mi pasă. Sunt un ogar la vânatoare. Dar domnul detectiv Manole este OK. Cu adevărat. Răspunde clar și fără ezitări. Fiecare vorbă este atestată de dosar. Fără dubii, asta pare să fie emblema detectivului. La final el pare mai destins, eu mai încordat.

— Și tot în dosar ai adresa victimei, dacă o vrei, spune și-și termină cafeaua.

Vreau să-i răspund, oarecum ironic, că a fost prea amabil dar, întâlnindu-i privirea, mă răzgândesc.

— Da. Nu strică o discuție cu partea adversă, nu? fac pe inocentul.

— N-am nimic contra. Eu am făcut oferta, nu?

Iau adresa din dosar. Adresa victimei, pe naiba! Un nume nou: Maria. Și o adresă: a unei universități.

— Grea meseria de reporter? mă întreabă.

— Te superi dacă zic că este la fel ca a ta?

Râde.

— Fiecare zice, despre ce face el, că este ceva deosebit. Dar eu mi-am dorit, de mic, să fiu polițist. Mă visam în fiecare noapte făcând tot felul de isprăvi fantastice. Ce mi-am dorit asta am.

— Adevărat, zic. Uneori, când îți dorești cu adevărat ceva, poți fi sigur că ai parte de acel ceva. Mama îmi spunea: „Mal, dragule, niciodată să nu-ți pui o dorință. S-ar putea să se împlinească”.

— Isteață femeie, râde.

— Mulțumesc. Ai dreptate. Ferească sfântul să-ți pui dorințe în gând. S-ar putea împlini și atunci ce ne facem?

— În clipa asta aș da orice pentru o oră de somn.

— Și ce te împiedică?

— Nu am terminat schimbul, zice ofticat. Trebuie să plec.

— OK. Mersi încă o dată. Dacă mai ai ceva pentru noi...

— Mulțumește redactorului din partea mea pentru pont. Dacă mai are ceva pentru noi, știe unde ne poate găsi, strigă și dispare în

mulțime.

Dispare este un cuvânt oarecum eufemistic în cazul lui. Capul lui este mult peste nivelul oamenilor așa că îl pot urmări cu privirea.

Cobor și ies din clădire. Efectiv mă simt în altă lume atunci când ies din clădire. Liniște, multă liniște. Mă uit peste notițe. Deasupra lor tronează un nume, Maria, o adresă și câteva cuvinte despre ea. Ce poate să-mi ofere Maria?

Dedesubtul adresei, Manole a scris, cu litere mici, câteva indicații: „cunoaște foarte multe despre L., despre V. Om bun la toate”.

4. Maria

Am așteptat să iasă din universitate. Nu aveam niciun chef să intru și, poate, să dau buzna peste discuții amicale, intime, când eu aș vrea doar să-i vorbesc. Sunt oarecum avertizat de faptul că este o ființă deosebită, dar care ființă de pe pământul acesta nu este deosebită? Știu că va purta un palton gri, cu un fular roșu. Deci urmăresc o pată roșie. Din clădire se revarsă, parcă neconținut, valuri de oameni. Unii triști, alții veseli, niciunul indiferent. Unele chipuri îmi par cunoscute, dar este doar o senzație. Deodată zăresc o pată roșie. Fularul. Este înconjurată de colegii și colegele ei. Mda! Îmbrăcată splendid, cu paltonul gri, elegant, cu cizmulițe cu tocuri înalte, pe umăr are, aruncată neglijent, poșeta, iar la gât fularul roșu, aranjat cu o artă deosebită. Pare atât de rece. Să fie una din zilele ei reci sau una din multele măști. Greu de spus. Distantă că o prințesă, aproape de ei și totuși departe, la mii de mile. Nu știi de unde să o iei și cum. Câteva saluturi fugare, câteva zâmbete aruncate ca din tren și iat-o singură luând drumul către casă. Iar eu sunt în drumul ei. Încetez să mai reazem copacul și purtând vizibil cartea de filosofie înaintez.

— Mă scuzați...

Se oprește o clipă și tot pentru o clipă prin ochii indiferenți trece o umbră de curiozitate.

— Da?

— Mă scuzați dacă inoportunez, dar am o mare problemă. Am fost trimis de Manole să mă ajutați.

Tace și nu zice nimic.

— Nu înțeleg cum v-aș putea ajuta. Nici nu vă cunosc.

— Să mă prezint. Mal Donaghi, ziarist.

— Maria. Puteți să-mi spuneți Maria. Mi-a telefonat Manole. Haideți.

Rece. Indiferentă. Și totuși mi s-a spus că e toată o văpaie. Acum înțeleg de ce Manole îi spune „Vulcano”. Sub fiecare munte zace un vulcan. Are dreptate. Și-mi spun că nu ar fi rău să îi demonstrez nițel cine sunt. Și mă dezlănțui.

Merge grăbit. Nu-mi răspunde decât monosilabic. Mi-este teamă că nici nu este atentă la mine.

— Sunteți atentă?

— Da. Vorbiți mai departe. Vă ascult.

Mă potolesc. Sunt doar în vizită de afaceri. Să ne păstrăm deci sobrietatea. Ocolim tot felul de căsuțe și mergem pe tot felul de străduțe lăturalnice.

— Aici, se oprește în fața unei porți.

Dincolo de poartă o casă mică. Nicidecum o vilă. Doar o casă simplă. Și doi nuci uriași.

— Am mai scurtat drumul. Nu am mai luat-o prin centru. Ocolem mult, așa, pe aici, este mai scurt, explică.

— Frumoasă casă aveți, o laud.

— Nu e a mea, mi-o taie.

Se oprește brusc și se întoarce spre mine.

— Eu nu am casă, nu știati?

Încep să mă repliez.

— Nu prea. Tot ce știu despre dumneavoastră se rezumă doar la câteva cuvinte.

— Sunteți anost?

— Nu. Nu cred.

— Atunci mințiți.

— Mint? Cum așa?

— Mințiți când spuneți că nu știți nimic despre mine. Anost nu sunteți, indiferent nici atât. Deci, știți multe.

— Nu înțeleg.

— Ce să vă fac? Asta-i treaba dumneavoastră.

— Dați-mi un mic ajutor.

— Sunteți bărbat.

Mă uit cruciș la ea. Nu este femeia care să vrea complimente. Am fost avertizat despre asta.

— Poate că sunteți obosit. Dar nu este o scuză. Mai ales când vreți să faceți o treabă ca cea pe care ați început-o. Haideți!

Rumeg ideea.

— Poate am greșit. Sigur am greșit. Și totuși vă dau cuvântul meu de onoare că nu știam până mai ieri nimic despre dumneavoastră. Nu sunteți genul de om făcut să dea interviuri. Să știți că Manole a fost foarte zgârcit în amănunte. Mi-a spus doar că veți purta un fular roșu, iar eu trebuie să am o carte de filosofie în mână.

— Mersi. Totuși cred că știi multe despre mine.

— Nu cred. Întotdeauna am considerat femeia un mare mister.

— O la la... Și eu care credeam că este de ajuns să vezi o femeie și imaginația să o ia razna.

— Presupuneri?

— Da. Să faceți tot felul de presupuneri la adresa mea.

— De făcut am făcut.

— V-am speriat? Sincer.

— Da. Sau mai degrabă mi-a fost milă. Mi-este milă de oamenii singuri.

— Dacă cuiva i-ar fi milă de dumneavoastră?

— Cumplit! L-aș urî din toată inima. Nu am nevoie de mila lui.

— Vedeți. Și atunci de ce sunteți atât de darnic cu milostivenia dumneavoastră?

— Știți ceva? Să facem pentru moment armistițiu. Și să-mi spuneți pe nume.

Intrăm în casă. Rămân uimit. Este așa de sobră încăperea... Frumos mobilată dar simplu. Ne facem comozi. Eu îmi aprind o țigară, iar ea pregătește o cafea pe plita din odaie. Din spate arată frumos. Trup frumos mobilat, spate lat și mijloc subțire, picioare puternice dar frumoase. Poartă un taior de culoare kaki, iar bluză de mătase, culoarea freziei, face un contrast deosebit. Totul pare lejer, dar este ceva... aparte. Ceva care îmi pare cunoscut.

— Mai amară sau mai dulce?

— Indiferent. Las la latitudinea ta să o faci cum vrei tu, Maria.

— Numele meu este Marlena Maria, scoțianule.

— Marlena?!

— Da. Sau nu-ți place?

Fac practic eforturi extraordinare să-mi revin.

— Ba da. Îmi place mult. Zău! râd galben.

— N-aș zice. Arăți ca și cum ai fi văzut o stafie.

— Nu. Deloc.

Tac. Valuri, valuri, amintirile încep să mă copleșească. Ceva îmi

părase cunoscut. Da. Seamănă cu Milena a mea.

— Scuză-mă dacă am atins vreun teren interzis.

— Nu, nu...

— Cu ce treabă ai venit pe la mine?

— Suntem în siguranță? Adică, nu ne aude nimeni?

— De auzit nu, dar nu suntem în siguranță. Casa e oarecum izolată. Practic, la dispoziția atacatorilor. Știi să bați?

— Da. La mașina de scris. E drept nu 100 de cuvinte pe minut, dar mă descurc, glumesc. Mi-a spus Manole că ești... cum să spun...

— Zi!

— Om bun la toate, ca să zic așa.

— Da. Am făcut de toate.

— Știu. Și eu am făcut de toate ca să ajung unde am ajuns. Printre altele am fost și „secretară”.

— Și secretară și amantă și restul. Da. La cine vrei să te oprești? Lupti contra vreunei firme?

— Nu. Adică nu știu. Știu însă că l-ai cunoscut pe Vittorio de la Miața.

E rândul ei să se oprească din mișcare și să se albească la față. Se uită fix la mine.

— Tot Manole ți-a spus asta?

— Nu... mint.

— El nu ar face una ca asta. Po t să te întreb de unde știi?

— Da. Nu este niciun secret. De la fosta lui secretară, blondina înaltă cu preferințe pentru bărbații bine.

— Tia. Uite ce este. O fi Tia cum este dar nici ea nu ți-ar fi spus chestia asta. Astfel de chestiuni se ocolesc. Rămân subiecte tabu.

— Nu știam. Dar i-am spus că îl știu pe Antohi. Și atunci mi-a spus de lucrul ăsta.

— Te pricepi cum să-l iei pe om. Nu știu cine este Antohi dar cert este că este un om deosebit dacă Tia a intrat în terenul meu zicându-ți ceva de mult îngropat, zidit, ascuns.

— E un om și jumătate. Și este unul din prietenii lui Manole.

— Așa da. Vrei să-ți spun ceva despre Vittorio. Ce anume?

— Cer prea mult dacă spun „totul”?

— Îngrozitor de mult. Este... greu pentru mine. Vezi, e rândul tău să mă „atingi”.

— Fără intenție. Dar am nevoie de ajutor.

— Știu. Vittorio a fost șeful meu. Poate... e mult spus, dar a fost... stăpânul meu. Sunt o ființă care nu se prea lasă călcată pe coadă dar, uite că el a reușit să mă subjuge. Să mă domine. Scrâșneam din dinți și munceam. Apoi... a fost o dragoste nebună, nebună de tot. L-am pierdut. Sufeream de aceeași boală: nu suportam tipii care se credeau buricul pământului. Cât i-am fost secretară a lucrat la proiectul unui pod. Un pod deosebit. Un pod care urma să facă legătura între două orașe deosebite. Amănunte nu știu prea multe. În chestii de astea nu-mi permitea amestecul. Și apoi, pe vremea aceea, avea un post destul de ne semnificativ.

— Dar construieste cel mai important centru.

— Da. Dar era obosit. El! El, care niciodată nu voia să obosească! Tracasat, hărțuit, căuta un pic de liniște. I-am dat câtă liniște am putut da.

— L-ai făcut fericit.

— Fericit? Nu știu. Dar era vesel când era cu mine. Trăiam în alt timp, departe de toate. Ai iubit și tu. Am văzut asta pe chipul tău. Ai iubit și ai pierdut. Știi ce înseamnă acele clipe furate. Asta făceam și noi. Furăm clipele de răgaz, speram să nu se termine prea curând. Dar s-a terminat. Vittorio a plecat. A urmat apoi crima aceea... O crimă dementă menită să acopere altă crimă.

— Nu este numai o singură crimă.

— Nu înțeleg.

— Adică se mai adaugă și alte crime, discreditări...

— De asta ai venit la mine?

— Da. Pe scurt povestea sună așa: Vittorio de la Miața este autorul proiectului unui oraș. Construcția a fost făcută sub ochii lui, cu îndrumările lui, pas cu pas. Un oraș aparte. Am ajuns acolo căutând un prieten și acolo am intrat într-o splendidă încurcătură. Plecasem să cer ajutor unui prieten, Antohi, pentru un reportaj. Șeful meu îmi ceruse ceva nemaipomenit. Acolo Antohi m-a pus în legătură cu un pictor, directorul unui muzeu. Un muzeu straniu. Tablourile de acolo sunt stranii. Poate îți pare o tâmpenie dar dispăreau oameni și apăreau tablouri în galerie. Știu, pare incredibil, dar... Apoi am primit în dar o piatră, ceva... nemaivăzut până acum. Plus am primit ceva bobârnace...

— Oameni ca noi sunt inco mozi.

— Cert. Era cât pe ce s-o mierlesc. Cu această ocazie am făcut cunoștință cu un doctor și familia lui. Oameni dintr-o bucată aruncați

la gunoi. Aranjați ca să nu mai poată scoate capul afară niciodată. Apoi am cunoscut un detectiv. La fel de strivit și el. Toți mi-au spus același lucru. Sunt absolut convins că Vittorio vrea să spună ceva. Ne indică ceva. Ceva ce noi nu înțelegem. *Încă* nu înțelegem.

— Sperai ca eu să-ți povestesc despre proiectele lui. Despre gândurile lui.

— În parte, da. Știu că este foarte greu să-ți amintești despre lucruri care încă te dor. Și eu am fost ca tine.

— Ești tare.

— Că „am fost”? Te înșeli. Sunt foarte slab. Și azi îmi amintesc despre clipele noastre cu aceeași intensitate cu care le-am trăit atunci. Dar... Hai să o lăsăm baltă.

— De ce? Ți-e frică?

O privesc. Stă pe scaun gârbovită. Ținuta ireproșabilă a dispărut, dar a rămas aerul deosebit pe care-l degajă, picioarele fine, dezgolate până deasupra genunchiului, mâinile albe, fine, atârând fără vlagă, capul frumos, cu chip obosit, străveziu.

— Nu. Nu de amintiri mi-este frică.

Se zgribulește brusc sub palma aspră a unui ger nevăzut.

— Da. Da. Ai dreptate.

— Știi, Maria, ai toate motivele să te temi de ce se poate întâmpla.

Ridică capul încet și mă simt deodată strivit sub enormă și greaua privire, de ochii plini de lacrimi și recunoștință. Da. Are dreptate. Și eu în locul ei aș proceda la fel. Mai ales când mai primesc pe deasupra și niște telefoane „drăguțe”, niște scrisorele „drăguțe” și niște impulsuri la fel de simpatice cum ar fi brânciul amical ca să ajung mai repede sub roțile unui autobuz ce vine cu viteză sau palmele primite de după un colț când te aștepti mai puțin, asta așa, doar ca să dea ceva de lucru chirurgului tău și să-ți subțieze contul din bancă, că asigurările... Prea mulți bani strică. Asta o înțeleg. Sunt unii care au simțul umorului atrofiat, rău de tot. Sau sunt alții tare, tare glumeți. Și viața este o joacă, nu-i așa? E.

— Oricum, mulțumesc, spun încet.

— Îmi pare rău că nu te prea pot ajuta.

— Apropo, nu am înțeles ceva. Unii spun că Vittorio s-a sinucis, alții că a murit ajutat...

— Cum poți spune că s-a sinucis??

— Tu ce crezi?

— Mi s-a spus că a făcut un atac de cord pe când era la petrecere, undeva la Cairo.

— Aha.

— Nu văd ce este anapoda aici. Era obosit, tracasat. Nu a mai rezistat. Nu a mai putut suporta și i-a cedat inima.

— Nu i-a cedat deloc inima. Alții nu l-au mai putut suporta. ASTA A FOST. Inginerul Vittorio de la Miața nu suferea de inimă, spun încet.

Plec lăsând-o uimită. Hm, nu prea cred eu că nu ar ști toate acestea. Dar, mă rog, poate are în spate niște „argumente” serioase. Manole, Manole, ai crezut că mă ajuți dar, uite, nu ai putut. Oamenii suntem cu toții. Sar peste o groapă și încerc să ies din labirintul de străzi mici și înguste.

5. Drumurile noastre toate, se vor întâlni vreodată...

Stau la birou și ronțai, plin de conștiinciozitate, pixul. Unii umblă cu dischete, alții cu tot felul de agende electronice. Eu mă mulțumesc cu un pix. Bat, cu două degete, raportul, adică reportajul pentru Patrick McCullen. Elegant stilul meu, nu? Patrick McCullen., ce nume! Aș fi jurat că este un texan de treabă redactorul șef. De fapt, este un scoțian de treabă. Dacă mă gândesc un pic, nimeni din redacție nu-i știe numele. El este REDACTORUL ȘEF. Atât. Îmi spunea bătrânul că prietenii adevărate se fac pe vremuri de nenorocire, de război. Doamne, câtă dreptate a avut. Eu și Patrick. În vremuri normale nu am fi avut nimic în comun. Totuși, el este cel care m-a primit, m-a ascuns și, de ce nu, m-a ajutat. Iau foile și o pornesc spre cabinetul negru. Stai să vezi ce răcnește. Plecarea la Maria uitasem să i-o raportez. Bat în tocul ușii. Ușa este deschisă, așa că...

Redactorul ridică privirea din hârtii și văd cum buzele i se subțiază.

— Da? întreabă încă calm.

— Câteva clipe libere pentru mine?

— Cum să nu! Vai de mine! Pentru o așa personalitate...

Aha, a început represaliile. Drace, să te ții... Închid ușa. Tot o să se audă răcnetele dar măcar să atenuez nivelul decibelilor.

— Unde ai fost? Ce este aici? Circ? Se pleacă și se vine când vrei tu? Eu ce păzesc aici? Sau sunt un măscărici? Ți-am cerut așa de mult când ți-am cerut un reportaj despre o crimă? Sau este deasupra

talentelor domnului Donaghi?

— Am adus reportajul, strecor printre strigătele redactorului.

— Vai, nu trebuia atâta deranj. Sunteți prea bun pentru noi, domnule Donaghi. Cum să vă mulțumim?

Îl las să-și facă numărul. Este obosit, tracasat, nervos și pe deasupra a fiert în suc propriu câteva zile din cauza mea. Se oprește într-un final, răsuflând din greu.

— Lasă reportajul aici și pleacă. Într-o zi o să auzi că am murit și atunci fi sigur, să știi că este din cauza ta!

— Regret. Sincer. Am vorbit cu detectivul, am făcut câteva cercetări pe cont propriu. Trebuia să fiu sigur, boss. Când este vorba de poliști și hoți, de gloanțe încasate în ambele tabere, trebuie să fii sigur ce tipărești. Ai deja o citație. Nu cred că mai vrea cineva încă una, subliniez.

Pufnește enervat. Nu trebuia să-i amintesc de asta. Nu trebuia.

— Am făcut două variante. Una scurtă pentru pagină a patra și una lungă pentru pagina unu sau doi. Tu hotărăști. Poate mai apare ceva între timp. Știu că băieții sunt plecați la vânatoare.

De fapt, nu vreau decât să se uite pe fițuica pe care am pus-o deasupra păgânilor. Nu conține decât câteva cuvinte: „Trebuie să-l văd pe Manole!”. Se uită în cele din urmă la reportaj și-i pică fisa. În fine.

— A cooperat? Adică a făcut pe durul cu tine sau...

— Său. A fost... prietenos. Nu mă așteptam.

— Da. Le mai vindem poturi despre droguri sau alte chestii. O mână spală pe alta. Asta să o bagi la cap, mă atenționează.

— Ai dreptate, șefule. Ca totdeauna. Ca totdeauna.

Ies din birou. A trecut furtuna. Văd alții care se pregătesc să intre în cușca leului. Le fac semn că pot intra. Eu am fost cel care a recepționat fulgerele.

— Odată și odată o să spun să mă plățiți ca paratrăsnet, îi avertizez.

— Tu ești de vină. Cine naiba te-a pus să pleci fără să spui, dau din umeri nepăsători.

Merg mai departe fără să îi iau în seamă. Vorbe aruncate peste umeri. Prostii fără sens. Eu trebuie să ajung la detectiv.

— Taxi, strig, și repede. Este urgent. Secția 2 Poliție.

— Totul este urgent, zice calm negrul de la volan dar asta nu-lâm piedică să decoleze ca la raliu.

Ajungem la Secție repede. Tipul este expert. Plătesc fără să clipesc cât cere, asta da taxă, și urc urgent spre biroul domnului Manole. Aceași nebulă ca de data trecută. Intru în cameră și-l caut cu privirea pe Manole. Nu-l văd deloc.

— Detectivul Manole? Întreb pe primul ofițer pe care îl văd.

— Era pe aici acum câteva clipe, spune și se uită în jur. Mai așteptați-l. Sau este urgent? mă întreabă.

— Nu. Nu. Îl aștept, zic fals degajat.

Mă duc la biroul lui și mă arunc pe scaun. Biroul este gol. Dacă ar fi fost aici, acum câteva clipe, ar fi avut măcar o hârtie pe birou. Nu știu de ce dar mă cuprinde o stare de agitație inexplicabilă. Fraților, aici pute. Da' pute rău de tot.

Într-o clipă, fals calm și degajat, încerc să ies din clădire. În clipa în care am coborât ultima treaptă, văd ușa de la intrare deschizându-se și... pe Gillen, ăla este Gillen! Gillen la Secția 2 Poliție? Ce caută aici? Îl văd privind calm lumea și încep să simt primejdia. Fac stânga-împrejur și caut cu privirea o ieșire de urgență. Văd un coridor prin care intră și ies polițiști. O iau spre ușa respectivă. Nu mă pot concentra decât asupra unei singure întrebări: Ce caută Gillen aici? Zâmbesc larg când trec de ușă și intru pe culoar. Este lung dar la capătul lui văd trepte. Poate dau spre o ieșire de serviciu. Nu-mi permit să mai rămân nicio clipă în clădire. Mă rog să nu apară niciun sergent sau altcineva care să mă ia la întrebări. Am avut dreptate.

Cobor treptele și mă trezesc... într-o sală de sport. Iisuse! Noroc că nimeni nu face gimnastică acum. Mă uit în stânga și în dreapta. Văd alte uși. Fug spre ele. Dușurile. Caut o ieșire disperat. Dacă Gillen își permite să apară în public, fără frica de a fi înhățat, înseamnă că totul s-a împlinit. Iisuse! Ies de la dușuri și pătrund pe cealaltă ușă. Este o ieșire de serviciu. Trepte care urcă. Încerc să mă orientez. Nu am chef să ajung în același loc, de unde am pornit. Urc cu atâta frică în mine... Apuc mânerul cu putere și deschid ușa cât de încet pot. Sunt la etajul doi. N-am niciun pic de noroc azi? Mă uit atent și-l văd pe Gillen la celălalt capăt al coridorului. Mă arunc într-o cursă nebună, contra-cronometru. Trebuie să ies din clădire înainte ca Gillen să coboare. Nu-mi mai îmi pasă de ofițerii care se uită după mine. În clipa când ies pe ușa principală mă simt în stare să mă bat cu un batalion. Undeva, pe aici, trebuie să fie și mașina cu care Gillen a venit. Sigur. Iat-o. Hm, de când a devenit Audi o mașină pe care s-o treci cu

vederea? Fac cu mâna unui taxi.

Vreau un elicopter în clipa asta. Încerc să mă stăpânesc. Nu vreau să par panicat dar dacă Gillen... și dacă era doar cineva care semăna cu el? Devin paranoic. Reporter paranoic.

— Da' ai alergat ceva, spune șoferul.

— Sunt cam grăbit din fire, spun neatent.

— Și tare neatent, spune și oprește taxiul.

Mă uit brusc la șofer. Este Manole.

— Iisuse, m-ai speriat. Iisuse! zic și încerc să-mi potolesc bătăile inimii. Nu mai face asta niciodată. M-ai omorât, țiip la el.

— Scoțian cu inima slabă? Asta o văd pentru prima oară, zice calm.

— Și ultima dată. Știi pe cine am văzut acum câteva minute? Pe Gillen. Știi cine este Gillen? Îți spun eu...

— Știu cine este. Unde l-ai văzut?

Mă potolesc. Dacă mi s-a părut? Dacă era doar cineva care semăna cu el?

— Unde l-ai văzut? repetă foarte atent la mine.

— Mi s-a părut că l-am văzut pe Gillen, zic potolit. Nu cred că ar putea să fie el. Ar fi o mișcare tare eronată din partea lor.

— Eroare sau nu, asta grăbește lucrurile un pic.

Stă pe gânduri. Nimeni nu se aștepta la asta.

— Donaghi, Donaghi, ești atent?

— Mai ceva ca o vulpe la vânătoare, zic.

Scoate o hartă din torpedou.

— Știi unde este hipodromul? Dar Piața Presei Libere? Bun. Memorează drumul pe care ți-l arăt. Nu-mi permit să scriu nimic. Deci, o iei pe aici și pe aici, îmi arată și arătătorul lui indică un drum precis pe hartă.

Sunt atent. Doamne, cum să nu fiu atent la drum...

— Trebuie să intri într-o canalizare. De acolo mergi tot înainte. Clar? Donaghi, mergi tot înainte. Ai să ajungi unde trebuie.

— Unde? întreb. Unde? Hai scutiți-mă cu misterul ăsta. Unde? Vreau să știu dacă acolo pot afla răspunsuri despre tablouri, despre piatra albastră, despre la pata. Îmi garantați că pot afla astfel de răspunsuri?

— Nu știu. Sincer, nu știu. Poate acolo vei afla unele răspunsuri. Poate nu. Poate vei afla alte întrebări. Crede-mă Donaghi, în clipa asta,

ești mai valoros decât mulți alții. De aceea, caută și evită, pe cât posibil, pericolele. Știu, spune repede văzându-mi fața, știu că nu este vina ta dar... fi un pic precaut. Te rog eu.

Este mult prea serios ca să mă cert cu el. Și am tras o spaimă care încă nu mi-a trecut.

— OK. Dar întâi trecem pe mine, acasă.

Se uită lung. Ce mi-a spus acum câteva clipe?

— Știu, dar trebuie să mă schimb.

Se uită spre pantalonii mei.

— Nu am ajuns încă la stadiul ăla, spun. Dar sunt learcă. Și toți o să mă întrebe unde naiba am alergat în halul ăsta.

— Cred că un magazin este mai simplu, spune și pornește taxiul.

Fie pe a lui. Trebuie să mă schimb și să mă calmez. Nu de alta, dar trebuie să intru într-o canalizare. Încep să cred că totul este un coșmar. Canalizare? Cum naiba intru acolo? Ce mă așteaptă acolo? Cireașa de pe tort?

6. Mișcarea de rezistență

Am coborât cât mai repede cu putință. Pe jos apă multă și murdară. Într-adevăr, cine și-ar închipui că într-o canalizare ar exista calea spre cea mai oribilă lume, cea a crimei, a misterelor și mai ales cheia tainei pietrei albastre.

Noroc că mi-am luat cizmele. Doamne, cine și-ar fi putut închipui, scumpă mătușă, că voi ajunge să-și mulțumesc pentru faptul că m-ai bătut atât la cap să-mi iau cizmele astea de alpinist, impermeabile, pe care le detestam când le vedeam? Sărut mâna și la mai mare, mătușico, datorită dumitale acum, scumpul tău Mal, nu are probleme cu apa sau noroiul.

Pe măsură ce înaintez apa începe să crească. Sper să nu fiu nevoit să înot, nu de alta, dar nu am costumul de scafandru autonom la mine. Doar un amărât de costum din tweed și o geacă de piele care nu a costat decât 1500. Iar eu pentru un reportaj bun, realmente bun, iau maxim 2000. Halal echitate! Simt cum piciorul îmi zboară brusc înainte și, fără voia mea, fac o baie. Stau nemișcat în apă o clipă, ascultând atent orice zgomot. Sper, stimate gazde, că nu v-am deranjat! Mi-ar părea atât de rău! Mă ridic încet, înjurând din toată inima bălțile din toată lumea, apoi, sprijinindu-mă de zid, îmi continui drumul. Dacă la început a fost cât de cât lumină, acum sunt într-un întuneric beznă. Dar, zău că mi-e frică să aprind lanterna. Cine știe ce-ar mai ieși de aici.

Pipăi zidul umed, rău mirositor, până simt că se termină. Mai încolo, niciun sprijin. Iau cu dreapta lanterna din buzunar, îi acopăr lentila cu degetele apoi o aprind ușor, să nu fac zgomot. Pe moment nu văd nimic orbit, apoi mă obișnuiesc cu lumina. În fața mea se deschid trei coridoare. Ca în filme. Unul la dreapta mea, altul în stânga și unul drept în față. Care este adevărata cale? Pentru că doar una este adevărată, restul sunt, presupun, niște capcane. Sting lumina și pe întuneric fac o mică socoteală. Vas să zică sunt pe strada A128, înseamnă că eventualul drum la dreapta ar duce undeva spre Casa Presei, iar cel din stânga spre lac. Cel din față ar duce pe undeva, pe la Hipodrom. Și tot nu sunt eu lămurit cum ar avea atunci vreo legătură cu ce mă doare pe mine. Fie ce o fi. La o adică sper să mă descurc. O iau spre stânga. De data asta, prudent, pipăi cu piciorul locul înainte de a păși. Evit astfel două gropi alunecoase. Aprind din când în când lumina și mai ales evit să mă sprijin de ziduri. Nu aș putea spune exact cât am mers dar la un moment dat aud un zgomot surd. Apa este deja până la nivelul coapselor. Și, iaca, îmi vine o idee. Dacă s-ar aprinde lumină la un moment dat aș putea fi zărit, dar nu e același lucru dacă sunt sub apă. Risc o răceală zdravănă dacă înot și e posibil să fie doar o simplă trăsnaie, dar dacă e ceva adevărat? Mă las ușor în apă. Mârâi ceva de dulce când, scoțându-mi geacă, simt apa rece aproape paralizându-mi mișcările. Caut sub apă un pietroi, ceva mai mare, și după ce-l găsesc, îl pun peste geacă. O să stea la murat, nu glumă. Astfel nu va pluti și nu mă va da de gol. La fel procedez cu haina. Aș vrea să cred că tot albă va rămâne cămașa dar... aș visa. După cum simt apa încep să-mi vizualizez cămașa devenind neagră. După ce-mi „aranjez” ținuta îmi balansez batiscaful și încep să fac explorări în mediu hidro. Din când în când mai scot periscopul afară ca să mă aprovizionez cu aer. Chestia o fac cu grijă, ca să nu-mi asurzesc eventualii urmăritori cu găfâielile de focă obosită. La un moment dat nu mai simt picioarele atingând pământul. Îmi dau seama că nivelul apei a crescut simțitor, iar când scot capul din apă și căpățâna mea face cunoștință cu tavanul într-un mod foarte sec, simt că ipoteză mi se confirmă întru totul. Spațiul liber ca să pot respira a devenit foarte mic. Hotărâsc că să-mi fac o rezervă de aer, să înot până o epuizez, în speranța că în acel moment voi găsi vreun gol de aer. Dacă nu, cu ultimele puteri, să mă întorc. Mă scufund. Aprind lanterna. Noroc că este bună la așa ceva. Merg, adică înot ce înot până văd, brusc, deasupra mea un trup omenesc plutind în derivă.

Curenții îl leagă ușor. Sting lumina și mă ridic la suprafață. Simt aerul răcindu-mi fața. Apoi, imediat, simt și duhoarea. Aprind lanterna. Un picior este la câțiva centimetri de obrajii mei. Îndrept lumina și cu toate că am văzut multe, simt stomacul cum mi se întoarce pe dos. Persoana este de foarte, foarte multă vreme pe-aici. Piciorul cel puțin, dacă nu vedeam conturul trupului, l-aș fi confundat cu un buștean umflat de apă și mucegăit. Unele degete nici nu mai există, se vede chiar osul. Mă scufund pe sub cadavru și aprinzând lanterna îl studiez cât de cât. Nu-l ating deoarece dacă aș face-o tare mi-este teamă că s-a sfărâma bucăți – bucățele. Renunț după un timp. Ce trebuia văzut, am văzut. Îmi continui drumul. La un moment dat lumina se oprește pe un grilaj. Sting lanterna și mă ridic încet la suprafață. Și văd ce nu mă așteptam să văd. Lumină. Și mult zgomot. Grilajul e înalt, până la tavan. Dincolo de el este un fel de peron iluminat ambiguu. Iar după limba de beton, iar apă. Cu toate eforturile mele grilajul nu poate fi deschis. Înseamnă că este unul mobil. Sunt pe cale să plec când aud voci. Mă scufund fulgerător. Când am zis eu că am „noroc”, apăi să știți că am „noroc”. „Norocul meu” acum este apa devenită destul de limpede. Cămașa albă. Dâra de noroi pe care o las în urmă. Și celelalte siluete venind, înot, spre mine. Ies la suprafață. Sper să nu mă linșeze de prima dată. Lumina se face mai puternică. Grilajul se ridică încet și eu, escortat, înot spre micul mal.

— Un oaspete neașteptat, susură o voce prea blândă la ureche. Ridic ochii dar sunt orbit de lumină.

— Mă scuzați, dar nu am putut să-mi anunț venirea. Fiți siguri că v-aș fi înștiințat, zic și mă ridic.

De fapt, e mult spus „mă ridic” căci o forță uriașă mă saltă din apă ca pe o rufă și mă așază pe sol scuturându-mă zdravăn. Nici nu ridic ochii bine că o cârpă neagră îmi stăvilește dorința de cunoaștere. Măinile îmi sunt apucate bine de o parte și de alta și încep să mergem. Înainte de a termina primul pas aud grilajul lăsându-se. Și de ce să nu spun sincer, chiar în clipa aceea îmi fac cruce cu limba, implorând cerul să mă ajute să mai văd lumina soarelui.

Nu pot spune că este cald pe unde merg. Așa că la un moment dat tremur binișor de frig și frică. Pe spate am cuibărit un șarpe de gheață.

— Încă puțin și ajungem, susură aceeași voce.

Nu pot spune nimic. Nu de alta dar cârpa e prea mare. Mi-a

acoperit și gura. Hm, dacă nu aș fi scoțian aș fi pariat că este o glugă, dar așa nu cred nimic. Aștept să văd ce va urma. Și mi-este cam teamă că nu va fi ceva bine pentru mine. Asta pentru că nu aici trebuia să ajung. Ci cu totul într-o altă direcție.

— Coboară, se răstește altă voce.

E groasă, aspră și mi-l închipui pe posesor ca fiind un tip gras, un obez de fapt, acrit de toate, fumând țigară după țigară. Înainte de a mi se scoate cârpa sunt controlat, cum se cade.

— Puteați să mă întrebați pe mine dacă am ceva. V-aș fi răspuns că nu am nimic, spun dar nu sunt atât de sigur că m-au și auzit.

— Dezlegați-l!

Mi se scoate cârpa și brațele îmi sunt eliberate. Îmi frec carnea amorțită și încerc să mă obișnuiesc cu lumina din încăpere. Deși imaginile încă îmi joacă înaintea ochilor tot recepționez informația că aici iluminarea se face cu ajutorul unor făclii.

— V-ați revenit? aud aceeași voce blândă.

— Nu încă, răspund și-mi frec ochii cu nădejde.

Când îi las în pace văd o încăpere mare, un fel de amfiteatru antic. Adică văd treptele de jur-împrejur, văd spațiul central în care stă ilustra mea persoană. În fața mea, locurile spectatorilor sunt de fapt scaune sculptate în piatră. Mai multe scaune sunt mai mici sau mai înalte, au o anumită ierarhie. Pe unele din ele, se află siluete ghemuite, în haine negre.

— Nu vă fie teamă, nu ați nimerit la un spectacol. Aici nu se joacă teatru.

— Dar... cărți?

— Poate doar cu cărțile pe față.

— Nu este și asta un joc?

— Nu aș prea zice. Să vă spun drept este pentru prima dată când văd pe cineva, aproape mort, râzând.

— Aproape mort? Drace! Sinistră situație. Chiar vă vine să râdeți?

— Vorbeam despre dumneavoastră.

— De mine? Nu aș zice că râd. E drept că nici nu bocesc. Nu mă pricep. Poate... dumneavoastră vă pricepeți?

Spectatorii încep să mârâie. Vreau să mă întorc spre interlocutorul din spatele meu dar sunt împins la loc cu violență.

— Știți unde vă aflați?

— Cert, nu unde trebuia să fiu.

— Ați încurcat drumurile?

— Sincer să fiu, da. Dar tot este bine. Văd că am ajuns în țara misterelor. Și asta în plin secol al tehnicii și al călătoriilor în spațiu. Mie de mic mi-au plăcut poveștile.

— Vreți să vă spun una?

— De ce nu? Mi s-a spus că nu este frumos să refuzi. Evit, deci, să fac acest lucru.

— Minunat! râde vocea.

— Apropo, nu m-am prezentat. Mă numesc Mal Donaghi, ziarist.

— Ia te uită! rămâne uimită vocea. Un ziarist a venit să se intereseze de noi?

— Nu știu pe cine așteptați, dar cert nu sunt eu acela. În general nu mint așa că tot ce v-am spus adineaori este purul adevăr.

— Vreți să vă cred?

— Adevărul umblă cu capul spart. Vă privește dacă credeți sau nu, dar dacă vă veți interesa nițel veți afla că nu mint.

— Corect. Știu acest lucru, aprobă vocea.

— Citiți ziarele? Nu aș spune că este multă lumină pe aici. Poate vreți să vă păstrați incognito, bat eu apropouri.

— Nimeni de aici nu are nume. Nici chiar eu, aud altă voce.

Înainte de a putea răspunde, pe lângă mine trece o siluetă mică, subțirică, cu un fel de coroană uriașă, trapezoidală, toată drapată în negru. Urcă treptele și ocupă scaunul cel mai înalt. Zona aceea este cea mai în umbră, așa că nu pot zări mai nimic.

— Și nimeni nu a mai ieșit de aici, completează cea de a doua voce.

— Ascultați... Excelență. Eu am nimerit întâmplător pe aici. Nu am avut nicio intenție să ajung aici, încerc să lămuresc personajul principal.

— Încotro mergeați?

— Căutam un drum, dau eu înapoi.

— Un drum?

— Un drum pentru rezolvarea unui mister.

— Nu este un răspuns.

— Ba e. Altul mai bun nu am, mă enervez.

— Ba da. Adevărul.

— Eu...

— Știu. Nu mințiți. Dar nici nu vreți să-mi spuneți cum ați ajuns aici, ce căutați.

— Dacă vă spun, mă considerați... nebun.

— Toți cei de aici suntem... cam nebuni.

Ups! Trebuie să mă hotărâsc. Otez.

— Atunci, a fost așa: trebuia să o iau pe un drum și erau trei drumuri. Am tras cu banul și am luat-o la stânga. Adică pe aici.

— Incomplet. Înainte de a coborî în gura de canalizare ați dat târcoale două zile. Ați fost peste tot. Și ați iscodit peste tot.

— Am întrebat. Iar pe aici am luat-o pentru că trebuia să ajung undeva, între Hipodrom și Lac, bravez.

— Unde?

— Vreți să știți prea multe.

— Doar „adevărul. Am tot dreptul să fiu bănuitor cu cei care calcă acest teritoriu și care dau răspunsuri în doi peri.

— De ce?

— Pentru că acest loc este doar al nostru. AL MEU.

— Nu este un răspuns. Și credeți că este vreo deosebire mare între mine și dumneavoastră?

Spectatorii se agită din nou.

— Da, se supără vocea. Și încă una imensă.

— Nu cred. Toți suntem egali. Chiar dacă pe lume nu se observă acest lucru încă.

— Minciună! Voi sunteți elita, oamenii de nădejde ai acestei lumi, strigă batjocoritor.

— Nu cred. Elită nu există. Poate doar o clică care se crede mai specială pentru că are patru codițe în loc de trei și ochi albaștri în loc de verzi. Bancuri!

— La fel scrieți și prin ziare.

— Scriu ce cred. Oamenii citesc ziarele pentru că acolo sunt descrise fapte și doar câteva păreri despre ele. Părerile emise nu sunt legi și există oricând posibilitatea ca să fiu contrazis. Este adevărat că eu încerc să îi conving pe ceilalți de justetea părerilor mele. Nu mă bazez pe basme. Îmi plac, dar ele sunt o lume cu totul și cu totul aparte.

— Ca această lume.

— Lumea cui?

— A celor refuzați, a celor sacrificați în numele legilor umanitare, se apropie de mine personajul.

Acum văd bine făptura Excelenței sale. Coroana uriașă este însuși capul excelenței sale. În fața mea am cel mai reușit exemplar de diocefal. Cred că Frankenstein, personal, s-ar fi speriat de acesta. Este drept că și eu dau un pas înapoi dar îmi revin repede.

— De asta...

— Eu arăt încă bine. Înțelegeți?

Înțeleg.

— Presupun că nu vreți să auziți de la mine ceva în genul „I am sorry”?

— Nu.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Cu informații.

— Dacă pot să vă ajut, vă ajut. Dar nu m-ați lămurit ce este cu acest joc, fac semn spre amfiteatru.

— Nu este un joc.

— Nu este un joc? Sunt interogat de parcă aș fi vinovat de nu știu ce mare crimă. La o adică vă sunt oaspete, zic cu tupeu.

— Oaspete? râde. Poate prizonier.

— Prizonier?

— Ați văzut prea multe. Ați înțeles prea multe...

— Văzut?! Oh, da, am înțeles că am nimerit într-o lume diferită, a unor handicapați, dar cu certe complexe de paranoici, fără supărare că v-o zic, mă enervez.

— Ați merita să muriți pentru ce ați spus!

— Și nu mor pentru că aveți nevoie de mine, nu? De ajutat vă ajut prietenește, dar refuz să o fac sub constrângere.

— Glumiți! Sunt foarte sigur că glumiți.

— Deloc. Detest constrângerile. În general, ceea ce fac, fac din plăcere și din convingere.

— Drăguț. Dar nevalabil. În ziua de astăzi nu mai facem nimic din plăcere. Iar să credem cu ardoare într-un anumit lucru, este absurd, pentru că toate sunt în continuă schimbare.

— Oare? Dar ce faceți aici este din convingere?

— Nu credeți? Toți cei de aici am ajuns unde am ajuns datorită unora ca tine. Care cred cu fanatism în anumite lucruri.

— Nu confundați persoanele. Eu accept schimbarea dacă mă convingeți de adevărul ei.

— Adevăr?! mai există adevăr?

— Nu înțeleg. Vreți să fiți mai explicit? Nu de alta dar am convingerea că joc într-un film de proastă calitate.

— Acest loc este imperiul nostru, al unora ca mine. Un loc pe măsura noastră. Unde ne ascundem frumusețea și de unde vom porni răzbunarea noastră.

— Răzbunare?

— Da. Credeți că am fost așa de la început? Greșiți. Am fost adus în această stare. Și nu numai eu. Toți prietenii mei. Am crescut aici, ascunși de mamele sau tații noștri. Alții nu au avut pe nimeni, copii lepădați. Ce să caute într-o lume perfectă astfel de exemplare?

— Imposibil!

— Ba este posibil. Mama mea a fost un cobai. Un fel de om expus la tot felul de teste și asta în numele umanității. Vă place? Din nefericire era însărcinată. Cu mine. Îți închipui restul poveștii?

— Da. Din cauza acelor agenți... ați devenit mai altfel.

— Exact. Altfel, ce bun substitut pentru cuvântul monstru. Nu credeți că mai există și astăzi așa-zise centre de sănătate unde, de fapt, ești pur și simplu desființat ca om în numele binelui umanității? Mama mea suferise un mare șoc pe atunci, așa că a devenit o țintă ușoară pentru oamenii aceia. Sub pretextul că o ajută, au desființat-o.

— Și cum ați ajuns aici?

— Simplu. Mai erau și alții în situații asemănătoare. Am ajuns aici. În acest splendid loc. Imposibil de aflat, imposibil de controlat.

— Și oamenii aceștia nu au putut protesta?

Râde.

— Îi credeți chiar atât de naivi pe acei indivizi?

Nu-mi vine să cred. Mai pot exista astfel de locuri? De bună seamă. Unde există oameni ca Gillen mai pot exista astfel de specimene.

— Fugari, zic încet.

— Fugari? Nu suntem niște simpli fugari. Nu fugim. Ne-am ascuns aici și așteptăm să vină și ziua noastră. ATUNCI vom arăta de ce suntem în stare!

— Dar nu toți cei de afară sunt vinovați...

— Nu. Adevărat. Dar sunt vinovați că sunt normali și nu arată că noi.

— E o nebunie să pedepsești lumea pentru câțiva demenți.

— Atunci spune-mi numele celor vinovați.

— Eu să-l știu? Tu ești cel mai în măsură să răspunzi.

— Nu pot. Nu știu. Știu doar locul.

Mă luminez deodată. Acum înțeleg tot teatrul ăsta. Indivizii aceștia mă cunosc ca pe un cal breaz.

— Acum înțeleg cu adevărat. Dacă sunt ziarist înseamnă că am acces la o serie de informații. Cum ar fi acelea privind diversele locuri, locuri pe care le cauți tu.

— Nu îl caut, mă corectează. Știu unde este. Dar nu pot pătrunde în interior.

— De asta îmi lași viața.

— Da.

— Greșești. Cine îmi garantează că după ce vă ajut voi mai trăi?

— Nimeni.

— Atunci? Și apoi dacă stau să mă gândesc, viața mea nu valorează atât de mult.

— Mai gândește-te.

— Nu am la ce. De unde să știu că îi vei pedepsi pe numai pe vinovați, dacă mai trăiesc bineînțeles? Nimeni, vorba ta, nu garantează.

— Știam că vei ajunge la noi.

— Pe naiba! Am mai spus. Din greșeală am nimerit aici.

— Ce știi tu despre Vittorio de la Miața?

Rămân perplex. Nu am întrebat pe nimeni de acest nume. Cel puțin în acest oraș.

— Sunt obosit, lungesc discuția că să-mi revin din șoc.

În spatele meu cineva mormăie ceva și sunt trântit imediat pe un scaun. Unul din piatră după cum protestează bițele mele oase.

— Deci?

— Nu înțeleg despre cine vorbiți, fac pe nebunul.

— Despre Vittorio de la Miața. Îl știți foarte bine. Nu mă refer la o cunoaștere personală. Este obiectul a câtorva săptămâni de nesomn. Și e păcat să vă chinuiți de unul singur.

— Să mă chinui?

— Ați fost pe la scumpa doamnă Maria. Dar ea știa atât de puțin! Iar Manole nu riscă nimic spunându-vă că nu știe nimic. În rest... cine știe? Spuneți-ne nouă ce căutați și poate vă ajutam. O mână spală pe cealaltă.

— Ziua de ieri, mormăi. Ce căutați voi și poate vă ajut EU, spun cu voce tare.

— Avem puncte comune, strecoară.

— Nu cred. Dacă am fi avut mi-ați fi spus ce vreți și nu m-ați fi luat pe ocolite cu tot cercul ăsta.

— V-am întrebat: Ce știți despre Vittorio de la Miața?

— Deocamdată nimic.

— Nu sunteți sincer.

— Ba da. Nu știu nimic concret. Doar că a fost un constructor genial. Iar construcțiile sale sunt vestite în toată lumea.

— Asta o știe oricine.

— Asta știu și eu. Și nu o știe toată lumea de vreme ce m-ați întrebat de el.

— Nu vă jucați cu focul. Ce mai știți despre inginer? se enervează.

— Chiar nimic.

— Nimic, nimic?

— Cu riscul să mănânc o bătaie pe degeaba vă mai spun încă o dată: nimic.

— O să mâncați și bătaie dacă vă mai încăpățânați, mă amenință.

— Nu-mi plac constrângerile.

— Știu, ați mai spus-o. Dar dacă nu vreți să fiți înțelegător nu am ce să vă fac. Ce știți...

— Despre inginer? Nimic! Pentru numele lui Dumnezeu, nu înțelegeți că nu știu nimic?

— Despre la pata?

— La pata? mă mir.

— Da. Orașul construit de inginer. Unul din cele mai vestite proiecte ale sale.

— Doar că este un centru al științei. Unul de dimensiunile unui oraș. Am fost invitat să-mi fac tot felul de testări acolo. Nu mi-a plăcut, nu m-am dus.

— Cine v-a vorbit despre el?

— La o petrecere, o cunoștință.

— Cine?

— O cunoștință. Fără nume!

— Interesant. Ce v-a mai spus amicul?

— M-a întrebat doar dacă nu vreau să îmi fac fișa bio acolo. Nici el nu știa mare lucru despre centru. Doar că este sub patronajul U.S.W. Și că dispune de tehnica cea mai avansată. Atât tot.

— A avut dreptate. E cel mai dotat centru existent. Cine îl finanțează?

— U.S.W., v-am spus.

— Nu este adevărat. Armata este cea care dă banii. U.S.W. răspunde în mare doar de cercetare. Acțiunile sunt împărțite. Sunt mai mulți acționari. Iar ce se cercetează acolo nu se referă numai la medicină sau fizică sau chimie. Mai sunt și alte domenii.

— Presupun că și găsirea unor arme de luptă.

— Presupunere corectă.

— Și vrei să ajungeți la acele arme?

— Nu. La acționari.

— Tot așa.

— Nu. Nu este deloc același lucru. Eu nu îi vreau pe acționari ca apoi să îi șantajez. Nu vreau arme, bani sau putere. Eu vreau ca să îi judec.

— De ce?

— Ei sunt vinovați pentru starea în care sunt. La pata este iadul pe pământ. Experiențele se fac numai pe oameni.

Rămân cu gura căscată.

— Nu știți? Ei bine, oamenii sunt cobaii. Indiferent de domeniul cercetării. V-am spus cum am ajuns noi în starea aceasta. Nu au niciun interes să trăim, am fi mărturii zdrobitoare în cazul unui proces. Ar fi un imens scandal. Vedeți legătura? Nu încă? ghiciți atunci cine a fost ultimul director al iadului?

— Nu știu nimic despre acest subiect.

— Directorul era ofițer. Îl chema Gillen.

— Gillen!!

Asta da lovitură de teatru!

— Dar el răspundea de cu totul alte probleme. Martin, un prieten de al meu, era presupus că vinovat, am vorbit cu el și am reușit, așa zic eu, să îl scot cu basmaua curată. Gillen a plătit pentru anumite scurgeri de date spre negustorii de război. Așa îi numesc eu. A fost condamnat și s-a sinucis. Martin, pe de altă parte, a dispărut. Și el și familia lui. Îmi lăsa de regulă câinele când pleca undeva, dar atunci nu a lăsat nimic. M-am alarmat. L-am căutat și nu l-am găsit. Am făcut cercetări pe cont propriu și am găsit urme. Murdare. Am făcut scandal. Ziarul la care lucram era singurul aproape imparțial și m-a susținut în cercetări. Scandal, publicitate... tot tacâmul. S-au luat măsuri. Dar

măsurile nu mi-au convenit. Martin nu s-a mai întors acasă. Casa era pustie când am plecat. Am avut și eu problemele mele. Asta este, foarte pe scurt, istoria mea cu Gillen. Dar a fost tare demult...

— Nu așa de mult de vreme ce oamenii nu au uitat încă.

— Nu au uitat?

— Nu. De aceea s-a stabilit o comisie care să cerceteze activitatea la patee pentru perioada în care Gillen a fost director.

— Știți mai multe despre acest subiect. Vedeți, am avut dreptate când am spus că nu știu nimic.

— Încă! A fost pregătită o contracarare a acțiunii comisiei.

— I-au cumpărat?

— Nu. Imposibil de făcut acest lucru. Comisia a fost aleasă ad-hoc. Nu aveai cum să știi dinainte pe cine alegeau. Opt persoane. Din cele mai diferite locuri ale lumii. Tare mi-este teamă că nu vor avea o soartă prea bună.

— Îi vor omorî?

— Mai rău! Îi vor înlocui sau îi vor modifica.

— Dar cum?

— Au mijloacele cele mai moderne de studiu. Dispun de tehnica cea mai avansată. Și apoi operațiile de copiere se pot face foarte ușor.

— Sunt interzise!

— Nu și pentru ei. Acolo, orice este posibil.

— Și vreți să împiedic acest lucru? Parcă doreați să îi pedepsiți pe toți.

— Mi-am schimbat planurile.

— Iată-mă și misionar. Convertesc lumea.

— Nu râde. Nu este nimic de râs. Nu am renunțat la ideea cu la pata.

— Ce doriți să faceți cu la pata?

— Eu, nimic. Sunt prea... vizibil. TU vei face.

Acum îmi este frig de-a binelea. În încăpere nu este cald și hainele mele nu sunt uscate.

— Te-ai speriat?

— Nu prea. Am făcut de toate. Spărgător nu am fost dar timpul nu e pierdut...

— O vei face din convingere.

— Nu prea cred. Deși e posibil ca Gillen să fi fost director la la pata și având în vedere că acolo se petrec tot felul de chestii... E mult.

Iar, lucru esențial, dumneata mă derutezi. Până acum câteva clipe răzbunător, dur, tiranic, acum... schimbat. Cine ești...

TU?

— Nu am nume. Oamenii ca mine nu au nume.

— Nu cred. Toți oamenii au nume. Dacă nu ai, îți iei unul.

— Sunt... Șeful. Ești mulțumit?

— Nu prea...

— Nu am cum să am încredere într-un prizonier. Într-un prieten, da. Mi-au spus prietenii mei că nu te sperii așa de ușor dar nu am crezut. Acum cred. Aș vrea să nu mă crezi tiranic. Sunt obișnuit să comand. Lupt pentru o idee măreață. Să descopăr vinovații. Să plătească!

Sunt derutat.

— Nu mă crezi! Am să ți-o dovedesc. Oamenii pe care îi comand nu sunt doar urâți sau debili. Sunt și foarte inteligenți. Vino! Adică, mai întâi îți voi prezenta pe cei de aici, și arată cu mâna spre cei din amfiteatru, spectatori muți la discuția noastră.

Sunt șapte, ba nu, opt. Și cred că sunt cei mai hâzi dintre ei.

— Să încep cu el, spune Șeful și pune mâna mică și subțire pe umărul unui cocoșat.

Spinarea și capul acestuia fac un tot unitar. Ochii, albaștrii și mari, sunt furioși.

— El este cel mai bun medic. Răspunde de sănătatea noastră, puțină cum este și de aceea este unul din cei mai importanți de aici. Numele lui este Legardere. El este, spune și arată spre alt personaj, Toshi.

Acest Toshi pare normal, la prima vedere, doar că este foarte slab.

— Te uiți la el că pare normal, nu? Pare. Spune-i Toshi ce ai, nu îi arăta însă. Ar fi prea mult pentru el, acum, la început.

— Nu sunt atât de slab cum crezi.

— Vă cred, spune Toshi. Are o voce moale, parcă obosită. Am fost supus la radiații și am avut parte de unele modificări ale oaselor.

— Am văzut odată, demult, un documentar despre războiul atomic și urmările lui. Dar...

— Exact. La același tip de radiații am fost supus. Și oasele s-au modificat.

Sunt stânjenit. Aș vrea să îi spun ceva dar nu pot. Nu am ce să îi

spun unui astfel de om.

— Ei sunt Cain și Abel, continuă Șeful și îmi indică o umbră.

O mână se ridică, o strâng și aud două voci tinere, oarecum vesele, salutându-mă. Apoi realizez că umbra este posesoarea a doua capete. Unul așezat normal, Abel, iar celălalt, undeva la nivelul abdomenului, Cain. Mai salut un negru scheletic, aproape un păianjen, un pitic, un alb fără mâini și un orb, toți specialiști în diferite domenii.

— Practic, de lucrat vei lucra cu Cain, Abel și cu Legardere. Poate te va mai ajuta Komo, negrul.

— Și tu.

— Eu mai puțin. Dar cineva, pe care îl cunoști, va fi umbra ta.

— Cine?

— Eu, aud în spate.

În spatele stă Maria. De data asta într-o salopetă neagră, din piele, degajând forță, nicidecum inspirând milă.

— Asta da, surpriză. S-ar părea, mă întorc spre Șef, că vă plac loviturile de teatru.

— Mărturisesc că da.

— De unde ați știut că voi veni aici?

— V-am spus, ați dat târcoale, ați iscodit, ne-am pus în gardă.

Cineva v-a vândut informația cu canalizarea.

— Deci Manole ăsta...

— Era de al nostru.

— Puteam să o iau spre dreapta sau drept înainte, nu neapărat la stânga.

— Toate drumurile duc aici. Așa le-am aranjat până ajungeați aici. Acum le vom degaja și vor duce fiecare unde trebuie.

— Și aici unde sunt?

— Sub baraj.

— Sub baraj?!

— Da. Este unul din puținele locuri care nu pot fi controlate.

— Știi, intervine și Maria, Vittorio ne-a lăsat schema cu căile de comunicație subterane, făcute pentru cazurile de urgență.

— Orașul și reversul orașului, interesant, mormăi. Apropo, n-aveți niște haine mai curate și mai ales mai uscate?

Zâmbesc cu toții deodată. Ei da, mi-am dat acordul. De bunăvoie și nesilit de nimeni. Încă o dandana, oftez în sinea mea.

— Și eu care credeam că-mi veți oferi explicația pentru piatra

mea albastră...

— Am eu una, dar nu este o explicație, ci o ipoteză, intervine Komo. S-ar putea să fie o mostră pentru ce este dincolo de tablouri. Poate că într-un anumit mediu se modifică.

Aha, știu și despre asta!

— Ce mediu?

— Nu mai știu. Cert este faptul că... este vie, în sensul nostru. O unitate biologică.

— Hm. Îmi dați acum piatra înapoi?

— Dar unde este?

— În porthartul pe care mi l-ați luat. Are un fund dublu, special, care nu poate fi dibuit. De nimeni. Oricât de mare specialist ar fi în căutări.

Scot piatra din învelișul ei de catifea. Lucește încet, dar viu. O pun la loc și mă scutur de un fior.

— Haideți că ați înghețat de tot.

Merg cu ei și rămân tot mai uimit. Din sala întunecată mă trezesc în mijlocul unui oraș spațial. Predomină albul și verdele. Scări spiralate, tot felul de roboți, tot felul de ființe, care mai de care mai ciudate. Când ne văd se opresc și ne salută în diferite limbi.

— Sunt poporul meu, spune Șeful cu mândrie.

Pe Maria o cunosc, se vede, așa că se opresc și vorbesc cu ea.

— Îți urează bine ai venit, îmi spune.

— Mulțumesc de urare, spun cu ochii ațintiți pe minunățiile din jurul meu. Zău, nici la Centrul Spațial nu am văzut așa ceva. Am fost deseori, dar aici...

— Totul întrece orice poate imagina omul? întreabă Cain. Adevărat, dar să știți că este rodul a mulți ani de muncă. Și mai ales de sacrificiu.

— Aici este corpul central, mă lămurește Maria. Mai încolo sunt centrele de cercetare și la ultimul nivel este sanatoriul nostru.

— Oamenii unde stau?

— În cadrul sanatoriului. Sunt îngrijiți în mod special. Au nevoie de anumite... îngrijiri. Unii sunt aproape neajutorați. Mai sunt și noii veniți.

— Corectăm tot ce se poate corecta. Acum este încă bine, mormăie piticul.

— Pe vremuri, adaugă cocoșatul și-mi dau seama că el m-a păzit,

nu aveam niciun mijloc de ajutorare. Aici erau doar grote umede, mucegăite și nu raiul de acum. Astfel încât acum cei vechi, care au rezistat, constituie, alături de roboți, personalul sanitar. Cei noi sunt alături de noi în munci mai deosebite.

— Sunt multe de explicat dar nu este timp din păcate.

Pătrundem într-o încăpere luminoasă, albă, în care pereții, uriașe ferestre de sticlă, ne arată mirifica imagine a pădurii și cascadelor dincolo de baraj și lac.

— Ferestrele nu sunt chiar ferestre, nu vă temeți. Din afară pare zid de beton ca peste tot. Ce este aici este realizarea specialiștilor noștri. Aceasta este camera dumneavoastră. Aveți tot ce vă trebuie ca să mergeți oriunde vreți. Vă veți folosi de acest robot, îmi arată un fel de fotoliu. Doar să îi spuneți unde vreți să ajungeți.

Se retrag apoi discreți. Obosit de cele văzute, fac un duș ca să mă remontez. Recunosc că până am văzut apă curgând am transpirat cumplit. Nu știam cum să dau drumul la apă. În final am văzut un fel de cască. Mi-am pus-o la urechi crezând că este un radio. Ioc! Am înjurat și m-am gândit la ce bun ar un duș acum. Culmea, chiar atunci a început să curgă apă. M-am gândit la săpun și imediat au apărut două mâini moi care m-au săpunit și m-au frecat. M-am gândit la un masaj. Imediat alte două mâini au apărut și m-au masat sub duș. Chestie interesantă. Te gândești și... ai. După duș am îmbrăcat o salopetă alb, având un ecuson cu o pasăre în zbor, și am început să cercetez camera. Este teribil de ingenioasă. Mă relaxez apăsând tot felul de butoane și descoperind de înseamnă fiecare. Mănânc câte ceva din platourile așezate frumos pe masă. Pleoapele îmi sunt tot mai grele și îmi propun ca, după ce mă trezesc, să dau o tură peste tot. Înainte de adormi îmi imaginez figura redactorului când o să-i povestesc și mai ales când o să-i dovedesc cele întâmplate. Surâd și în clipa următoare încep să sforăi ușurel pe o nară.

7. Ala, bala, portocala...

Cain și Abel

Toshi

Legardere

Komo

Maria

Cinci nume pe o foaie de hârtie. Mă văd scriindu-le și apoi împachetând foaia în patru. Mă văd arzând foaia.

Mă trezesc brusc. Nu știu ce m-a trezit. Senzația de arsură de la degete sau faptul că nu trebuia să ard foaia. Mă uit în jur nedumerit. Aha, gata, mi-amintesc cum am ajuns aici. Dandana peste dandana, oftez.

Aud un foșnet și îl văd pe Komo intrând în cameră.

— Cum a fost?

— Somnul? Grozav. Nu știu dacă am reușit vreodată să dorm cum trebuie. Ei bine, acum... sunt ca nou! exclam plin de entuziasm.

— Iată hainele. Facem un tur complet astăzi?

— Cred și eu. Știi, fără să par că fac pe deșteptul, dar nu trebuie să mă instruiți cât mai repede?

Începe să râdă.

— Ba da. Dar nu am vrut să pară că... grăbim un pic lucrurile.

— Trebuie să spui clar ce vrei. Nu știu dacă este cazul să mai vorbim despre menajarea orgoliilor. Tu ce crezi?

Îl văd cum mă privește atent.

— Știi, vreau să-ți mai spun ceva, adaug și mă opresc. Dar ce îți spun rămâne numai între noi, da?

Se uită atent la mine. Mă uit și eu la el.

— Bine.

— Cum sunt scoțian îmi este destul de greu, trebuie să mărturisesc, să-ți spun că... Hm, uneori, hm... sunt cam căpos din fire. Adică... unii ar spune superficial. Dacă vezi că dau semne că... alunesc pe panta asta, trage-mă de mânecă, da?

Dă din cap. Sunt stânjenit și el nu zice nimic.

— Deci, spun repede și-mi frec mâinile cu entuziasm, unde mergem?

— Vino cu mine.

Mergem pe un culoar superb. Este alb, dar un alb luminescent. Dincolo de perete tot felul de umbre se văd prin perete. Un efect de halou foarte ingenios. Nu-mi pot stăpâni admirația față de acești... de aceste ființe. Peste tot vezi grădini suspendate, poduri, lumini. Și toate acestea sunt la adâncime, sub unul din cele mai mari orașe ale lumii. Mă duce gândul la labirintul Minotaurului. Legenda pomenește de un zeu crud. Oare? Grecii antici omorau ființele care nu întruneau idealul lor de frumusețe. Și nu numai ei făceau acest lucru. Acești năpăstuiți de soartă au creat o lume mirifică. Komo are răbdare cu mine. Se oprește de fiecare dată și-mi răspunde la întrebări dar scurt și la obiect. Nu se

grăbește, nu se enervează. Oricât m-aș grăbi nu mă pot stăpâni să nu admir ce au creat. Sunt unele lucruri pe care... pur și simplu doar mi le-am imaginat că vor fi odată și odată create. Alb și verde. Peste tot alb și verde. Și nu obosești privindu-le. Mă simt departe de tot ce este... necaz, de tot ce poate fi rău. Am aceea senzație yoghină de eteritate. Parcă mă plimb prin grădinile și pădurile Edenului. Toate sunt atât de departe de mine. Hm... Mă simt ca acasă. Simt iarba sub picioare, văd flori, văd pârauri, simt adierea apei... frunza verde a copacilor și șopțele lor. Uneori ne trebuie atât de puțin să fim fericiți... Alteori, nicio comoară din lume, nicio putere nu ne poate face fericiți măcar o clipă.

Ajungem în cele din urmă la... o poiană. Nu. Mai degrabă seamănă a seră. Văd cupola de deasupra, văd pomii și iarba. Isteață idee! Au creat un sanctuar ca loc de discuții: o masă din piatră, bolovani drept scaune. Fain de tot. Aplaud ideea. La masă sunt adunați mai mulți indivizi. Unii în robe albe, alții în robe de culoare verde-închis. S-au întors către mine când am aplaudat.

— Mii de scuze, spun cu gura până la urechi. Dar tot ce am văzut mă copleșește.

Nu glumesc. Simt cum emoția mă gătuie, cu adevărat.

— Bine ai venit, spune Maria. Te-ai odihnit? zâmbeste.

— Pe onoarea mamei mele că da! Mă simt că într-un basm, adaug plin de entuziasm.

Îi văd zâmbind. Mă port copilărește dar nu mă pot abține. Încep să mă întreb cum este să fii copil în fiecare zi. Nu ne trebuie mult. Nu ne trebuie nimic de fapt. Ce ne împiedică? Nimeni și nimic. Doar noi, înșine. Noi singuri ne impunem bariere.

— Mal, ești atent?

— Hm? Da, da, scuze.

Văd și eu acum la ce se uitau cu toții. Este o schemă. Pare o clădire rotundă. O jumătate de sferă. O machetă! Asta e! O machetă, cum de nu mi-am dat seama?

— Este o machetă, spun.

— Corect. Dar știi a cui? Întreabă Maria zâmbind în continuare.

— Nu. Ba da... Asta e la pata?

Mă apropii și mai mult de masă. Asta e celebra la pata? O minge? Toshi se apropie de masă și ridică cupola. Imediat mi se schimbă viziunea. În interior se văd o serie de culoare, de camere, de intrări și

ieșire. Se aude un țcănit și tot interiorul se modifică. Nu-mi stăpânesc o exclamație de uimire. Pare un computer.

— Fără să par prostul satului, cred că seamănă cu un computer.

Se aud murmure de aprobare. Komo mă încurajează din priviri.

— Dar... trebuie un program special ca să-și poată schimba... structura sa. Dacă asta este la pata... trebuie un programator. Ceva care să ne permită intrarea.

Mă uit mai atent. Cert este încă un nivel. Unul inferior.

— Acesta este nivelul superior? Întreb.

— Da. Dar mai este încă un nivel deasupra. Oficial acolo este un laborator și un observator astronomic. Nu am reușit să aflăm prea multe. Așteptăm informații noi.

— Și cel subteran?

— Altă problemă, intervine unul din cei prezenți. Acolo nu avem deloc acces. Tot ce am reușit să aflăm este că nu se schimbă ca celelalte două nivele. În rest, nimic.

Mă uit atent la machetă.

— Și eu ce trebuie să fac?

— Destul de mult. Pe scurt, tu trebuie să intri în la pata, să ajungi la o anumită cameră și să obții de acolo o listă. Poate fi un cip, o hârtie, orice.

— Ca să fac treaba asta, sigur cineva de acolo vă ajută sau mă ajută, le spun privind-i.

Komo zâmbește.

— Sunt lucruri care se spun și lucruri care nu se spun, adaugă Maria. Să zicem doar că tu trebuie să ajungi la aceea cameră.

Mă uit nedumerit la ea.

— O să-ți explicăm, intervine Abel. Ia loc.

Mă așez pe una din pietre. Mă simt atât de bine... Nu pot explica dar senzația pe care o am se apropie de starea de fericire. Nu-mi pasă de ce trebuie să fac. O să fac. Nu știu cum, dar în clipa asta nu prea importă ce și cum. Mă simt fericit. Dacă stau să număr zilele fericirii mele... ar fi o nimica toată pentru mine, ar fi totul și destul pentru mine. Să le pun în balanță? De ce aș face-o? De ce nu? Mă simt fericit. Da... Ce o fi, o fi, asta e și cu asta basta!

Macheta s-a dublat ca mărime. Acum se vede destul de clar fiecare cameră, fiecare coridor. La unele uși se văd mici figurine colorate. Albe, albastre, negre, roșii. Komo îmi explică și-mi arată

camera în care trebuie să ajung. Este o cameră de comandă cu o coloană în centru ei.

— Vei merge cu fiecare din noi și-ți vom explica detaliile necesare. Am sistematizat pe cât posibil ce știm.

— Dacă sunt prins să știu cât mai puțin, adaug.

— Da. Dar nu trebuie să te gândești... Ba trebuie să te gândești și la această posibilitate. Regret duritatea dar... există șanse să fii prins. Nu vreau să-și faci iluzii prea mari.

— Corect și echitabil, zic. Dar cum intru în la pata?

— Prin sistemul de demagnetizare, spune Komo.

Apoi începe să-mi explice că trebuie să mă strecur printr-un anumit sistem, asemănător celui de ventilație, dar care realizează demagnetizarea întregului sistem. O să-i pun întrebarea mai târziu. Ce poate însemna canal de demagnetizare? Privesc și zău că mă amuz. Trebuie să fac pe cârțița câțiva zeci de metri. Până la o punte.

— Acolo ai să introduci în fantă asta, intervine Legardere și-mi arată o hârtie, ca un bilet de avion. Pe el sunt o serie de inserții și desene.

— Și după ce introduci hârtia... va trebui să te descurci pe cont propriu. Nu știu ce fel de sistem au. Poate fi un simplu computer de bord, poate fi un computer de tip analizator...

— Aha, spun neconvingător.

— După ce afli ce îți vom spune, ai să ieși pe aici, intervine Maria și-mi arată un drum complicat prin clădire.

— Mal, intervine Komo, o să mergi cu fiecare din noi și o să încercăm să-ți arătăm ce trebuie să faci. Nu suntem infailibili și de aceea s-ar putea ivi ocazii în care... ai să fii doar tu și intuiția ta. Asta pentru noi este cel mai mare dar.

— Sunt previzibil ca o prepeliță de câmpie, spun suspinând.

— Da' de unde, zice Maria. Aș zice că ai ieșiri de om nevrotic.

— Adică? mă încrunt.

— Imprevizibil și isteric, zice calm Legardere.

— Țsta e charmul meu, spun tot mai încruntat.

— Te credem pe cuvânt, mă ironizează Maria.

Ce are fata asta cu mine? Nu i-am făcut nimic.

— Vii? îmi spune Komo.

— Da. Cine e primul?

— Eu, zice calm Toshi. Eu o să-ți arăt încă o dată intrarea.

Spargem adunarea. Pornesc cu Toshi spre biroul lui. Fraților, e magnific! Închipuți-vă o bulă transparentă, suspendată, undeva, deasupra unei ape. De jur-împrejur apă. Recunosc, când am vrut să intru în biroul lui, am dat înapoi speriat. Cine n-ar fi? Deschizi ușa și vezi în fața ta un hău de un albastru intens. A avut delicatețea să se întoarcă pe coridor și să-mi explice cum funcționează biroul lui. Și nici nu a mai făcut vreo referire la modul cum m-am purtat. Isteric, nu?

Tot timpul cât am vorbit am încercat să nu privesc decât în ochii lui. Nici în jos, nici în jur. Ignoram vântul care îmi sufla prin haine, mirosul de alge marine. Mă concentram pe mapa pe care mi-o arăta. Nu am ceas să spun cât a durat, dar, oricum, a luat ceva timp. Trebuia să ajung la gura sistemului cât mai neobservat.

Apoi am ieșit din birou și am pornit spre biroul Mariei. Era mai aproape de normal. O uriașă seră mărginită de o pădure de brazi. N-am întrebat ce și cum. M-am mulțumit doar să o privesc. Să privesc albăstrelele, dăliile și petuniile. O mare de culori. Maria mi-a spus și ea partea ei de lecție. Mi-a spus tot ce știa despre protocolul din la pata. Ce însemnau siluetele colorate în alb, roșu, negru și albastru. Unde să mă aștept la musafiri și care sunt locurile care trebuie evitate cu orice preț. Ce ea a mers mult mai greu. M-a pus să pronunț anumite comenzi de câteva ori, până am ajuns la dialectul dorit de ea. Mi-a arătat cum să mă mișc când mă întâlnesc cu fiecare dintre ei. Am repetat de câteva ori. Am fi repetat încă pe atât dar m-a întrerupt Legardere.

— Gândește-te la alții dacă nu la tine. Aici nu merge cu dai și fugi, mă avertizează Maria. Gesturile mărunte sunt cele care ne caracterizează. Atenție încă o dată la mimică feței. Trebuie să fii foarte atent. Clar?

— Cristal, zic și plec cu Legardere.

Am capul făcut țândări. Multe informații într-un timp prea scurt. Biroul lui Legardere este de fapt clinica lor. Nu-mi face nicio plăcere să stau aici dar... afacerile sunt afaceri. Legardere îmi întinde, într-un plic, hârtia, de fapt, biletul de intrare în la pata.

— Nu trebuie să-ți repet să ai grijă. Cred că ai auzit acest lucru de mii de ori până acum. Eu îți voi spune doar atât: biletul este unic. Odată introdus nu mai ai altul. Dacă-l pierzi... nu poți intra în computer și toată graba și agitația vor fi degeaba.

Vorbește încet și rar. Mă uit la plic intimidat. Dacă îl pierd, adio și n-am cuvinte. Ne-am zbatut cu toții degeaba. Este cel mai scurt

instructaj făcut vreodată. Apoi Legardere mă conduce la Komo.

Cabinetul lui este o uriașă poiană cu flori. În mijloc o mică masă din piatră. Îl văd stând sprijinit de un copac, așteptându-mă. Mă vede și se ridică.

— Ai priceput până acum? se interesează.

— Da. Nicio problemă până în clipa asta.

Îmi face semn să merg cu el. Îl urmez și mă trezesc într-o încăpere plină cu computere de tot felul.

— Am să încerc să nu te încurc, bine?

— O.K.

Dar sună neconvingător OK-ul ăsta. Cum pot învăța toate de aici în câteva ore? Komo mă calmează și începe să-mi spună care sunt tipurile de aparate care pot fi folosite la la pata. Îmi arată cum se poate deschide fiecare din ele. Îmi arată, în cuvinte cât mai simple, ce este o parolă, o capcană, un program satelit. Vorbește mult prea limpede ca să nu-l înțeleg. Totuși sunt cazuri în care îl pun să repete. Repet și eu după el de câteva ori.

— Komo, dacă merg acolo trebuie să merg cât mai repede. Sincer. Altfel există riscul să uit ce am învățat.

— Nu chiar. Cum să-ți spun... în clipa asta, din punct de vedere psihic, ești cel mai apt să reții toate acestea. Posibilitatea de a uita este foarte redusă, crede-mă. Am studiat această problemă foarte, foarte atent. Dar... ai dreptate și tu. Va trebui să ajungi acolo în câteva zile. Se pare că... treburile decurg mai repede decât ne așteptam.

— Înțeleg. Zii mai departe, îl îndemn.

Își continuă instructajul. Prost să fii și tot ai înțelege ce spune. Acum, când voi avea în fața mea un computer, nu-l voi mai trata ca pe o simplă mașină de scris. În niciun caz.

Nu știu cât timp a trecut. Este plăcut să-l ascuți. Are o inteligență vie, o intuiție extraordinară. Știe când să explice, când să insiste, când să repete. Simt la un moment dat o prezență în spatele meu. Mă întorc. Este Maria.

— Suntem gata, spune Komo.

— Și? întreabă Maria.

— Nu m-am comportat isteric, îi răspund.

Nu mă pot stăpâni.

— Hm, zice.

Tot Komo este cel care îmi arată pe unde trebuie să ies.

— Mal, degeaba îți explic tot felul de scheme. La fața locului pot interveni x-necunoscute care să dea peste cap toate planurile pe care le facem acum. Tu ești factorul uman. Ți-am arătat pe unde să ieși. Cum? Tu ești singurul care știe cum. A-ți spune să mergi drept înainte și cu asta gata, ar fi eroarea vieții mele. Mă înțelegeți?

— Fii convins de asta, spun. De regulă socoteală de acasă nu se potrivește cu cea din târg. O să încerc să fiu la înălțimea așteptărilor voastre, adaug grav.

Știu ce vor de la mine. Nu este deloc puțin. Încerc să-mi stăpânesc emoțiile. Atâția oameni depind de mine... Dacă o să-i dezamăgesc?

— Eu, unul, am pariat pe tine, aud o voce gravă în spate.

Mă întorc. Bosul boșilor. Șeful cel mare a venit în persoană.

— Sper să fiu un cal câștigător, spun.

— De ce nu? Mă așteptam să cedezi.

— De ce? Întreb nedumerit.

— Pentru că instructajul acesta durează de ore întregi. Nu ți-e somn? Nu ți-e foame?

— Nu, răspund nedumerit. De ce?

— Pentru că sunt, nici mai mult nici mai puțin decât 30 de ore de când te... instruim, spune Maria.

— 30 de ore? mă mir. Nici nu am simțit, mărturisesc.

Îi văd zâmbind, fericiți cu toții.

— Un pic de odihnă nu strică nimănui, hotărăște Șeful. Te invit la masă. Ce zici?

— O cafea aș bea, zic. Dar foame nu-mi este.

— Fie, o cafea, aprobă Șeful.

Îeșim cu toții din spațiul lui Komo și ajungem în camera mea. Ne așezăm, care în fotoliu, care pe pat. Eu mă arunc într-un fotoliu. Ar trebui să mă simt obosit, înțepenit.

Deloc. Sunt complet fresh, ca acum 30 de ore. Sfinți părinți, nici nu am simțit cum trece timpul... Aici ai putea sta secole. De ce nu poate fi la fel, acolo sus, mă întreb amărât dintr-odată. Ce ne lipsește să fim la fel? Trebuie să punem bariere între noi? Trebuie să-i facem pe alții să se simtă mizerabili ca să ne putem măsura nivelul fericirii?

Îi privesc vorbind calm despre lucruri care sunt, fără exagerare, pe viață și moarte. Sunt la fel ca și atunci când i-am cunoscut. Este o pace în ei... o pace pe care noi, toți, ceilalți, ajungem să o căutăm o

viață. Și să nu o găsim. Asta să fie calea spre Nirvâna? Avea dreptate Manole. Am aflat răspunsuri dar și alte întrebări. Când o să termin cu ele? Probabil niciodată. De aia sunt reporter. Hm... Să fim atenți ce dorință ne punem... Dacă am ști ce cerem sunt sigur că am fi cu toții muți.

7. Listă

Alunec, alunec ușor, încetinind oarecum ritmul alunecării folosindu-mă de mâini și de picioare. Sper că la capătul culoarului ăsta să nu fie o baie de acid! Îmi vine să glumesc când de fapt sunt la cea mai mare strâmtoare. Văd o lumină la picioarele mele. Opresc alunecarea chiar cu riscul aducerii mâinilor mele în cea mai proastă stare. Apoi încep să cobor încetul cu încetul. Gura culoarului dă într-un alt culoar. Aterizez cu cât mai multă grijă pe podea. Mda, situația devine tot mai albastră. Nenorocitul de culoar este circular! Peretele prin care am apărut eu este din metal, celălalt perete este din sticlă, luminescent. De altfel, radiază o lumină aurie, destul ca să vezi pe unde calci. Mai neplăcut, deosebit de neplăcut, este faptul că, fiind culoar circular, nu știi nici pe cine ai în spate și nici pe cine ai în față. Iar pe deasupra, chiar dacă ai vrea să ghicești dacă vine sau nu vine cineva și din care parte, nu poți. Efectiv nu poți. Ecoul se comportă ciudat. Am mai avut ocazia să merg pe astfel de culoare, să mă „joc” de-a Tom și Jerry și zău că nu a fost deloc plăcut. Nu știi din ce parte vine lovitura, nu poți să o eviți. Umbli încordat ca un arc. Care are la un moment dat cedează. Și asta când te aștepti mai puțin. De aceea nu-mi plac culoarele de genul ăsta. Nici chiar în joacă să nu pomenesc de ele. Fac ca trenul când aud de ele! Încerc să mă preling de-a lungul peretelui. Hârtiuța îmi arde mâna. Mă tot gândesc că dacă sunt prins și ei găsesc hârtia, ce o să le spun? Mă opresc. Am ajuns la un nod. Aici culoarul devine drept. Încerc să mă încurajez de unul singur. Nu-mi place deloc ca atunci când sunt prins să am o figură idioată. Gândul ăsta m-a obsedat întotdeauna. Prostii. Trebuie să-mi înlătur frica. Sau mai rău: panica. La capătul culoarului văd o ușă. Mă opresc doar o clipă. Prost obicei: când sunt în astfel de situații merg înainte. Fie ce o fi! Deschid ușa ferm dar cât mai ușor cu putință. Și rămân mască când intru.

În fața mea este o punte. O jumătate de punte mai exact. Care duce la o coloană. Camera parcă este din filme. În loc de pereți sunt numai computere. Dincolo de punte hăul. Încerc să văd totuși ce poate fi în sus sau în jos. Imposibil. Abis. Din când în când o străfulgerare pe

ecranele computerelor. Bag mâna în buzunar și scot o cartelă. Mi-o fixez pe piept. Implor tot ce poate exista, Dumnezeu, sfinți, gândul mamei, prietenii, ca să fie bună cartela. Să nu se declanșeze nicio alarmă. Merg pe punte încet, dar ferm. Așa trebuie să fiu: neșovăitor. Nu trebuie să dau de gândit sistemelor. Scot hârtia, o netezesc și încet o introduc în mica deschizătură din coloană. Imediat se deschide o ușiță și apare o dischetă. Iau discheta și o introduc în fanta de mai jos. Se aude un clic și apare un calculator și tastatura. Oftez. Nu mă prea pricep la calculatoare. Apăs pe tastă ENTER. Ecranul se luminează și apare întrebarea: „Ce doriți”. Hopa. Este clar. Nimic codificat. Stau și mă gândesc. Ce să întreb? Cum se deschide sistemul de apărare a la patee? Care este construcția? Ce se urmărește aici? Doamne, mii de întrebări mi se învârt în cap!

Până la urmă bat următoarea întrebare: „Strict Secret. Informație oprită față de oricine altcineva. Răspunde la – Ce program urmează”.

Of, Doamne Dumnezeule, ce văd că apare... Citesc pe nerăsuflăte paginile ce se derulează încet. Încerc să răsuflu și simt că nu pot. Cineva parcă mă strânge până la sufocare. Programul la patee este supraveghearea... rasei umane??? O.K., o bănuiam. Dar ce urmează nu știam. Mă sprijin de balustradă. Pur și simplu sunt amețit. O întrebare mă fulgeră și o bat urgent la taste. „Membrii. Date personale. Motivații”. Sună poate anormal și copilăros dar asta vreau să știu. Și aflu. Mai aflu că sunt în lumea asta anumiți oameni periculoși pentru programul la patee. Oameni simpli. Tineri și bătrâni, care vor fi exterminați. Și eu sunt în fruntea lor. Dumnezeule! Tot ce pot să fac acum este să iau un mic cip și să-l scot, ceea ce va determina la pata să intre într-o așa-zisă hibernare. Apoi să merg la oamenii aceia să-i avertizez. Cum să-i anunț? Sunt din locuri atât de diferite... Mă opresc și bat cererea de ieșire în caz de urgență. Îmi prezintă o schemă. O memorez urgent. Apăs tasta „escape”. Totul dispăre. Ca și cum nu ar fi fost nimic. Știu că informațiile cerute de mine au fost notate undeva. Dar că nimeni nu va ști ce am cerut. Nu există două cartele identice în la pata. Doar cu o hârtie identică cu a mea poți afla ce am vrut eu să știu. Dar „hârtia mea a rămas în computer. Și nimeni și nimic nu o poate scoate de acolo. Acum nu-mi rămâne decât să alerg să îi caut pe acei oameni. Și mai ales să caut o anume doamnă Sally, asistentă medicală, care se pare că are un anume chip. Știu că o pot găsi în orașul

Kludge. Culmea este că orașul, nu unul mic, deloc, este foarte aproape de la pata. Unul dintre cele mai aglomerate orașe. Îmi scutur memoria și realizez că am mai fost pe acolo. Cu ocazia a... a... a doua anchete! Fără să vreau mă înfior la gândul că poate se știe despre doamna Sally. Și cineva de „sus”, care „mă iubește” tare mult, abia așteaptă să vin. Nu-mi rămâne decât să apelez din nou la bunii mei amici. Mă strecor pe același culoar circular. Cum am ajuns aici știu, cum să o șterg mai repede de aici știu și asta. Trebuie să fiu doar mai rapid. Și credeți-mă că frică îmi dă aripi de vultur. Frica de a ști că oamenii sunt în pericol. Pericolul de a fi șterși de pe suprafața pământului și asta când... Dumnezeu! Am știut dintotdeauna de OZN-uri, de extraterestri, bănuiam că de mult noi lucrăm cu ei, adică nu noi, alții... dar de aici până la a-ți vinde semenii pe... Problemă mare este că negustorii sunt falși. Nu cu ei ar trebui să aibă legătură cei din spațiu. Alerg cât pot de repede. Singurul lucru care ne poate scăpa este cât de rapid sunt. Cât de rapizi suntem.

8. Profesorul Thomas

Studiez în minte lista neagră. Primul care trebuie căutat este un savant. O fire închisă, se pare. William Robert Barton. Câteva articole l-au adus în atenția la pater. Unul din articole se referea la litori, particule cu proprietăți foarte ciudate. Celelalte articole se refereau la culori. La impactul culorilor asupra entităților din spațiu. Articole deosebit de importante. Se spune că poți înțelege cel mai bine un om doar după ce porți, și umbli un timp, cu papucii lui. Vorba vine. Savantul ignorase orice teorie valabilă până la această oră și tratase problema dintr-un punct de vedere total opus. Tratase problema și întrebările care apar de obicei, dintr-un punct de vedere... deosebit. În consecință oamenii negri se iviseră imediat. Computerul folosit de savant, cu un program făcut special de el, dăduse rezultate extraordinare. Peste orice așteptări. Și care, evident, se potrivoseră cu cele știute de la pater. Nu a fost singură idee care a atras atenția celor interesați. Savantul, în schimb, este un om ursuz, cu cel mai mic coeficient de sociabilitate posibil. Aproape de nul. Reversul este coeficientul de inteligență. Incredibil de mare. Atât de mare că ai crede că a fost testat un robot universal nu un simplu om. Testul de inteligență a fost apoi corelat cu testul aptitudinilor. Cum reacționează omul. Test care îl știu și eu. Ei bine, savantul reacționează incredibil de bine. Modul însă în care ajunge la aceea reacție este... cel puțin straniu.

Poate de aceea a fost și etichetat drept periculos.

Al doilea care trebuie căutat este un inginer, Thomas, viitorolog la Universitatea din Los Angeles. Hopa... Pe Thomas îl știu. Pe soția lui, de fapt o știam. Da. Era actriță. O femeie de o rară sensibilitate și care percepea, mai mult decât oricine, ceea ce era în jurul nostru. A fost arestată. Iisuse! Acum fac legătura! Doamna Thomas a fost actriță, una cunoscută, frumoasă, teribil de frumoasă și de inteligentă. Căsătorită cu un om inteligent, cu o profesiune cam incomodă pentru anumite capete obtuze. Cum a făcut ceva soțul, cum a fost răpită. Ca să-l aibă pe soț la mână. Sau poate că ea a spus ceva? Și totuși de ce el este pe listă? Din câte știu este un om calm. Liniștit, la locul lui. Își vedea de casă, de familie, de cei doi copii, o fată și un băiat, de slujbă. Trebuie să fie o explicație plauzibilă.

Urmează... Antohi! Mda, era de așteptat. Apoi... apoi urmează Maria, șeful meu, Thor Laendel, M'Quhae și încă trei nume pe care nu le cunosc defel... Eu, unul, mă recunosc în capul listei, sus de tot. Numele meu are un semn, roșu, care mă neliniștește. Asta și faptul că între numele meu și celelalte nume este un anume spațiu. Mi se pregătește ceva anume? Nu văd decât o soluție. Să pornesc chiar acum spre domnul Thomas. Dacă nu i s-a întâmplat ceva între timp. Să-l „agăț” sub orice pretext și să-l avertizez. Mă uit la ceas. Am timp să prind avionul dacă mă grăbesc oleacă. Mă reped la dulap, apuc borseta gata pregătită și aparatele și ies în fugă pe ușă. Mă felicit pentru faptul că mi-am pus la punct pașaportul și bagajele. Am avut de furcă cu redactorul șef dar a fost de acord, până la urmă, cu treaba asta. Mai ales că el a fost cel care a alergat peste tot și, contra unor sume mari de bani, a obținut toate actele și un permis special de transport. Cu el poți să călătorești peste tot, fără vize sau bilete. De aceea reușesc să mă sui în avion fără probleme. În nicio oră ajung la L.A.

Ca să mă calmez, cât timp a durat zborul, am făcut, mintal, un mic discurs pentru profesor. Îmi reamintisem despre profesorul Thomas că a enunțat o variantă destul de dură în ceea ce privește structura socială a societății în viitor.

Rămâne, în continuare, pentru mine o enigmă, de ce acești oameni au fost puși alături de mine, de Antohi, de Maria sau de Thor Laendel. Se înțelege că Thor și cu detectivul știu despre treaba cu tablourile. La fel, Maria știe despre Vittorio de la Miața. Șeful meu știe despre ambele chestii de la mine. Antohi e băgat și el până peste cap în

treaba asta. Dar ce legătură este între... Hopa! Stai! Nu cumva este vorba despre aceleași persoane? Nu cumva „omuleții negri sunt aceiași în ambele cazuri? Ba da. Răspunsul este sigur „da”.

Ajung destul de repede la Universitatea din L.A. Mă apuc să caut catedra profesorului Thomas. Răsfoiesc catalogul de la poartă zăpăcit. Nici cartea de telefoane a L.A.-ului nu este groasă ca acest catastif. În fine, dibuiesc catedră și după ce îmi notez cam pe unde ar fi, pornesc iarăși fuga. Culoarele acestea întortocheate îmi provoacă alergie. După o jumătate de oră epuizantă găsesc camera profesorului. Ar fi fost culmea să nu îl găsesc după atâta alergătură. În fine. Bat la ușă.

— Intră, aud.

Este. Acu-i acu!

— Bună ziua. Domnul Profesor Thomas?

Lumina îmi bate direct în ochi și, orbit, nu disting deloc persoana. Mă apropiu de birou sperând să scap de lumină. Camera, se pare, este cu orientarea spre apus. Profesorul se ridică și el.

— Eu, bună ziua.

Abia când îi întind mâna realizez cine este profesorul Thomas. La oricine mă gândisem, numai la el nu. Da. Acum îmi amintesc mai bine. L-am văzut de câteva ori când își căuta soția dată dispărută, așa cum știam. Încă un pion pe tabla de șah a lui Gillen. Sau a la patei. Tot una. Și el a încremenit. Un om ca el nu poate uita ușor ce a fost. Ca și mine. Răsuflu adânc.

— Până la urmă tot ne-am întâlnit. Sincer să fiu, sunt surprins, spune.

— Da. Și eu.

Încercasem să îl ajut așa cum și Antohi mă ajutase pe mine. Și el își pierduse ce avea mai drag. Își iubise soția enorm. A vrut să o ajute să fugă. A pregătit totul. Și când a fugit a și fost arestată. Din păcate, de atunci, a fost dată dispărută. Cât timp se păstrasera aparențele nimeni nu îi atinsese. Când a fugit, și cât îi spuseseam să nu o facă, a căzut imediat în capcana lor. Oftez. Se uită la mine. Aș spune bucuros. Dar eu nu mă bucur. Face parte din lumea lucrurilor trecute pe care vreau să le uit.

— Uite ce-i profesore, vreau să vorbesc cu dumneata între patru ochi... Doar noi doi. Și încă urgent. A naibii de urgent.

— Pentru ce?

— Vreau să mă ajuți într-un reportaj, spun și îi fac un semn

discret.

Spun asta pentru eventualele „urechi” indiscrete. Nu pot să spun că nu îl cunosc. Îl cunosc. Asta este partea proastă acum.

— Au făcut ceva studenții? se prinde profesorul.

— Nu. Dar vreau să scriu ceva despre studenți. În curând o să aibă loc Olimpiada Științei.

— Mai sunt 6 luni.

— Da. E adevărat. Dar vreau să vorbesc despre pregătirea lor. Despre viața lor. Nu s-au discutat astfel de lucruri până acum.

— Da. Ziarele sunt cam zgârcite cu noi. Nu aleargă decât după senzații tari.

— Deci, mă ajutați?

— De ce neapărat între patru ochi?

Mă așteptam la întrebarea asta.

— Simplu. Să nu-mi sufle altul reportajul.

— Bine. Vreți să vorbim acum?

— Da. Dacă se poate, spun și îi fac ușor semn cu capul.

Pricepe.

— Bine. Urmați-mă.

Mergem într-o cameră alăturată. De aici ieșim pe o terasă plină de antene.

— Vorbiți. Aici nu ne poate auzi nimeni. Chiar dacă ar vrea.

— Sunt sceptic.

— Nu fiți.

Dacă spune el, fie. Îi înmânez mica foaie pe care am scris toată nuveleta. Sper să îi placă story-ul. Citește și, bineînțeles, rămâne praf. Am avut prevederea să îi scriu tot. Toată povestea mai puțin partea cu tablourile. Cum am obținut informațiile, la ce se referă, etc. Tablourile sunt altă poveste.

— Imposibil, îngână.

— E posibil.

A încremenit. Trebuie să-l trezesc la realitate. Nu am timp. Deloc.

— Profesore, mă auzi? Nu avem timp de palavre.

Îi smulge hârtia din mână. Se trezește din amorțeală. Are figură unui boxer după ce a primit un pumn în plină figură. Este în perioada de numărare.

— Profesore, mă auzi?

Dă din mâini și răsuflă adânc.

— Da. Aud. Dumnezeu!

— Professore, trebuie să mă ajuți.

— Cum? Cum naiba? De unde știi „toate acestea? Cum ai obținut informațiile? Cine ți le-a dat?

— Cucu-Bau, mă înfurii. Nu mai puneți atâtea întrebări. Vreți să mergeți cu mine în la pata?

— Unde???

— În la pata, spun calm.

Este încă aiurit. Dacă-i trosnesc două palme o să bată la ochi imediat discuția noastră. Ce reportaj se discută între două palme și trei pumni? Îi apuc ușor cotul și-l strâng tare de tot. Tare. Durerea își face efectul. Strâmbă din nas și încearcă să-și tragă cotul. Nu-l las. Scâncește și-și revine.

— Mă doare.

— Regret dar trebuia să vă aduc la realitate. Situația este foarte gravă.

— Nu știu dacă pot să vin. Stați, nu interpretați greșit. Nu mi-e frică. Dar... am copii, domnule Donaghi.

Îl privesc și îl înțeleg.

— Mda...

— Asta nu înseamnă că renunț. Sunt un om... leal. Îmi place să cred că sunt încă un om de cuvânt. Am să o trimit pe Frankie.

— Pe cine?

— Pe Frances, fiica mea.

— A, nu! Nu! protestez. Asta îmi mai lipsește. Să am grijă de copii. Dumneata este cel de care am nevoie, nu înțelegi?

— Frances este o fată de nădejde.

— Nu! Professore, eu am nevoie numai de dumneata, spun rar. De știința dumitale.

Oftează.

— Încerc.

— Bine. Așa mai merge.

Mă mulțumesc cu acest „încerc”. Înseamnă că o să facă tot ce este posibil. Are doi copii de îngrijit... Oftez.

— Și încă ceva, professore. Știu că ești un om de nădejde, însă încearcă să uiți ce ai citit. E moarte curată. Ți-am spus direct pentru că ne cunoaștem.

— Pe ceilalți de unde ai să-i iei?

— Văd atunci. Nu-mi fac încă planuri. Dacă tot te-am avertizat pune-ți familia la adăpost. Și ferește-te și dumneata. Avem mare nevoie de dumneata, clar?

Intrăm din nou în cameră. Plec nu înainte de a-i reaminti să aibă mare grijă. E în pericol.

Acum trebuie să o caut pe Maria. Pe Antohi l-am avertizat codificat într-o telegramă trimisă din avion. Tot el o să îi avertizeze pe detectiv și pe directorul muzeului. Nu am grijă în această privință. Rămân Barton, Maria și cei trei. Mă uit la ceas. Aproape zece seara. Trece timpul... Fac un scurt calcul. Dacă mă sui în avion în trei ore sunt acasă la Maria. Dacă iau trenul ajung mâine dimineața. Mă hotărâsc. Iau avionul Așa am timp să schițez reportajul despre studenți. Pornesc spre aeroport.

Secțiune 1.01 9. Barton

Privesc zadarnic în zare. Nimic. Mi-e silă. Da. Să mă schimb? Da, să mă schimb! Oricât ar dori unii să mă schimb, eu nu mă schimb.

Mă întorc în intimitatea camerei mele. Privesc camera ca orb. Pereții plini de cărți. Cărțile, unicul meu refugiu. Citesc, citesc, citesc. Îmi ridic ochelarii. Cândva ochelarii mă strângeau, îmi desenau pe nasul plinuț și pe obraji roșii dungi vinete. Acum îmi alunecă mereu. Și culmea, nu s-au lărgit ei. Obrajii îmi sunt vineți, nasul tras, galben.

M-am privit în oglindă și uimit am descoperit un sentiment de silă față de mine însumi. Oglinda a redat chipul unei mumii, nu a unui om sănătos, plin de viață. Oare plin de viață înseamnă și sănătate, implică și frumusețe? Nu cred. Adică știu sigur că nu. Dintre cearcănele negre, din fundul capului, îmi văd ochii strălucitori, arzători, ca a unui strigoi. Ochii văd, observă lumea înconjurătoare. Există pe lume oameni care nu știu ecuația lui Schrödinger, care nu știu nimic despre diviziunile literaturii contemporane, ignoră teoremele lui Cauchy și totuși sunt fericiți. Nu știu nimic, nu știu că pe lume a existat un Fermat, c-au existat un Fermi sau un Poisson, un Leibnitz sau un Franz Schubert. Iar acest lucru nu-i împiedică să fie sănătoși, optimiști, să trăiască, să muncească, să facă dragoste, să se bată unii cu ceilalți sau să facă un chef iar a doua zi să o ia de la capăt. Există copii care învață, și trec peste tot ce-au învățat cu aceeași ușurință, să ajungă la maturitate și să ignore marile mistere și marile dorințe ale lumii. Și eu cu ce m-am ales că știu puțin din toate câte pot fi pe pământ, că am cules puțin din misterele lumii în care

venim și din care plecăm? Ce folos dacă le știu, dar nu am putut să le ATING? Un mic monstru legat de noroiul care l-a plămădit. Stau, scriu, citesc, privesc pe geam. Asta-i tot ce pot face. Și mai pot da din gură. Orator! Vax! Nu dau pe o călătorie în lume niciun milion de cuvinte. Nu pot niciodată cuvintele să șteargă fie rana, fie strălucirea din inimă. Ce-i acolo, acolo rămâne. Basta! Pauza s-a terminat. Să reluăm piesa! Mi-e silă. Doamne, ce n-aș da să simt răcoarea codrilor mângâindu-mi fruntea, să-mi simt picioarele arse de nisipul fierbinte saharian, să tremur sub nesfârșitele ploi tropicale, să văd turmele de elefanți trecând în amurg, să văd strălucirile de oțel ale șerpilor boa sau să văd cocoțați pe un aisberg urșii polari vânați de eschimoși. Dar nu pot. Legat de cele mai absurde motive stau și privesc pe fereastră lumea. Mă mulțumesc să văd coloșii de beton și sticlă, mii de ferestre, de balcoane, să-mi fac o mulțime de gânduri când privesc un balcon în care stau înșirate, ca un curcubeu, rufe albe și colorate, proaspăt spălate, sau când privesc ferestre iluminate, încercând să-mi închipui ce se petrece de după perdea. „Anii de ghicit” pe care i-am petrecut m-au învățat câte ceva. Și cu timpul, culoarea perdelelor, culoarea hainelor, modul de aranjare, toate micile amănunte îmi spun povești pe care le ascult în tăcere. Când mă plictisesc micul radio devine partenerul cel mai drag. Timpul trece și călătorii fac doar în gând sau cu gura. Dar ce este mai cumplit este minciună de care mă înconjur, pe care o împrăștiu ca pe o miasmă de roze. Poate că sunt, așa cum mi-a spus cineva la o mare ceartă, din alt veac, din altă lume. Că am regretul veacurilor trecute și a celor care vor să vină, nevăzând lumina celui în care sunt. Dar ce lumină să vezi când orice mișcare ți-este privită cu ochi răi, când trebuie să fii un robot. Să vezi dar să nu înțelegi, să faci dar să nu știi ce, să înțelegi dar să refuzi realitatea că pe cel mai abject coșmar. Nu pot! Și mă revolt în gând, replicile sunt acide, dar aciditatea lor atacă pereții și cărțile, martorii muți ai revoltei mele. Aș vrea să râd, să râd la nesfârșit de această comedie dar mi-e teamă. S-ar putea să intervină scumpele mele rude, scumpii mei prieteni și să mă vâre într-un mai știu eu ce savant balamuc, cu titlu onorific de sanatoriu, ca să-mi revin, că de! am cam luat-o razna după atâta învățat. Ce-am mai învățat, nenorociților? Că nimeni nu are valoare, că nu e nimic nevandabil și când nu este înseamnă că nu e conform societății și atunci la gunoi cu el, sau într-un sanatoriu? Aud o bătaie ușoară în ușă. Nici aici nu am liniște. De astfel, nici nu este necesar să spun „intră” sau „afară”, tot vor da buzna aici. Iau o carte la

întâmplare și încep să o studiez.

— *Dragul meu, ai studiat prea mult. Te obosești. Hai cu mine dincolo. A venit familia Lincoln în vizită.*

Aud dar nu ridic privirea. Mă fac că nu aud. De asta a venit. Să mă prezinte: marele geniu! Căsătorit nu sunt așa că... Măi, veniți să vedeți marfa, însă cu grijă vă rog, e foarte scumpă și...

— *Dragule!*

Tresar. Atingerea mi se pare impură.

— *Da, da... Lăsați-mă să studiez, vă rog.*

— *Te rog, vino puțin dincolo. A venit familia Lincoln în vizită la tine. Fii drăguț, zău.*

Privesc nehotărât cartea din mână. Aș vrea să-i urlu în față tot adevărul. Dar știu că n-o s-o fac. Blestemata de etichetă, blestemat conformism, blestemată lașitate. Las cartea și plec, ca un condamnat spre spânzurătoare, escortat de cel mai neîndurător gardian: mama. Însuși mama mea.

10. Ghici cine vine la cină?

Am filat intrarea la casă. Să fiu... să mă ia... Am înghețat ocnă. Cine a spus că în Londra mai este și vreme frumoasă? Trebuie să fi fost un tâmpit. Mă învârt prin orașul ăsta de trei zile și în toate zilele a plouat. Nu zic că nu era soare dimineața dar nu treceau câteva ore și începea să plouă. Îmi place ploaia. În Scoția plouă destul de mult. Dar aici... Nici dacă o să-mi petrec zece ani de azi înainte pe plajele Hawaiene nu știu dacă o să pot să-mi scot umezeala din oase. Mă uit la casă. Trebuie să-mi schimb tactica. Dacă mai stau mult aici efectiv mucegăiesc.

Pornesc spre casă. Văd perdeaua clătinându-se ușor. Bat încet. Ușa se deschide repede. Clar. Fusesem vizionat.

— *Bună ziua, surâd cuceritor.*

— *Bună ziua, zice.*

Mă studiază intens. Îmi vine să râd. Este medie de înălțime, păr alb, meticulos aranjat, rochia de catifea cu broșa de rigoare. Tipic englezoaică. Nimic nu mișcă fără să știe ea. Scot legitimația și i-o întind amabil.

— *Sunt Mai Donaghi, reporter.*

Surâd în continuare cât mai cuceritor posibil.

— *Aș dori să vorbesc cu domnul William Robert Barton. Despre litoni, adaug.*

Studiază în continuare legitimația. Hm, în loc de ochi are microscopae.

— Așteptați aici, vă rog.

Intră în casă după ce-mi înapoiază legitimația. Rămân în fața ușii calm. Senzația de a avea pe cineva în spate a dispărut. Am fost cuminte sau nu? E drept că am avut grijă ca în aceste trei zile să mă mișc teribil de mult. Am picioarele „mozaicate”. Din bucăți adică. Mici, mici de tot. Cât de curând o să pice. Mă dor cumplit! Aud un zgomot în spate și mă întorc.

— Intrați, vă rog, spune și mă invită să intru.

Pentru moment nu văd nimic. De la lumina de afară la întunericul din casă este o mare diferență. Clipeșc de câteva ori încercând să mă obișnuiesc cu beznă. Hopa... Nu este chiar întuneric. Într-un colț o veioză mică luminează antreul. Este fantastic. Am senzația că am intrat într-un muzeu. Casa seamănă cu o casă din vremea micilor lorzi, adică undeva din secolul XVIII-XIX. Holul este o bijuterie în lemn sculptat. Uau... Sunt invitat în living. Splendid! Seamănă cu casa lui Geste. În șemineu arde focul. Este atât de plăcut...

— Luați loc, vine imediat, îmi zice.

Iau loc într-un fotoliu. Este moale, plăcut. Dantelele îmbracă mânerurile și spătarul fotoliului. Totul denotă o pedanterie ieșită din comun. Sunt sigur că sunt făcute de ea personal. Mă uit prin cameră. Sculpturi peste tot, catifele, dantele, cristaluri. Nu sunt sigur că o să pot vorbi cu acest savant. Cum voi putea să-i spun ce am de spus fără să par scăpat de la balamuc?

— Da? aud în spate.

Mă ridic și mă întorc. O siluetă fragilă, slabă, un chip tras, cu ochi obosiți, obraji palizi. Deși se vrea distant totul, absolut totul, denotă o suferință uriașă. Doamna Barton e în spatele lui. Mi se pare respingătoare în acest moment. Seamănă a gardian.

— Mal Donaghi, reporter, mă prezint.

— Barton, se prezintă în silă.

— Luați loc, vă rog, ne îmbie bătrâna.

Aș vrea să o pot scoate din cameră.

— Redacția m-a trimis să fac un reportaj cu dumneavoastră. Știu că trebuia să telefonez înainte dar... este ceva urgent.

Pe naiba grabă. Am profitat de lăcomia umană pentru faimă, glorie. Ochii bătrânei sclipesc avizi. Și după cum se pare, ea este cea

care comandă.

— Am scris ceea ce am avut de spus în articol, spune sec și continuă să stea în picioare.

— Haide dragule, poate vor să afle mai multe, zice bătrâna.

Dar sub tonul mios se simte porunca. Mâinile i s-au încleștat ca niște ghiare de brațul bietului om. Fără nicio legătură, îmi vine în minte vârsta savantului. Iisuse, este mai tânăr decât mine dar... pare de cel puțin cincizeci de ani.

Barton se trânteste într-un fotoliu și continuă să se uite la mine cu o ostilitate nedisimulată.

— Doriți o cafea, un ceai? Întreabă doamna.

— O cafea dacă se poate. Nu sunt prea obișnuit cu clima aceasta, spun zâmbindu-i.

Altă minciună. În Scoția, climă tropicală. Hm... Barton tace ostil. Bătrâna pleacă nu înainte de a-l privi pe Barton sever. Are în privire un avertisment. Continuând să zâmbesc, mă întorc spre Barton și-i strecor printre dinți:

— Trebuie să ieșiți din casă. Trebuie să vorbim.

Barton pare că nu a înțeles ce i-am strecurat.

— Deci, o să vă pun câteva întrebări despre litoni...

— Știți ceva despre știință? mă întreabă cu dispreț.

— O, da, mi-am făcut temele, zic cu voce tare dar adaug imediat în șoaptă: Trebuie să ieșiți din casă și să ne întâlnim undeva, afară.

De data asta a înțeles. De fapt, a auzit bine, dar nu știe cum să interpreteze ce a auzit.

— De fapt, adaug cu voce tare și șovăitor, dacă mi-ați arăta și laboratorul... adică, să-mi demonstrație despre ce este vorba... ar fi altceva.

— Laboratorul meu nu este circ, mă repede dar ceva din privirea lui îmi spune că a înțeles ce vreau eu.

— Scuze, spun spăsit.

— Doamne, William Robert, nu este nevoie să fii nepoliticos cu domnul...

— Donaghi, Mal Donaghi, mă prezint din nou deși știu perfect că mi-a reținut numele.

— ... „Domnul Donaghi, reia. A vrut doar să-i arăți descoperirea ta.

— Este important dacă am face eventual și câteva fotografii,

adaug. Câteva cu... sora dumneavoastră și apoi la laborator...

— Sunt mama lui, mă corectează râzând flatată.

— Oh, scuze. Sunt... neîndemânatec. Dar sunteți, sincer, prea tânără să fiți... știți, mama domnului Barton.

— Oh, râde. Sunteți galant.

— O, nu! Reporterii nu sunt galanți. Asta o știe toată lumea, fac pe nebunul. Ce ziceți domnule Barton?

— Sunt prea ocupat... începe el.

— Ba nu, intervine brutal bătrâna. Este timpul să fii cunoscut. O meriți. Știți, mereu am spus că fiul meu este un mare savant. Este timpul ca toată lumea să afle de el.

— Mamă...

— Am dreptate, William Robert, o știi prea bine, scoate colții bătrâna.

— Atunci... poate mergem, o fugă, până la laborator, sugerez eu suav. Între timp, poate doriți să vă aranjați, deși eu, personal, cred că nu este nevoie, pentru pozele de interior? o întreb pe doamna Barton.

— Este aici fotografia? se sperie.

— Vine în maxim o jumătate de oră, zic inocent.

— Oh, se sperie. Cred că o să mă aranjez puțin, cochetează ea, până atunci vă întoarceți și voi doi.

— Mai mult ca sigur, o asigur cu gura până la urechi.

Dispare din încăperea cu o iuțea demnă de remarcat pentru vârsta ei. Precise, înainte de a se aranja, va suna toate cunoștințele, rudele și vecinele să le spună noutatea. Cunoște specimenul: doamnă de piață. Așa le zic eu. Parvenite, le-ați zice voi.

Îi fac semn savantului și reușim să plecăm fără ca nimeni să ne mai deranjeze.

— O să mergem pe jos, îi propun.

— Bine, spune. Este îmbrăcat destul de gros, nu ca mine.

— Acum îmi spuneți ce este cu... atmosfera asta conspirativă? Nu de alta dat sunt din fire cam sceptic.

O fi sceptic el dar este și slăbit. Se vede clar că lumina l-a amețit. Acum îl văd mai clar. Iisuse! Parcă ar fi trăit într-o peșteră. Este foarte slab, gălbejit, tras la față și obosit peste orice limită.

— Hm, dacă stau să mă gândesc ați câștiga locul principal într-un film de groază, glumesc.

Se uită la mine amețit. Îl iau de mână și îl bag în prima cofetărie

întâlnită în cale.

— Două cafele, comand.

Se uită la mine frecându-și pleoapele înroșite.

— Cred că e timpul să ne cunoaștem, zic.

De data asta sunt serios și îl privesc atent pe savant. Își pune ochelarii și mă privește la rândul lui. Se pare că îi place ce vede de vreme ce o umbră de zâmbet îi alunecă pe buze.

— Nu este vorba de niciun interviu, nu?

— Ba da. O să vină un fotograf, va face pozele necesare, eu voi scrie reportajul. Îmi veți spune doar care este limita în care să mă încadrez: lucruri generale sau puțin din general, puțin din personal, puțin farmec à la Mal Donaghi.

— Nu sunteți... de la guvern, decide brusc.

— Deloc. Am chiar o problemă cu ei. Nimic serios, încerc să-l liniștesc.

Zâmbește de-a binelea.

— Pe naiba, spune.

Se gândește o clipă și apoi continuă:

— Nu știam de ce îmi păreți cunoscut. Acum știu.

— Evident. Citiți mult. Și mai și rețineți ce citiți. Nu vorbesc cu un „încuiat”, scuze de expresie, spun serios.

Chelnerița ne aduce cafelele. Își pune mâinile în jurul ceștii. Tresar. Era gestul Milenei. Tușesc ca să-mi dreg vocea. Am un nod gigantic în gât. Văd cum mă privește. De pe fața gălbejită, ochii inteligenți au acum o sclipire jucăușă. Parcă ar fi Crăciunul iar eu sunt Moș Crăciun. El așteaptă darul de sub pom. Ce dar o să-i dau...

— Nu vreau să vă faceți o impresie greșită dar... stați bine cu nervii? O să vă spun ceva care pare o poveste fantastică, de prost gust, poveste în care aveți un rol. Nu am niciun chef să începeți să săriți pe aici ca un indian la dansul focului.

Râde. De fapt, mai mult, râde cu fața. Nu i se aude râsul.

— Spuneți. Îmi plac poveștile de groază, spune.

Este fericit. Doamne, omul ăsta e chiar fericit în clipa asta. Sunt tulburat. Eu mă pregătesc să-i povestesc despre nefericire, despre crime, despre mizeria umană, iar omul ăsta mă consideră în clipa asta Moș Crăciun. Trebuie să fi fost o închisoare groaznică casa lui dacă în astfel de clipe se bucură ca un copil. Uneori părinții își refulează rateurile pe copii. Le cer mult, tot mai mult și mai mult până la

epuizarea finală, până la distrugerea identității copiilor.

— Vă ascult, mă îndeamnă.

Respir adânc. Suntem într-o mică cofetărie englezească, cu două cești de cafea în față, afară plouă, toarnă de fapt, și eu am mai puțin de o jumătate de oră să-i povestesc ce s-a întâmplat în ultimii treizeci de ani. Îi zâmbesc și calm, încep să-i povestesc despre ce mi-a cerut redactorul acum câteva luni. Și ce aveam să aflu în perioada asta. Măinile mele se odihnesc pe masă. La o adică sper să-l prind înainte de a sări și a o lua la goană. Care om sănătos poate crede ce s-a întâmplat? Tu, dacă ți-aș povesti, ai crede? Ha! La fel ziceam și eu! Iar eu pe deasupra trebuie să-l conving să ne ajute. Dumnezeu cu mila!

Articol II. 11. Frankie

— *Bine, bine. Acum du-te!*

— *Dar vii?*

— *Ai plecat?*

Îi privesc râzând. O, doamne, cum pot fi atât de perversă. Surâd, iar în gând le doresc ce n-aș dori nici unui dușman. Dar și ei fac totul să mă scoată din papuci.

Hai să merg și eu acasă. Acum precis merg bârfindu-mă. Sau și potrivit de minune! El, un lingău, ea o zăpăcită, una care își știe interesul. Numai la ei mă pot gândi acum? Oare ce mă mănânc astăzi? Cartofi nu mai fac, că m-am săturat de ei. O omletă? Nu, nu. Am mai mâncat. Poate o salată? Poate. Doamne, ce pantofi superbi! Dar și 460 nu am de unde să scot. 460! Ce scump! Pantofii merită din plin. O! Se potrivesc de minune cu rochia roșie. Pantofii negri, rochia și poșeta roșii, mănuși lungi negre și, în păr, o floare roșie. Cerceii și colierul neapărat negre sau, poate negru cu roșu. Merge! O înghețată? Să-mi iau, să nu-mi iau? Ba da!

— *O înghețată cu fistic, vă rog.*

Prea am răbdat de multe ori. Dacă mă vede Mabel, m-am dus pe copcă. Dar, la o adică, tot ea este mai grasă decât mine. Degeaba râde de mine. Nu se vede cum arată. Degeaba râde de mine. Nu se vede cum arată în oglindă? Monobloc, nu alta.

— *Bună ziua, doamnă Griffit!*

— *Bună, Frankie. Să știi că i-am dat eu de mâncare lui Dick. Acum doarme. N-are nicio notă proastă. L-am controlat.*

— *Oh, vă mulțumesc. Vă faceți atâtea griji pentru noi.*

— *Nicio problemă. E chiar o plăcere. Am și eu ceva de făcut. Acum*

grăbește-te, se răcește mâncarea.

— *Fug. Mulțumesc. La revedere, doamnă Griffit.*

Să te ia naiba, doamnă Griffit. Te-ai gătit ca o pupăză, te-ai dat cu un kilogram de parfum de miroși ca o cocotă. Află cucoană că nu-mi placi deloc. Mi-e silă de tine. E o plăcere pentru tine, te cred, mai ales că ești o fată bătrână și acră. Bietul tată, te crede atât de drăguță, dar n-ai tu nicio grijă, nu ai să fii niciodată, dar NICIODATĂ, doamna Thomas! Dacă tu ai uitat, eu n-am uitat și nici n-am să uit vreodată ziua aceea.

Niciodată!

Bietul Dick doarme. E obosit, tare obosit. Îmi pare rău Dick, că nu te pot trezi să privești cu mine la ultimul lucru rămas de la mama: poza ei în ținută de gală. Oh mamă, de ce ai plecat? Nu voi putea înțelege niciodată de ce ai plecat. Ce ți-a lipsit? Te iubesc, Dick te iubește, tata te iubește și el, în felul lui. Hm, dacă tata sau Dick ar găsi fotografia, ar ieși scandal mare, așa că te rog să mă ierți dar, acum te ascund. Ascunzătoarea mea ideală. Nu, nu, doamnă Griffit, nu ai să devii în veci a doua doamnă Thomas. În familia Thomas nu au existat două doamne Thomas și nici nu vor exista! Iar mâncarea, fără supărare, ți-o arunc la toaletă. Acolo e locul ei. Așa! Acum, să văd ce voi mânca, adică, stai, mi-a trecut foamea. Ce să fac? Să mă duc sau nu la petrecere? Parcă aș merge. Sau... Anul trecut am fost în rochia făcută de mama și toată lumea s-a uitat cam urât la mine. Eram frumoasă! Prea elegantă pentru niște mocofani ca ei. Parcă aud și acum: „Țicnită ca maică-sa”. Odată și odată mă voi răzbuna pe ei. M-aș face actriță, tot spune lumea că joc teatru. Dar tata s-ar supăra. Nu s-a supărat că mama a plecat... A fost și ea actriță. Demult. Era studenta cea mai frumoasă, cea mai deșteaptă. Mama... Mama mea! Ce să fac?

Mă plictisesc. Să citesc? Nu. Mai bine merg la bătrâna doamnă Eve-Marie Evans. Pompos nume. Și nu este deloc nebună, cum spune lumea. E doar excentrică. Are lumea ei, de frumuseți demult apuse, dar care, pentru ea, vor fi nemuritoare. Îmi dă din când în când în cărți și mă învață să fac și eu pasiențe. Ce a spus ultima oară? Se vor petrece lucruri care îmi vor schimba cursul vieții. Uf, fermoarul ăsta... Pantalonii sunt mult mai comozi, dar ei nu îi plac fetele în pantaloni. Deci... spunea că se vor petrece lucruri neobișnuite. Poate. Adică, sigur, dacă franțuzoaica nu-mi dă notă de trecere, corijența mă paște. Iar tata... Da, parcă îl aud spunând că: „neam de neamul nostru, familia Thomas a fost o familie de intelectuali, nu una de leneși, de golani, de neisprăviți”. Sorry, tată! Dar

ACUM n-am chef să studiez la franceză. Vreau doar să o ascult pe scumpa doamnă Evans cum vorbește. Ia s-o întreb dacă n-ar vrea să mă mediteze la franceză. Dar ar însemna să-i las singuri pe tata și pe Dick cu scârba aia parfumată. Nu prea merge. Uf, ce prostie era să fac. Să merg pe alee să mă vadă toți. Slăvită fii Maggie pentru ideea cu porțița din spate, acoperită de iederă! De acolo, scârbă, nu se vede nimic oricât te-ai strădui să vezi. Și de acolo până la doamna Evans nu sunt decât patru pași.

...Sus, sus, pirați.

Asaltați navele și luați comorile.

Cu ele vom fi stăpânii lumii...

Uf, bine că am mers repede! Altfel mă vedea scorpia. Oare de ce nu deschide? O fi plecată undeva? Dacă ar fi plecată ar fi pus semnul nostru... Unde, unde-i? Ba da. A plecat. O să mă plictisesc de moarte.

12. Frinkle, Twinkle, Trick / Ai să-mi dai și mie un pic?

Așa cum am stabilit, în prima sâmbătă de după paradă, apare articolul despre Barton. Nu este pe prima pagină, dar nici pe ultima. Câteva date personale, câteva detalii despre munca lui și o grămadă de bla-bla-uri elegante. Nu am niciun interes să-l scot la lumină dar nici nu-mi pot permite să mi-o pun în cap pe cotoroanță. În ultima perioadă m-am comportat ca un reporter model. Nicio săpătură după gunoaie, nicio presiune nicăieri. După ce citesc articolul și comentăm, ca de obicei, despre tot felul de nimicuri, fac în așa fel încât să rămân singur cu redactorul.

— Ce vrei?

Este grăbit. Pentru el este o zi ca oricare alta. Trebuie să fii mereu pe fază. Sunt lucruri noi de aflat, de spus. Nu te plictisești niciodată. Poate doar, uneori, te apucă silă de atâta corupție, de frică. Uneori. Alteori te gândești că tu poți fi cel care poate sparge o astfel de bubă. Mă gândesc că, acum zece ani am repetat oricui era dispus să mă asculte, a sparge o astfel de bubă cu puroi, chiar dacă te murdărești, este nobil și merită. Cred același lucru dar cu totul dintr-un alt punct de vedere. Nu mai sunt capabil să suport să fiu bătut non-stop. Mi-auâm bătrânit oasele.

— O vorbă, boss. Doar o vorbă, boss.

— Ceva urgent?

Este în continuare neatent. Caută prin hârtiile de pe birou ceva. După cum arată biroul ar fi un miracol dacă ar găsi ceva. Mă reazem de

tocul uşii şi-l privesc. Mută teancurile dintr-o parte în alta fără niciun rezultat. Ziceam ceva de miracole? Se opreşte şi se uită la mine. Îi arunc o privire à la Rudolf Valentino. Ridică o sprânceană.

— Cât de urgent?

— Foarte, silabisesc.

Ştie când glumesc şi când nu. Pricepe destul de repede.

— Merg să mănânc. Vii cu mine?

— Merg dacă îmi promiţi că nu mănânci usturoi, boss...

— Da' sensibil ai devenit de la o vreme, se uită la mine zâmbind.

Mergem într-un bar din apropierea sediului ziarului. Lume multă, majoritatea reporteri, fotografi, distribuitori, fum gros că poţi să-l tai cu cuţitul, gălăgie ca în gară.

— Bei bere? Băiete, o bere şi o apă, strigă fără să mai aştepte răspunsul meu.

Apa este minerală şi caldă. Grozav. Iau o gură şi mă abţin. Mă uit la redactor. Are în faţă o porţie uriaşă de shaorma şi o halbă de bere rece. Evident. Se vede că e şeful. Îmi face semn cu furculiţa să vorbesc.

— Frumos reportajul, nu? zic. Dar trebuie să mai schimb gama.

Continuă să mănânce şi să se uite la mine. Aşteaptă urmarea.

— Dacă am schimba repertoriul ar fi interesant, nu? Poate... să luăm nişte oameni simpli şi să le prezentăm viaţa. Realitatea de zi cu zi. Ştii că este un subiect fumat de mult timp. Dar... dacă ştim să-l prezentăm... Ce zici? Pot face o încercare?

S-a lămurit. Caut pe cineva.

Mi-arăţi tot ce scoţi, da? spune cu gura plină.

— Ordinul nu se discută, se execută, spun şi decolez de lângă el.

Am mână liberă. Trebuie să-i găsesc pe cei trei Frinkle. Poate fi o coincidenţă de nume şi să fie trei persoane diferite, poate am noroc şi sunt rude. Singura modalitate de a-i căuta mai repede este computerul. Acum ştiu să umblu cât de cât cu el. Mă întorc la birou. Sper să nu urle nimeni dar „culeg” de pe drum un laptop. Biroul meu este plin. Parcă sunt lipiţi de scaun indivizii ăştia. Chiar nu se mişcă deloc?

Mă aşez la biroul meu şi încep să caut. O iau întâi cu cartea de telefon. Nu apar. Am ceva de căutat. După câteva ore afară s-a întunecat, ochii mă dor cumplit de tare, iar capul îmi crapă de durere. Drace! Observ că indivizii au dispărut. Clar. Fac ore suplimentare. Trebuie să găsesc cu orice preţ pe Frinkle. Trebuie să caut în altă parte. Antropologi. Să încerc şi asta.

— Donaghi, Donaghi, aud strigăte pe coridor.

Înainte de a putea să mă ridic erupe pe ușă redactorul. Are o figură care îmi place. Este răvășit. Dar bucuros. Ce o fi cu el?

— Citația... Au anulat citația, spune într-o răsuflare.

— Lux a-ntâia! spun bucuros.

Ne gândim la același lucru. Amicii noștri au relații tari de tot. Au reușit să-i pună cu botul pe labe. Îmi vine să sar în sus de bucurie. Redactorul este roșu la față de alergătură, cred că a sărit câte două trepte deodată.

— A spus ceva patronul? întreb precaut.

— Nu. Deloc. Asta e surprinzător, se încruntă. Dar avocații nu i-au luat niciun ban. Hm, a fost stinsă toată afacerea atât de repede...

— Ar trebui să ne bucurăm, sugerez precaut în continuare.

— Da. Altă dată să-mi spui și mie adevărul, se repede la mine. Dacă știam nu ai fi intrat în beleaua asta! Lasă figurile cu lupul singuratic că nu mai țin. Stai deoparte de belele! Vorbesc serios!

Ridic mâinile în sus. Mă predau. De fapt sunt mai mult decât bucuros. Numai la pușcărie nu am ajuns. O anchetă care să mă pună sub lacăt îmi lipsea acum.

— Ai găsit ceva? mă întreabă.

— Nimic, oftez. Nici nu mai știu unde să mai caut.

Se uită la mine.

— Arăți ca dracu'!

— Șefu' atâta amabilitate... mă impresionați, zău.

— Lasă vraja. Du-te și ia ceva aer. Încerc să te ajut. Nu promit nimic, însă.

Închid ochii. Văd stele portocalii în fața ochilor. Cum o fi ăia pasionați de computere? Lor nu le clipocesc ochii după atâta lucru? Hm... Tot mai bine este cu pasul și cu pixul. Te mai aerisești, mai vezi chipuri noi, nu că te-ai prăpădi de dorul și dragul lor, mai afli noutăți.

Mă uit pe geam. De mic îmi plăcea să privesc seară pe fereastră. Ziua făceam orice, munceam de-mi săreau capacele. Uneori mă duceam la Capul Șoimului și priveam în zare. Seara, seara era numai a mea. Stăteam ore întregi pe pervazul ferestrei și priveam în zare. Priveam luminile din zare și îmi închipuiam tot felul de povești. Uneori adormeam cu capul sprijinit de fereastră. Mă găsea mama a doua zi când venea să mă trezească, să merg la școală. Aveam de mers aproape o oră până la școala din vecinătate. Drum frumos, prin pădure. Nu-mi

era niciodată frică. Să privești orașul noaptea, ăsta da, spectacol. Atâtea culori, atâtea luminițe... Mă întind. Am obosit.

Merg la aceeași bodegă unde am fost cu șeful. Cer o cafea. O gust. E chiar bună. Mă retrag într-un colț și o sorb încetișor. Majoritatea sunt bărbați. Albi, negri, asiatici. Tot felul de oameni. E seară și au încheiat socotelile pentru ziua de astăzi. Au închis teatrul de păpuși. Beau bere și fumează crunt. Vorbesc despre fotbal, despre femei, despre ziare. Rivalitățile sunt lăsate la intrare până mâine dimineața. Acum se recrează. Time-out. Mă uit în ceașcă. Hm „mama îmi repeta mereu că am ceva deosebit în mine. Mă certa, mă bătea, dar niciodată nu spunea că sunt un om de nimic. „Ai ceva deosebit în tine, nu risipi darul pe care îl ai”. După ani și ani îmi amintesc de cuvintele ei. Aș fi avut curajul să înfrunt lumea dacă nu aș fi crezut până în ultima fibră că sunt cineva? Mai mult ca sigur că nu. Am pornit de jos. Niciodată nu am dat înapoi. Mă simțeam dator să dau oamenilor din darul meu. Era un țel pentru mine. Milena spunea la fel. Ce bine s-a înțeles ea cu mama! Le invidiam. Se înțelegeau dintr-o privire, dintr-o simplă atingere... S-au dus amândouă. Încă mai cred în ceea ce mi-au spus. Am spus „da” atâtor oameni. Lui Geste, lui M’Quhae, lui Komo, Mariei, lui Thomas, lui Barton. Toți aceștia așteaptă ceva de la mine. Și eu trebuie să le răspund. Dumnezeu mi-e martor că nu o fac din obligație. Dacă pot să o fac, de ce nu?

— Tot cu ochii pe pereți? Pardon. Văd că te reprofilezi.

Tresar. Redactorul a aterizat lângă mine.

— Mă gândeam eu că vii aici. Aveai de gând să te întorci la birou, nu?

— Trebuie să înțeleg că ai găsit ceva, șefule?

— Găsit.

Îmi pune în față un bilet. Am noroc. Cei trei Frinkle sunt rude.

— Sunt toți antropologi. Ai adresa acolo. Dar... ai grijă cum intri.

Mă uit la el.

— Sunt urmăriți, mă lămurește. Nu poți decât să te streкори până acolo. Au un băiat și o fată. Găsește un motiv plauzibil sau... intri ca Fantômas.

Surâde.

— Ca să vezi. Cum vă simțiți voi, ăștia cu probleme...

— Ha, fac. Râde ciob de oală spartă.

— Eu zic gata pentru azi. Adică pentru mâine că este trecut de

miezul nopții. Băiete, acasă! Țasta-i ordinul. Fac cinste eu cu drumul.

În timp ce ne strecurăm spre ieșire, mi-aruncă peste umăr:

— Patronul zice că treburile merg bine de când ai venit.

Încep să râd. Mă miram să facă el cinste. Eu, scoțian? Stai să vezi ce scoțian poate fi el?!...

13. Frinkle

Stau ascuns după perdea. Să fiu a naibii dacă nu știe să cânte. Și încă frumos. Frumos? Superb. Sunetele se revarsă în cameră și... sunt purtat departe, foarte departe, într-o poiană. Îmi amintesc cu exactitate ziua în care am cunoscut-o pe Milena. Era toamnă, o toamnă frumoasă și calmă. Mergeam cu Antohi în drumeție prin munți. Ne plăcea pur și simplu să colindăm lumea. Mergeam pe un drum de munte și la un moment dat trebuia să o cotim spre stânga. Am auzit un chiuit și în clipa următoare eram întins la pământ. Deasupra mea doi ochi căprui, scânteind ca două stele de veselie, mă priveau. Am rămas cu gura căscată.

— V-am lovit? m-a întrebat în timp ce se ridica de pe mine.

Am stat în continuare întins, privind-o. Avea o bluză albă, lăsată pe umeri, o fustă lungă, verde și creață și părul zbârlit de vânt. Ținea picioarele, goale, unul sprijinit de celălalt, ferindu-se cât putea de pietrele ascuțite de pe drum. Având în vedere că în spate purtam tot echipamentul de munte, adică nici mai mult nici mai puțin de 10 kilograme, este explicabil de ce continuăm să stau ca o broască, cu burta la soare.

— Să vă ajut. Îmi pare rău că v-am lovit. Știți... avântul a fost prea mare. Trebuia să încetinesc, a continuat să vorbească, brusc concentrată.

Cu ajutorul lui Antohi m-am adunat. Atunci, în spatele meu, am observat deltaplanul. Unul absolut fantastic, rudimentar, făcut din tot felul de petice și legat cu o mulțime de șireturi și fundițe. Am rămas mască. Trebuie să fi avut un curaj nebun să încerci să plutești, nicidecum să zbori, cu așa ceva. M-am uitat la Antohi și l-am văzut zâmbind.

— Sunteți bine? Vreau să spun, după impactul cu uraganul Milena, râse.

— Da, da, am răspuns.

— Mă simt cam prost. Vreți să vă odihniți puțin?

Am privit-o. Zâmbea și era toată... o veselie.

— Sunteți julită, am observat.

— Nu-i nimic. Chiar... sunteți O.K?

— Da, răspunse Antohi în locul meu. Apoi a ajutat-o să ridice deltaplanul.

— Ce Dumnezeu poate fi asta? a întrebat-o.

A început să râdă.

— Am vrut să zbor. Și am zburat.

A continuat să râdă ca un copil. Se bucura efectiv din toată ființa. Nu avea astâmpăr.

Oftez. În clipa aceea îmi păruse o prințesă din basme. Nu vedeam în fața mea decât ochii ei și nu auzeam decât râsul ei, ușor gâlgâit, ca a unui copil. Iisuse... Mi se par de atunci că au trecut secole. Secole lungi de singurătate. Cât de singur poți fi uneori chiar stând în mijlocul unei mulțimi.

Muzica s-a oprit. Vioara nu se mai aude. Dacă în clipa asta ies de după perdea o să o sperii. Cred și eu. Ce naiba... care spectator stă după perdea? Și totuși eu trebuie să-i vorbesc. Nu-mi mai îmi arde de nimic. De auzit nu aud decât râsul Milenei și nu văd decât sclipirea ochilor ei. Iar eu trebuie să vorbesc despre conspirații, despre crime, despre... Uf...

Ascult atent. Se aude cum pune vioara în cutia ei, aud un scaun scârțâind. S-a așezat în fața ferestrei. Ies încetișor de după perdea și cu pași cât pot eu de ușori, mă apropii de ea dintr-o parte. Tușesc diplomatic, încet. Sare în sus, țișând.

— Vă rog, nu vă speriați, spun calm și zâmbitor.

Și eu în locul ei aș sări în sus un kilometru. Mă privește încremenită de spaimă.

— Nu vă fac nimic, continui să vorbesc calm și foarte clar. Vreau doar să vă întreb ceva și plec. Nu vă fac nimic, repet.

Se uită la mine, în continuare, încremenită.

— Mi s-a spus că aici îi voi găsi pe... mă uit pe bilețul, pe domnii Frikle Jürgen, Frikle Frank și pe doamna Frikle Hanna.

— Nu... nnnu sunt aici, se bâlbâie.

— Văd, glumesc. Dar trebuie să dau de ei neapărat. Neapărat.

Dă din cap, nelămurit.

— Nu vă supărați, trebuie să dau de ei urgent. Sunt reporter, spun și îi arăt legitimația pregătită din timp.

Se uită la ea cu neîncredere.

— Nu sunt aici. Sunt morți.

— Poftim???

— Au murit. Cine v-a trimis aici nu v-a spus asta? spune repede și începe să se uite prin preajmă după ajutor.

— Te rog, nu te speria, încerc să o calmez. Dar... sunt în pericol, nu glumesc. Te implor! Trebuie să dau de ei. Neapărat.

Se oprește o clipă.

— Sunt morți. Nu-mi arde de glume. Hanna și Jürgen sunt... au fost părinții mei. Frank a fost unchiul meu. Fratele mamei. Cine v-a trimis nu v-a spus asta?

— Nu, zic încet și cad în primul scaun la îndemână. Nu mi-a spus nimeni nimic.

Încerc să mă adun.

— Când au... vreau să zic, ce li s-a întâmplat?

— Au murit într-un accident de mașină. O altă mașină, de pe contrasens, un șofer adormit la volan... asta a fost, spune încet și continuă să mă privească atent.

Sunt confuz și încerc să-mi adun gândurile. Sunt o fire prea suspicioasă ca să nu mă gândesc la faptul că s-a ajuns la ei, înaintea mea.

— Trebuie să plec, mă ridic de pe scaun.

Face un pas înapoi, îngrozită.

— Nu te speria, plec. Ți-am spus că nu-ți fac nimic.

Plec fără să mă uit înapoi. Cântecele, vestea... toate parcă m-au lovit în plex. Mă simt ca un boxer făcut K.O. Să nu fi știut nici ei despre tot ce s-a întâmplat? Asta nu poate decât să mă îngrijoreze pentru că înseamnă că suntem cu un pas, unul uriaș, în spatele lor. Iar în cursele de genul ăsta a rămâne în urmă nu poate însemna decât că ești... un om mort.

Trei dintr-o lovitură. Se mișcă repede de tot. Mă enervez cumplit. Un simțământ de neputință mă încearcă și acest lucru mă înfurie cumplit. O furie... aș vrea să urlu în clipa asta să se audă până pe Lună. Tremur de furie. Atâta grijă, atâta fereală și alergătură și acum... pierdem teren. Iisuse! Ca să enumăr tot ce știu despre ei îmi ajunge o mână. Toți trei erau specialiști antropologi. Toți trei erau pe punctul de a elabora o nouă teorie privind evoluția umană. Și cu toții erau pe lista la patee. Ce legătură este între ei și la pata? Între ei și Vittorio de la Miața? Am senzația că ceva îmi scapă din vedere. Ceva

mă deranjează...

Trebuie să mă întorc la birou. Știu că sunt urmărit și încerc să mă port degajat, să-mi calmez nervii și în același timp să fiu atent la ce este în jur. Să fiu a naibii dacă nu este prea mult pentru un simplu reporter scoțian!

14. Mal și Frankie

— E cumplit, țipă ea. Nu pot fi de partea lor. Urăsc regii, reginele, prinții și prințesele, cu grațioasa lor curte care acordă binevoitoare priviri indulgente mulțimii. Ei sunt... cineva. Ei sunt atât de sus. Ei sunt ARISTOCRAȚI.

— De ce crezi asta? o întreb.

— Gândește-te numai un pic. Dacă se vor întoarce, ne vor privi foarte îngăduitori. Țasta pe față. Pe la spate, ne vor disprețui și ne vor urî pentru că ei sunt nobili, ți-am mai spus. Vor năvăli cu toții, cu mic și mare, și vor ocupa palatul, totul. Vor fi locurile lor, numai a lor.

— Spui asta, replic, pentru că te gândești la tine. Te consideri și tu superioară, la fel de „regală” ca și ei, nu? Și tu, de fapt, ai vrea să ai Grădina numai pentru tine, să fii slujită, să fii binevoitoare, să fii adorată, etc. Palatul acela ți-ar sta și ție bine. Asortat cu Grădina, merge nu?

— Dumnezeuule... suspină.

— Hai să facem pace. De fapt, tu nu mă poți ierta. Ar însemna să te umilești, iar tu nu cunoști acest lucru. În inimă, poate dorești să poți face acest lucru. De fapt, visezi cu ochii deschiși... Speri să fii, ca în vechile basme, fiica abandonată a vreunei nefericite prințese, dovadă că ai încercat să afli ce ți-este interzis cu strășnicie. Ai riscat cea mai cumplită pedeapsă numai ca să afli lucrul acesta. Dar, există un mare „dar”. Cred că ai fi o regalistă înfocată, totuși, ca persoană... regală, ai încălcat cu bună știință toate regulile „casei”, prințeso! Tinzi spre o libertate totală, fără a o avea, și fără a o vrea conștient. Toate dovedesc un comportament instabil. Periculos de instabil. Umbli călăuzită doar de sentimente, rareori de rațiune.

— Dacă nu-ți convine, pleacă, mă repede ea.

Clatin sceptic din cap.

— Ai vrut din inimă să participi, dar ai făcut totul ca să fii rugată să o faci. Cu multă abilitate ai sugerat să fii chemată. Poate ai oferit secrete sau ai dat de înțeles că știi mai multe, cine știe. Sau ai influențat... cu firea ta... posibil să te fi folosit de alții.

— Nu-ți cer nimic. Văd că știi totul, atunci descurcă-te și singur.

— Hm. Ești prea furioasă ca să înțelegi. Vrei să fii eroină? În zilele de azi devii o eroină nu sacrificând o viață, ci salvând una. Mai exact, eroi sunt cei din umbră. Cei care lucrează știind că nu vor primi nicio mulțumire, niciodată.

— Pleacă.

— Nu pot. O recunosc. Nu pentru că n-aș putea, dar socotesc că este de datoria mea să te fac să înțelegi ce ești, nu să devii o simplă unealtă. Pentru că, într-adevăr, ești un executant perfect. Și mai știu sigur că deși acum zici „nu”, asta o spui pentru ca mai târziu să zici „da”.

Se întoarce cu spatele la mine. Nu am voie să o sondez. Trebuie să mă bizui doar pe instinct.

— Cred că te gândești la mine, acum, aud vocea ei, calmă. Vrei să mă trezești, deși știi că asta va dura. Poate durerea va dura puțin sau poate nu va trece niciodată. Știi că te voi ajuta. Ai dreptate. La asta mă pricep. Fără gălăgie, doar să execut ordinele.

— Și te doare cumplit. Ai vrea să ai o mare putere.

— Da! strigă. Și aș folosi-o doar pentru lucruri bune.

— Orice lucru bine gândit, foarte bine gândit, atinge limite dureroase.

— Adică? mă întreabă nedumerită.

— E imposibil să mulțumești pe toată lumea. Iar ca să faci ceva cu adevărat bine trebuie să te sacrifici.

— Pe mine. Doar atât.

— Nu. Lumea asta este ca un lanț. Am tot stat și am observat lumea. Tu, tu ești o za. Cazi. Lanțul se refacă. Aproape se refacă. Pentru că lipsește o za. Orice este în plus sau în minus se simte.

— Rațional?

— Dacă te gândești că prețuiesc orice lucru cât de mic, nu te înșeli. Nu că se poate pune în discuție ideea de pierdere. Practic, toți pierd, toți câștigă. Sunt noțiuni impuse de noi, înșine. Să zicem că cineva sosit de departe, ar pierde la vreun joc. Ar pierde ceva socotit important. Și s-ar bucura de aceea pierdere. Noi am zice că este nebun. Înțelegi, am judeca după cum vedem noi lucrurile, cum zicem noi că este bine sau rău. Poate că acel cineva s-ar bucura că a pierdut.

— Dar... ideea de timp?

— Ai vrea să călătorești în timp. Doar pentru a-ți potoli foamea

de senzații. Ai stârni panică, haos, nedumerire. Poți să faci acest lucru și în vis. Dar pe tine visele astea... te leagă. Te fac confuză. te... transformi în ceva opac, nu te pot modela.

— Și ce-ai vrea? Să ignor tot ce ni se impune de când suntem? Corpul nostru simte aceste legi. Oftează.

— Ai dreptate. În toate ai dreptate.

— Vrei să joci teatru? Ești un copil naiv, care se alintă mereu. Ți se spune că vei fi pedepsită și tot vrei să faci ce vrei tu. Mă vei ajuta.

— Și după asta, voi continua să rămân ceea ce sunt.

— O spui cam fără convingere. Sincer vorbind, nu știu nici eu ce va fi mai departe. Ești prea pasională, prea emotivă. Cine știe, poate că vei suferi schimbări. Poate că vor fi schimbări. Nu știu. Nici nu sunt prea curios să știu.

— Atunci de ce mi-ai ținut tot speech-ul ăsta?

— Pentru că trebuie să... te trezești la realitate. Să fii responsabilă.

— Responsabilă?!

— Nu te gândești că ești incapabilă. Pur și simplu, trebuie să nu te mai joci. Ia lucrurile în serios.

— Adică sunt și superficială...

— Nu. Am spus să fii responsabilă.

— Bun. Și ce vrei să fac acum? Să-i înlătur pe... indivizii ăia? Voi declanșa haos, lupte.

— Depinde cum o faci.

— Sunt puși pe fapte mari! Vor să redevină ceea ce au fost cândva. Iar eu, în caz că nu știi, sunt singură. Mai bine, îl omor pe șef?

— Ți-am spus să-ți pui mintea la contribuție. De ce te uiți în depărtare când soluția este sub nasul tău?

— N-o văd, zice sec și, pentru prima oară, se uită în ochii mei.

— Hm. Mă întreb ce te-a făcut să eviți mereu privirea oamenilor. Ai o tendință de a te juca mereu. Ba știi, ba nu știi ce vrei. Ba vrei să fii singură, ba vrei să fii în mijlocul lor.

— Ce legătură are asta cu ce vorbim noi?

— Are.

— Ei bine, n-aș putea spune că mă omor după oameni. Uneori îi iubesc, alteori îi urăsc.

— Contradictoriu.

— Și asta nu ajută cu nimic, nu? Sau poate sar fără să mă uit

unde sar, la ce am și ce am lăsat... Uite ce-i, nici măcar nu știu de ce îți toate acestea. M-ai amestec.

— Te pot ajuta doar înșirându-ți niște... constatări. Ei vor veni sau poate vor aștepta să vii tu la ei. Te vor umili și te vei umili. Dar trebuie convingși de adevărul tău. Deci, ei vor avea ca punct de plecare Palatul. Te vor primi ca pe orice alt mic funcționar. Te vor întreba ce vrei. Sunt convingși de ceea ce cred. Au adevărul lor.

Fața începe să i se lumineze. Poate că vorbirea mea sibilică începe să devină clară pentru ea.

— Iar eu trebuie să fiu un geniu ca să-i conving. Ei au acest adevăr de secole. Ar însemna să zdruncin o tradiție. Un tabu secular.

Iar pleacă de pe potecă...

— Adevărat. Și trebuie să o faci.

— Mă vor refuza.

— Te vor refuza.

— Și ce voi face atunci?

— Vei pleca.

— Și misiunea noastră? A mea?

Ridică din umeri.

— Îți este indiferent?

— Nu.

— Vom pleca. Va fi un eșec!

— Va fi un eșec.

— Am vaga impresie că joc rolul unui ambasador trimis cu o oră înainte de război, în tabăra cealaltă. Sau... poate știți că mă vor refuza...

— Nu. Nu știu. Poate îi vei convinge.

— M-ai aruncat în gura lupului. TU trebuia să te duci!

— Trebuia. Vei merge însă tu.

— De ce?

— Pentru că așa vreau eu. Deocamdată, eu conduc dintre noi doi.

Mă privește total zăpăcită. Așa am fost și eu demult. Tare demult.

15. Chintă royală cu Sally și Jack

Urc obosit treptele. Discuția cu Frankie m-a obosit. Este tânără, cum eram și eu odată, plină de temperament. Vreau să bag cheia în ușă și mă opresc. Ușa este întredeschisă. Ascult atent câteva clipe. Nu se aude nimic. Mă uit în jur. Nimic. Adică nimic cu care să mă apăr.

Răsuflu adânc și intru cu pași ușori. Mă uit în toate părțile. N-am chef să mă trezesc cu cine știe ce nebun în spate. Nimeni. Nu este nimeni. Aud un foșnet în spate. Mă întorc fulgerător, gata să mă arunc asupra intrusului. Este o femeie în vârstă. Țipă și ea, Țip și eu.

— Iisuse...

— M-ați speriat doamnă...

— Și dumneavoastră, îmi spune femeia cu respirație tremurată

— Să ne liniștim, spun și cad în primul fotoliu întâlnit în cale.

Rău am mai ajuns cu nervii. Stăm câteva clipe să ne liniștim și să ne studiem. Musafira mea este o femeie în vârstă, 50, poate 55 de ani. Este o femeie care a muncit. Se vede asta. Curat îmbrăcată și decent, dar, sărăcăcios. Măinile sunt umflate. Și ea mă studiază. Este neîncrezătoare.

— Ei bine, doamnă... cum ați ajuns aici? întreb curios.

— Sunteți Mai Donaghi, nu? întreabă.

— Eu și nimeni altul, zic.

Scot legitimația din buzunar pentru orice eventualitate.

— Asta este pentru serviciu, îi întind bucățița de plastic.

O ia și o studiază.

— Numele meu este Sally. Sally Johnson. Domnul Manole m-a trimis la dumneata. Mi-a zis să am încredere deplină în dumneata. Eu... nu știu...

— Ai încredere în Manole?

— Sigur!

— Atunci află că și Manole are încredere în mine.

Remarca o mai calmează.

— M-a trimis la dumneata...

Dau din cap încurajator. Doamne, te rog, dă-mi o veste bună.

— Eu am... fost asistentă medicală. M-am pensionat. La cerere. Am ceva bani depuși de o parte, mă asigură.

— Sigur, sigur.

— Am lucrat la spitalul Sfânta Maria, spital universitar. Am aflat că ați făcut reportaje și la noi. Adică la spital. Mie îmi plac copii așa că am lucrat la secția nou-născuți. Dar înainte de asta, pentru că sunt destul de pricepută, spune asta ea cu mândrie, am fost chemată de șefi și mi s-a propus să lucrez câteva zile în altă parte. Trebuia doar să spun ce trebuie pentru o secție nouă pentru noi născuți. Am înțeles că era un centru de cercetări și doreau să afle ce le trebuie în caz că... știu

eu, poate le veneau cazuri mai speciale. Nu m-am mirat. Și la spitalul Sfânta Maria mereu ni s-a cerut părerea. V-am spus că sunt destul de pricepută.

— Da? o îndemn să povestească.

— Am făcut tot ce trebuia.

Strânge buzele.

— Dar într-o zi am auzit o discuție. Erau doi oameni și vorbeau între ei. Vorbeau în valonă.

Mă uit uimit la ea.

— Știți, eu știu valona de la soțul meu. El era valon. Știți cine sunt valonii?

— Da. Spuneți mai departe.

— Nimeni nu știe despre asta. Mie... nu-mi place să vorbesc. Dar ce am auzit nu mi-a plăcut. Am văzut destule seriale ca să-mi dau seama că devenisem o persoană în plus. Am mers la biroul șefului și sub pretextul verificării listelor de materiale... am vrut să le iau ceva de acolo, ceva ce era important pentru ei. Nu știu...

Este stânjenită. S-a înroșit și învârte mica poșetă în mână de parcă ar fi un titirez.

— Nu e nimic nou, îi spun și mă uit fix la ea. Unii merită să fie pedepsiți pentru faptele lor.

— Manole mi-a spus că acel centru a devenit un loc al răului. Blestemat, zice el.

— Are dreptate. Spuneți-mi mai departe.

Oftează.

— Văzusem că umblau cu grijă cu obiectele acelea și am înțeles că sunt prețioase. Am luat unul din ele. Eram atât de supărată, spune cu ochii în lacrimi.

Mama mia! Am în față un tort de frișcă uriaș. Dau din cap și din mâini aiurea. Sunt emoționat.

— Am greșit. Dar atunci eram foarte supărată și nu voiam decât să-i pedepsesc. Am luat chestia aceea de pe birou și am plecat. A doua zi m-am dus la profesor și i-am spus că nu mai merg. Că am reușit să termin ce aveam de făcut și că voiam concediu. Că sunt obosită.

Tremură toată. Încerc să o calmez cât pot.

— Am plecat. Nu m-am dus acasă. O fostă pacientă m-a sunat că are probleme cu bebelușul și că ar vrea să o ajut. Am stat câteva zile la ea. Când m-am întors acasă... începe să plângă și să tremure din nou,

când m-am întors totul era răscolit în casă. Totul era spart. Nu-mi fac iluzii că aş fi avut lucruri de valoare dar erau ale mele. Am muncit foarte mult pentru ele. Aşa că... m-a durut sufletul când le-am văzut pe jos, aruncate. Am fugit ca nebună. Nu trebuie mult să dispari fără urmă în zilele noastre. Nu sunt proastă să nu ştiu despre asta.

— Am o întrebare. Dumneavoastră aţi deschis uşa?

— Nu, se sperie ea. Doamne fereşte! Dar era deschisă şi când am venit aici prima dată.

— Da?

Mă uit prin cameră. Totul pare la locul ei. Am două opţiuni. Prima să verific micile mele cutii poştale să văd dacă n-am niciun mesaj de la amicii mei, a doua opţiune este să văd dacă n-am mici „surprize” plantate de amicii înfiredaţi. Doamne, ce mă fac cu atâţia amici?

— Doamnă, deoarece nu ştiu cine mi-a deschis uşa, nu am altă soluţie decât să vă rog să discutăm în altă parte. Şi încă repede.

O iau aproape în braţe şi ieşim din apartament. Nu vrea dar, zâmbindu-i fermecător, o duc din casă. Norocul meu este că lângă casă, la trei, patru metri, se află un mic pub. O mică crâşmă irlandeză. Intrăm amândoi şi o duc într-un separeu.

— Staţi aici, o avertizez văzând că vrea să plece. Vin imediat.

Mă duc la Sean, patronul, şi îl rog să fie cu ochii în patru. Îl informez că apartamentul mi-a fost spart.

— Au furat ceva?

— Nimic, spun.

Se încruntă şi el. Dacă se fură era altceva. Mă întorc la masă cu două ceaiuri. Cred că sunt singura persoană care poate bea ceai aici.

— Liniştiţi-vă. Sunt aici, o calmez.

Pe naiba. Sunt şi eu speriat. Iar remarca mea nu a liniştit-o deloc. Bem o gură de ceai. Începe să vorbească, ferit, uitându-se mereu în jur.

— Oricum, de atunci încerc să mă ascund în tot felul de locuri.

— Cum aţi dat de Manole?

— Mi-a apărut fotografia în ziare. Scria că am murit şi trebuia să fiu identificată. Am sunat de la un telefon public. Încercam să explic că nu am murit. M-au crezut beată. La câteva zile după aceea am fost... abordată de domnul Manole. M-a speriat îngrozitor. Sperietura mai mare a fost când mi-a povestit ce mă aşteaptă. Mi-a spus ce era cu acel

centru.

— Ce v-a spus Manole?

— Să vin la dumneavoastră și să vă povestesc toate acestea. Spunea că o să înțelegeți perfect tot ce vă spun. Așa este?

— Da, răspund. Lîmpede ca lumina zilei. Ce ați luat de la centru acela? mă întorc să o întreb.

Are chipul al ca hîrtia și se uită undeva, afară.

— Cred, cred că o să... o să... o să vorbim altă dată, băguie.

— Ce ați luat, doamnă Sally? întreb.

— Ceva mic. Nu știu ce sunt. Dar sunt mici. Niște monede, dar foarte, foarte mici, spune repede și se ridică de la masă.

Nu pot să o opresc. Are o spaimă ne bună în ea. Fuge cât poate de repede. Fug și eu cu ea.

— Măcar promiteți-mi că dacă aveți probleme mă sunați la numărul ăsta, îi spun și îi îndes în mână o carte de vizită.

Fuge rupînd pămîntul. Trebuie să fi văzut pe cineva de la la pata. Centrul ăla... Sigur. Manole a trimis-o la mine pentru că știa că o să-mi dau seama de toate. Ce naiba a luat Sally de la centru? Discuri mici? Foarte mici? Poate însemna o mie și una de lucruri.

Stau puțin pe gânduri și apoi mă întorc acasă. Fie ce o fi. Urc scările în viteză, intru în hol și... în clipa următoare mă trezesc plakat. Mă răsucesc în cădere și apuc pe atacator de spate. Sper să nu aibă nimic ascuțit în mână. Primesc un picior în burtă și trebuie să-i dau drumul. Urmează un alt pumn în spate. Iisuse, doare! Dau cu piciorul în nemernic. Apoi cu celălalt picior. Nu are nicio armă. Altfel până acum eram șvaițer. L-am lovit pentru că este pe jos. Mă arunc asupra lui.

— Ticălosule, strig și-i îndes câțiva pumni în față.

— Donaghi, strigă și se ferește. Nu mai da, omule! țipă și mă împinge.

Cad pe spate. Sunt obosit și el este la fel. Mă adun și iau poziția de apărare.

— Omule, da' ai niște pumni, nu glumă.

Este un tip slăbuț, cu o mutră ascuțită și cu o mustață de fante. Prima imagine care îți vine în minte este cea a unui... Crai de pe cărțile de joc.

— Și tu, și tu m-ai lovit. Ce naiba cauți aici? Ești hoț?

— Da' de unde. Am un mesaj pentru tine.

Cad pe scaun.

— Dumnezeu... Cine mai ești și tu?
— Jack. Mi se spune Jack Nebunul. Știi, de la cărțile de joc.
— Au dreptate. Nu te supăra dar...
— Semănăm, nu? Nu mă supăr. Dacă m-ai cunoaște ai ști că sunt mândru de numele ăsta, să știi. Jack Nebunul poate face foarte multe lucruri.

— Știu, știu. Stai jos, undeva. Ziua de azi a fost prea plină pentru mine. Tu ești cel care mi-a spart casa?

— Nu am spart-o, protestează. Am deschis ușa cu o cheie.

— Aha. Cu o cheie. Parcă asta se cheamă spargere!

— Nu te-ai supărat, nu?

Pare că se distrează din plin. I-aș spune câteva...

— M-aș bucura dacă data viitoare, deși sper să nu fie niciodată viitoare, folosești telefonul sau mă cauți la redacție, că văd că știi cine sunt.

— Este evident că știi. TOATĂ LUMEA ȘTIE. Deși este amuzant felul cum încerci să treci... anonim, printre noi.

— Nu încerc. Sunt un om normal. Sunt absolut sigur de acest lucru. Deși spargerea casei mele precum și o serie de alte lucruri petrecute azi nu sunt de natură să... facă ca un om să poată fi normal. Și un câine ar înnebuni.

— Zău? Nu știam. Câini uciși de stres. Zău că nu știam.

Se distrează.

— Lasă distracția pe altă dată și zi-mi mesajul. M-ai lovit în stomac și încă mă doare.

— Cred că este de la câtă cafea bei, nu din cauza mea. Și tu m-ai lovit. Și încă tare de tot. Și nu mă plâng după cum vezi.

— Mesajul, Jack... te rog.

Îmi întinde o dischetă.

— Ce-i asta?

— O dischetă.

— Asta văd și eu. Care este mesajul? Este pe dischetă? Cine ți-a dat discheta?

— Prea multe întrebări deodată. Mesajul este pe dischetă și ea mi-a fost dată de cineva care s-a recomandat Pat. A zis că știi cine este.

Redactorul. Ce s-a întâmplat?

— Mersi pentru mesaj. Ți-aș da un bacșiș dar... nu am nicio centimă. Nici în casă, nici în buzunare.

— Ești O.K. Dar n-am nevoie de bani. Trebuie să duc răspunsul.

Introduc discheta în computer. Este un articol copiat din arhivă. Sunt confuz. Este un articol despre inaugurarea la patei. L-am citit de câteva ori. Apoi observ sublinierile. Le adun din articol și citesc în final: „Sally-12 noaptea-ponton. Stai-cutie-menajeră. Jack vine – duce la ea – Succes”. Șterg articolul.

— Spune-i că am citit articolul.

— Sper că nu ți-ai făcut program pentru zilele astea. Ești un tip al naibii de ocupat.

— Așa sunt eu, simpatic, zic îngândurat.

Înseamnă că Sally a sunat la redacție. Mă bucur. Este încă vie. Trebuie să reușesc să o trimit la Komo să o ascundă. Sau la Maria. Nu mi-a spus prea multe despre ce a luat de la centru. Poate mâiner Jack mă va duce la Sally și voi afla restul. Ar fi, zău, prea frumos. Poate că a luat doar un ștecher mai arătos. Sunt un om norocos. Sper că mâine seară să câștig potul cel mare. Eu, Sally, Jack, sunt o chintă royală. Și cu chintele royale se câștigă, nu?

17. Sunt prins...

Mă trezesc complet amețit. În „cutiuța” asta încape cel mult un câine pechinez, darmite un om și încă unul nu chiar atât de subnutrit. Mă gândeam, de fapt tocmai acest gând m-a trezit, că pe aceea doamnă Sally n-am cum s-o găsesc. Pornisem, nesăbuit, s-o întâlnesc pe doamna Sally, dar atunci eram prea entuziasmat.

Acum, după ce am chibzuit oleacă, îmi dau seama că pentru mine miss Sally este o cheie. O cheiță aurită, nu numai pentru mine, dacă știi unde s-o potrivești.

Cuvântul „asistentă” mi-a stat pe buze când m-am trezit. Încerc să mă întorc un pic dar mi-e imposibil. Cu genunchii la gură, ca un copil în burta mamei, e singurul fel în care pot sta în gaura asta. Copil... în burta mamei... Asta e! Îmi vine să țip, nu bucurie ci de durere. Pentru o clipă am uitat unde sunt și ridicând capul prea brusc m-am ales cu un cucui cât Himalaya de înalt și dureros, cumplit de dureros.

Doamna Sally era asistentă la spitalul Sfânta Maria, un spital universitar, aici am făcut, cândva, două reportaje, nu prea bune de vreme ce m-am ales, pe atunci, cu spitalizări de câte zece zile. Un reportaj se referea la moartea unui student. Fusese găsit mort în sala de autopsie. Ciudat era, în respectiva cameră, că nu era niciun cadavru. Pur și simplu tipul murise. Pe atunci eram mai tânăr, nu iubeam decât

jurnalistică, meseria îmi părea cea mai grozavă, cea mai frumoasă. Mă încăpățânasem să nu cred cele aflate acolo. Și să presupun că a mai fost cineva în cameră. A fost. Un alt tânăr, adus viu la spital, mort peste câteva ore și dispărut peste o zi. Nacht und Nabel! Cel de al doilea caz s-a referit la greva doctorilor de la chirurgie. Tot o chestie politică. Și s-a terminat tot cu bătaie. Am scăpat datorită lor, pentru că m-au apărat cât am zăcut, iar după aceea, datorită popularității, nu s-au mai putut atinge de mine. Cu ocazia celui de al doilea interviu, pe când mă jucam de-a Tom și Jerry pe culoarele spitalului cu „amicii” mei, am ajuns să cunosc destul de bine clădirea. Doamna Sally lucrează la etajul III secția B027. Partea B înseamnă maternitatea. Secția 027 este sala nou-născuților. Miss Sally era asistentă la copiii nou-născuți. Ce caut eu este un lucru foarte mic, să zicem cât bateria unui ceas. Un lucru care poate fi ascuns oriunde. Șmecheria a fost sau este la madam Sally. Ea poate ascunde acest lucru oriunde. Dar unde? Acum, că Sally nu mai este, asta înseamnă că sunt la începutul unui drum fără capăt sau la capătul unui drum fără niciun țel? Secția a fost mai mult ca sigur scotocită bine. Dar... dacă miss Sally nu l-a ascuns în secție ci la copii? Care copii? De unde să-i iau?

Cu greu îmi ridic manșeta bluzonului și mă uit la ceas. Acele fosforescente îmi indică ora trei și jumătate dimineața. Încă trei minute și trebuie să sosească Jack, să mă scoată de aici.

E cumplit aici, dar și mai cumplit este gândul că acest lucru ar putea fi la cine nu trebuie. Tremur la gândul ăsta. Toată munca ar fi în zadar și zău că nu-mi pare rău de mine, ci de toți cei care ar avea de suferit de pe urma asta. Dacă stau să mă gândesc bine, ar însemna circa 98% din populația pământului ăsta nesuferit. Scoțian tâmpit, ți s-a oferit un post echivalent cu cel de ministru, puteai fi cel mai iubit crainic din televiziune sau reporterul cel mai cunoscut, puteai să ai case, mașini, bani mulți, multe perne sub ilustrul dos, dar nu, nu! tu te-ai legat la cap. Scrântitul! Nu te-ai legat la cap cu o basma ci ți-ai pus o cunună de spini. N-ai stofă de erou, tinere reporter Donaghi, așa că las-o baltă cu eroismul. A fi erou înseamnă a fi nebun sau nu? Dacă l-ai întreba pe unul, despre care se spune că este erou, ce înseamnă asta, 99% ar spune ce simte EL și nu ce este starea de a fi erou. Sunt două lucruri diferite? Sunt două lucruri la fel? Diferite. Două lucruri diferite. Acesta este RĂSPUNSUL. Pentru că tu vrei definiția cuvântului erou și asta înseamnă că vrei o generalizare. Basta. Iar te-ai apucat de

meditații filosofice, reportere. Îți plac sau nu încurcăturile? Da. Intri în ele în pas de vals, sau în orice alt pas vrei, dar intri în ele.

Toți știu, dar puțini sunt cei ce spun, că a trăi este foarte greu. Este greu. Trupul omului e lut, de acolo vine, acolo pleacă, viața este un cuptor. Omul se poate topi sau dimpotrivă, coace. Când ne naștem toți suntem niște cozonaci. Mai apoi, întinându-ne, constatăm dacă avem miez dulce sau amar. Dar, ca să ne întâlnim, trebuie să treacă anii. Să-i ardem! Scoțiene, ești zgârcit și nebun. Vrei ca toți să ne ardem zilele cu o floare de mac, în miros de pâine caldă și, mai ales, bună!

Aud brusc pași și mă transform într-un ghem de spini la pândă. Primele măsuri din aria Țoșcăi mă înmoaie definitiv. A venit Jack! Cineva mă apucă de picioare și mă trage. Mă rostogolesc în noroiul de afară. Mormăi ceva „dulce” la adresa lui dar, înainte de a mai adăuga ceva, o palmă îmi astupă gura. Mă rog, mă rog, dacă trebuie să-mi țin gura, mi-o țin! Sunt din fire băiat discret. Ne prelingem, umbre topite în noapte, până la un grad din apropiere. Îl sărim și rămân mut. Jack ăsta e nebun! Am în față ultimul tip de Cadillac Secret, folosit numai la ambasade și acolo numai în anumite cazuri. Îl urmez. El se suie în față, eu în spate. Vorba vine „spate” pentru că genul acesta de mașină posedă două locuri în față, trei la mijloc și două în spate. De unde naiba a făcut rost de ea? Știam că porecla de „Nebunul cu zaruri” are ceva faimă în branșă dar, oricum, nu credeam că în stilul ăsta.

O clipă lumina din înăuntru mă orbește. Cineva, venit din spatele meu, mă așază delicat pe scaun.

— Bun venit, domnule Donaghi, aud o voce și simt că mă înăbuș.

Mai am demnitatea de a nu face nicio mișcare de surpriză ci mă mulțumesc a clipi. Încerc să mă obișnuiesc cu lumina apoi, privindu-l, îl salut:

— Mai corect, bună dimineța domnule căpitan sau, poate, între timp ați fost avansat.

Personajul zâmbeste calm. Căpitanul Rod. Sinistru personaj. I se mai spune și „Spărgătorul”. Pentru că în anchete nimeni nu-i rezistă. Și nici nu mai apare vreodată. Dacă auzi de cineva chemat de el, la o discuție, poți spune despre individul ălcii că „a fost”. Va dispărea și dispărut va rămâne. La pata. La la pata a fost și el. Sau mai este? Nimeni nu poate ști cu adevărat.

Stau între doi indivizi, foarte eleganți de altfel, iar în ceafă simt răsuflarea altor doi. Garda lui? Oamenii regelui? Oricum, ai mei nu

sunt.

— Probabil că v-am deranjat la o oră atât de... matinală?

— Deloc. Te așteptam.

Asta n-an săturat să o tot aud, așa că zâmbesc la rândul meu ironic. Zâmbesc. Gândiți-vă că ați omorât pe cineva, că ați ajuns pe scaunul electric și atunci, atunci încercați să zâmbiți. Zâmbetul vostru o să fie leit ca al meu, în clipa asta.

— Te așteptăm de două ore.

Îl privesc. Căpitanul Rod mai este renumit și pentru faptul că nu minte. Ce spune așa este. Spune crimă, crimă este!

— Și nu știți să așteptați. Sau mai corect nu vă place să așteptați. Faceți doar ce vă place vouă.

— Ești un ziarist bun, spune.

— Am fost un ziarist bun, zic și în aceeași clipă mașina pornește. Am fost!

Dincolo de orice aparențe omul este, totuși, un ghem de dureri. Și după umila mea părere, acei oameni care cândva, tare demult, au rezistat la torturi inumane în timpul războaielor, ei bine, acei oameni sunt cu adevărat eroi. Stau și mă întreb cum de-au rezistat? La asta mă gândesc acum. În fața mea, conversând lejer despre spectacolele de la operă, stă căpitanul Rod. Omul „numărul 1”. A cui sunt acești „numero 1”? Cum îl văd că se întoarce spre mine mă încordez fără să vreau. Răsuflu adânc și îmi ordon să fiu relaxat.

— Dumneavoastră ce părere aveți?

— Mărturisesc că n-am fost atent, răspund la amabilitățile căpitanului. Îl privesc ca și cum ar fi transparent.

— Vorbeam despre operă. Despre noua operă a lui Karbee.

— Aveam dreptate să mă gândesc la altceva. Noua operă? Vax.

— Chiar așa părere proastă aveți?

— Da. Face apogeul unei prostii, spun mimând plictiseala.

Îmi dau brusc seama că am făcut, undeva, o greșeală. „Spărgătorul” este, într-adevăr, un as în anchete. Mă aduce la matca pe care vrea el să meargă.

— Mărturisesc că nu vă înțeleg. Sper că mă veți lămuri.

— Acum?

— Da, de ce nu? Avem timp berechet.

— *Dumneavoastră* poate. Eu nu, spun și-mi vine să-mi mușc buzele. De dragul unei replici poți să te arzi rău de tot.

— Unde vă grăbiți? La o oră de matinală...

— Văd că vă place teribil de mult Karbee ăsta. Și tot insistați să aflați părerea mea despre Karbee, când de fapt eu nu sunt un specialist în muzică. Cum vă văd curios din cale afară, pentru cineva de vârsta și... mă rog, de... genul dumneavoastră, vă voi satisface curiozitatea. Nu sunt omul care să-i las pe oameni cu nedumeri. Dar știți asta, nu? Ei bine, Karbee al dumneavoastră nu îmi pare a fi un bun compozitor. Face elogiul violenței. Și Verdi și Wagner au făcut acest lucru. Scuzabil, nu? Sunt mulți care au făcut acest lucru, într-o măsură mai mare sau mai mică, în operele lor. Dar dincolo de ele a răzbătut muzica. Sunt un biet amator, mai ales în ceea ce privește noul „val” al muzicii și totuși, ce vrea să numească Karbee drept „arii”... sună a curată nebunie. E mai degrabă sunetul tobei din junglă care anunță că va începe un nou război, cu pradă bogată, cu carne multă pentru canibali. Asta în ceea ce privește muzica. Nu are nicio legătură cu muzică adevărată. O joacă de nebun pe clapele unui sintetizator. Sau mai mai rău. Căci nimic nu este mai teribil decât un nebun pătruns, până la celulă, de importanța operei sale. Unul care se mai crede și geniu. Apoi cuvintele, căci are și un libret, nu? Libret... ăla aduce a cântec de război. Poate nu crede-ți dar uite că este așa. Și nu este doar părerea mea. Mulți cred la fel. E adevărat, puțini văd și mai puțini înțeleg, și doar câțiva o spun. Că fost un dezastru știm cu toții, s-a scris despre asta. Elogiul lui a fost făcut de cei care știu adevărul despre Karbee. Căci compozitorul n-a apărut la eșecul demențialei sale opere.

— Cam asta ar fi totul de spus despre el?

— Nu. Toți au văzut ce influență a avut „opera” lui Karbee asupra spectatorilor.

— Și ce vă spune... instinctul de ziarist despre compozitor domnule Donaghi?

— Ceva îmi șoptește că acest Karbee nu prea... există. Și îmi mai spune că știți despre ce vorbesc. Mă înșel sau am ghicit, cât de cât?

Se uită la mine. Este serios, chiar grav, aș zice. Și ochii lui nu pot fi „citiți”. Nu mai zic nimic. Vrea să spună ceva dar se mulțumește să zâmbească din colțul gurii.

— Deci am ghicit, spun înveselit.

— N-ai, zice sec.

— Ba da. Există... dar nu trăiește, adaug fulgerat de cea mai nebunească idee.

— Cum vine asta? Întreabă una din gorile.

Căpitanul stă și mă privește.

— Nimic. O glumă, zic moale.

— Nu este o glumă, mă contrazice din nou căpitanul.

Ba este. O glumă bună este că există... dar nu trăiește. O glumă este că îl consider pe Karbee un robot și nu o ființă umană, o mașinărie complicată.

În mașină este liniște. Căpitanul a renunțat să mă mai studieze.

— De altfel, căpitane, o să mi-l prezinți pe Karbee?

Se uite iar la mine. I-aș spune eu ceva din toată inima dar nu cadrează cu situația. Suntem ÎNCĂ gentlemani.

— S-ar putea.

— Nu fi jenat. Nu pierzi nimic dacă îmi spui. Întotdeauna ai avut dreptate, nu?

— Aș vrea să fie așa.

— Este, căpitane Rod. Este. Ești un dur. Ai această „firmă”. Și sunt sigur că tu vrei ca eu să-ți spun ceea ce tu știi deja, că eu știu. Deci mergem la la pata. Dacă ne mai rămâne timp, mi-l prezinți pe Karbee. Dacă.

— Ziarist bun. Excelent profesionist.

Râd. Dacă o spune el...

— Hai să fim serioși o clipă. Prea mulți de „dacă” nu ți se pare? Crezi vă voi mai pleca de acolo?

Râde și el.

— N-am mai văzut tipi ca tine.

— Care să râdă când sunt cu un picior în groapă? Cum o să arăt „după” aș fi curios să știu. Tu nu?

Tace.

— Cred că ai văzut atâția tipi, ca mine vreau să spun, încât nu mai ești curios să știi cum o să arăt după, ori poate o să fiu doar un indicativ. Grupa I105 sau GMX023. Sau o să mă studiezi până în străfunduri încât o să fie ușor de obținut o copie. Copie cu o mică schimbare în program. Reversul medaliei. Fata: vechiul Donaghi. Dosul: aliatul de nădejde a lui X sau Z. Frumos lucrat.

Mașina încetinește. Am ajuns se pare. Mi-au transpirat palmele.

— Sper că nu ai să te superi dacă am să întârziu puțin. Nu de alta dar vreau să iau o piatră în gură când intrăm. E prima oară pentru mine.

Mașina se oprește. Amicul de lângă mine iese. Ies și eu după el. Degeaba mă uit după o piatră. Nu-i niciuna. Ne aflăm într-o sală uriașă, albă toată. Simt un miros de chimicale.

Căpitanul vine și-mi întinde o cașetă.

— Piatră nu aveți? întreb.

Stomacul îmi tremură cumplit. Palmele sunt ude complet. Și vocea mă va lăsa curând. Cașeta îmi alunecă printre degete. N-am ce face. Ei sunt... șase, eu sunt doar unul. Cașeta e dulce și, fără apă, o înghit ușor. Alunecă a naibii.

Sunt ușor apucat de coate de către gorile și condus spre un lift. Drace, ușa poate fi confundată cu peretele. Intrăm în lift după ce unul dintre ei, ajutat de căpitan, îmi pune la încheieturi un... bandaj, dintr-un material elastic, dar moale. Stau cuminte. Liftul începe să urce. Aștept un semn de la cașeta înghițită. Urcăm, urcăm. Mai am puțin și încep să sar în sus de nervi. Capul începe să mă doară. Vreau să zic ceva dar mi se face semn să tac. Ridic din umeri. Durerea de cap a atins apogeul. Mă întorc spre căpitan:

— Mă doare capul. E vreun semn pentru voi?

— Nu, spune căpitanul. Scoate din buzunar un tub mic, îl deșurubează și mi-l întinde. Jucăria împrăștie un miros puternic de flori.

— Miroase-l și durerea va trece.

— Dacă zici dumneata, oftez. Culmea este că, după ce-l miros, de vreo patru ori, durerea încetează.

— Mi-a trecut, mă minunez.

Nu mă pot stăpâni să nu rânjesc și să adaug.

— Cine știe, poate că de frică mă durea capul.

Se uită la mine și zâmbește.

Ridic din umeri și vreau să mă uit în spate. Sunt strâns ușor de cot. Să mă potolesc. Tac. Sunt la ei acasă. Liftul se oprește. Ieșim. Și când mi-e lumea mai dragă simt un junghi fulgerător în stomac. Să nu vreau și tot șovăi o clipă.

Se opresc și ei brusc. Se întorc cu toții spre mine. Dar nici eu nu mă las.

— Ce-i?

Căpitanul mă studiază o clipă foarte atent. Poate că sunt, totuși, un actor bun căci pornim din nou la drum. Ce a fost asta, lisuse? Străbatem mai multe culoare. Aș zice că suntem la mine, la redacție,

numai că aici totul este alb și nu vezi pe nimeni. Când cotim un nou jungă îmi taie respirația și mă încovoie. Noroc că pot să mă sprijin de perete. Se opresc dar nu mă ajută cu nimic. Stau doar și mă privesc. Mă ridic cât pot și spun în timp ce-mi trag răsuflarea:

— Avanti popolo!

Pornim din nou la drum. Durerile sunt din ce în ce mai mari dar, decât să mă ducă pe sus, mai bine mor. Drumul mi se pare atât de lung acum. Durerea cumplită se localizează, de data asta, la cap. Pentru o clipă sunt orbit. Clipesec ca să-mi revin, dar nu mă opresc din mers. Când îmi revine vederea, cât de cât, încerc să ochesc un perete de care să mă sprijin. Repede, ca să nu mă oprească, mă reped la perete și mă sprijin de el cu ambele mâini. Căpitanul Rod se întoarce din drum și vine la mine. N-am chef să mă pipăie așa că-l opresc cu un gest scurt:

— Îmi revin și ne continuăm drumul. „Petricica” ta e cea care îmi poartă noroc acum?

Nu scap de pipăit. Îmi strânge „brățările” de la încheieturi. Pornim din nou. Încerc să fiu ferm, dar să mă ia naiba dacă nu simt cum totul valsează cu mine. Totuși, cred că cineva, acolo sus, mă iubește de vreme ce ne oprim o clipă apoi intrăm într-o încăpăre. Alb, alb peste tot. Îi obsedează culoarea asta. Nu mă arunc pe vreun scaun ci, cu o mutră înțepată aștept urmarea.

— Ia loc.

— Mersi, nu. Mă grăbesc, fac pe nebunul.

Mâinile binevoitoare din spate se fac simțite din nou. Mă așază pe o canapea moale. Atingerea stofei îmi provoacă, deodată, o greață cumplită. Fac eforturi să mă stăpânesc.

— Nu văd lucrurile mai cubice sau mai conice decât sunt, râd galben-verde.

Observ că rămân fără escortă.

— Așteaptă-ne o clipă, spune căpitanul.

— Am unde să plec?!

Se întorc peste o jumătate de oră. Mă uit la ceas ironic și bat semnificativ cu unghia cadranul ceasului. Nu au stat degeaba. Și-au pus uniforme... de spital? Nici eu nu am stat degeaba. Mi-am slăbit gulerul de la cămașă și cravată, m-am spălat pe față cu apa de la florile de pe măsuța din centru camerei. Altă apă nu am găsit. Durerile m-au mai lăsat dar am o amețală de zile mari. Parcă aș privi lumea printr-o perdea de ceață. Un drog, și încă unul foarte puternic, m-a adus în

starea asta. Sunt amețit, dar nu doborât. Se apropie ușor de mine. Îi privesc nedumerit și-l caut cu privirea pe căpitan. Apare și cu o mână prea ușoară pentru unul ca el îmi ia pulsul și se uită atent în ochii mei.

— Acum n-o să-mi spui că mă iubești, zic.

Râde, dar în timp ce râde începe să mă dezbrace.

— Hei, n-am chef de streptease, mă supăr.

Continuă să râdă și, evident, să mă dezbrace. Aș vrea să dau din mâini dar sunt ținut, delicat, foarte delicat, dar totuși ținut. Mă lasă doar în șort apoi mă saltă de pe canapea și mă pun pe o targă. Cert nu mai am nicio vlagă, sunt moale ca o cocă. Mă învelesc grijiu. Greața mi-a revenit, ceața de pe ochi se accentuează și deja încep să recepționez doar frânturi de conversație. Văd neoane luminând pe unde trecem și aud doar fâșâitul roților.

Să încerc să fiu lucid este imposibil, gândurile mele sunt nourași pufoși și roz. Ajungem într-o sală, văd lumini zburdând în fața ochilor. Vreau să mă aplec într-o parte să vomit dar cineva mă oprește. Lumina mă orbește și iau decizia să închid ochii. Vreau să adorm dar nici asta nu mă lasă să fac. Simt palme peste obraji. Mi-e sete. Cineva îmi unge buzele cu o soluție mentolată. Mi-e somn de pic. Și adorm cu toate eforturile lor de a mă ține treaz. Deja plutesc undeva, departe, unde e frumos... Nu au decît să mă studieze de zor. Dacă asta este soarta mea, fie. Dacă nu, o să văd ce o mai fi pe urmă. Basta.

18. Sfat de taină la oră târzie din noapte

Niciun semn, de la nimeni. Așteptarea mă omoară. Trebuia să sune. N-am niciun chef. Evident, am foarte multe probleme de rezolvat. Așa se întâmplă de obicei. Când ai treabă nu ai chef și când ai chef nu ai nimic important de făcut. Sictir! Scuze. Am terminat de ronțăit capătul creionului. Nu este gustos. Îmi vine să-l rup. Am o stare de draci... Încep să sar prin cameră. Dick este plecat cu tata. Scârba aia stă degeaba cu ochii bulbucați pe geam. Nu am nevoie de muzică. A priceput și tata unde bate și a pus-o la punct. Ha! M-a ajutat și Mal. Miști tipul! Îmi place. Dar este bătrân pentru mine. Nu că nu m-aș fi dat la el... dar nu ar fi cinstit. M-a ajutat și eu îl răsplătesc... cu ce? Nu. Mai bine stau în banca mea. Citesc romane siropoase dar de aici până la a mă închipui că sunt prințesa N știu-Care și el prințul salvator... e cale lungă. Mai caut. Trebuie să fie cineva care să-mi placă. Blond, înalt, cu ochi negri sau verzi. Am ajuns la concluzia că ochii albaștri îmi poartă ghinion. Nu știu precis de ce dar asta e.

— Frankie, Frankie...

Ups... Poștașul. Precis aduce ceva de la tata.

— Vin. Vin imediat, strig

Cobor scările în viteză. Am căpătat dexteritate. Și am coatele și genunchii vineți.

— Eu, strig. Ai ceva pentru mine?

— Evident, spune zâmbindu-mi complice.

Înțeleg de ce. Scumpa mea vecină stă la poartă. Zâmbește dar văd clar că este cătrănită. Să-i fie de bine! Anunțuri matrimoniale în ziare se găsesc destule.

— A vrut să ia ea plicul, îmi șoptește poștașul.

E bătrân și ne cunoaște de când eram în fașă. De fapt, îi știe aproape pe toți cei din zona asta.

— Cred și eu, spun încet. A cam pierdut teren în ultima vreme. Nu că i-aș fi urât EU așa ceva.

Râde pe sub mustață.

— Ei, atunci, ziuă bună în continuare.

Îi mulțumesc și intru în casă fără să-i dau timp cucoanei de vizavi să mă ia la întrebări. Nu am chef și nici răbdare să îndur dulcegăriile ei de doi bani. Plicul este de la tata. Înăuntru este o fotografie cu el și Dick. Sunt fericiți. Se vede clar. Mă bucur pentru ei. Acum chiar nu-mi pasă de nimeni și nimic.

Urc, din nou, în camera mea. Aud jos ciocănituri. Mă uit pe fereastră. Este ea. Bate, soro, până nu mai poți! Eu, una, nu-ți deschid!

— Frankie, Frankie...

Urlă cât poți coțofano! Nu-ți deschid și pace!

„Suntem bine și suntem fericiți. Ne lipsești foarte mult. Când poți, te rugăm amândoi, vino să stai cu noi. Tata”. Nu știe să scrie scrisori. Nu a știu niciodată. Dar vorbește așa de frumos...

Adorm cu scrisoarea tatii în mână. Sunt șefă acasă. Nu pot să nu râd când mă gândesc la mutra coțofenei când i-a spus tata astă. Doamne, ce figură a făcut!

Nu știu cât am dormit dar mă trezesc niște zgomote. Ascult atent. Vin din grădină. Fug spre terasă. Ușa e deschisă, fir-ar să fie! Aud voci.

— Unde Dumnezeu mergem?

— Lasă-l în pace pe Dumnezeu. Nu are niciun amestec. Uită-te pe unde mergi, mai bine. Ai făcut atâta zgomot încât cred că toată stradă e trează.

— Nu a spus cucoana aia... cum îi zice, Evans, E.M. Evans... Ce o fi însemnând E.M? Nu a zis ea să o luăm pe aici?

Doamna Evans? Scumpa mea bătrânică? Ce amestec are ea aici?

— Lasă vorbă. Este a o şuta oară când mă calci pe picioare. Potoleşte-te!

— Stai un pic. Să ne calmăm.

Zgomotele se potolesc. Mă târâi pe burtă până la marginea terasei. E lună şi destulă lumină. Sunt doi. Unul lat cât un camion şi unul subţirel. Aş vrea să ţip dar numele doamnei Evans mă opreşte. Îmi vine o idee. Cobor tiptil treptele până în living. Clar. Am uitat şi uşa asta deschisă. Chiar că nu sunt bună de stăpână. Iau telecomanda de la jucăria lui Dick şi aştept ca cei doi să ajungă la uşă. După ce intră deschid lumina.

— Iisuse! exclamă amândoi.

Au înlemnit lângă uşă.

— Cucu Bău! zic. Dacă faceţi cea mai mică mişcare vă saltă poliţia cât ai clipi, le arăt telecomanda din mână. Am vorbit clar, da? Acum o să plecaţi de lângă uşă şi o să vă aşezaţi pe canapea. Amândoi. N-am glumit când v-m spus de poliţie, îi ameninţ în continuare.

Continuă să stea încremeniţi. Unul are o mutră de poliţist, celălalt este... arată mai bine. Cel solid vrea să bage mâna în buzunar.

— Jos mâna, strig. Nu glumesc.

— Sunt poliţist, spune cel solid. Voiam doar să vă arăt legitimaţia.

— Nu zău! Nu ştiam că poliţia a schimbat procedeul vizitelor la domiciliu. Bagă mâna uşor, doar două degete şi arunci pe canapea legitimaţia. Vorbesc destul de clar?

— O.K., spune tipul.

Cel slăbuţ nu spune nimic. Păcat, este simpatic foc. Mă apropii de canapea. Este o legitimaţie.

— Nu am destul de multe cunoştinţe dar tot ştiu că poate fi falsă. Acum vreau să aud explicaţiile.

— Putem sta pe canapea? întreabă zâmbind slăbuţul.

— Eu v-am spus de prima dată. Dar mergeţi doar împreună. Un pas greşit şi scol tot oraşul.

Merg împreună la canapea. Se aşază. Mda, nu par prea violenţi.

— Ascult, zic.

— Eu sunt Manole. Detectiv. Secţia 2 Poliţie.

— Eu sunt Antohi, se prezintă şi slăbuţul.

— Și îl știm pe Mal Donaghi, adaugă Manole. Și pe doamna Evans. Mă uit la ei. Asta da surpriză!

— Și ce-i cu asta? întreb.

Dar nu sunt prea convingătoare. Zâmbesc amândoi.

— Nu am motive să vă cred ce spuneți. Nu știam că poliția preferă intrarea prin grădinile oamenilor în loc să sune la ușă.

— Da. Dar am venit așa pentru că trebuie să vorbim cu tine. De fapt, vei primi câteva vizite. Și va trebui să faci și tu o vizită, spune Antohi calm.

Fac o mutră de tâmpită.

— Nu cred o iotă ce spuneți, mă revolt.

Telefonul sună. Scap telecomanda. Mă reped o apuc și dărâm lampadarul de lângă șemineu. Îi privesc speriată. Tipii s-au făcut comozi pe canapea și mă privesc atenți. Mă duc la telefon și răspund.

— Alo?

— Alo? Frankie?

— Dick? strig fericită. Dick?

— Alo, Frankie, aici e tata. Ești în regulă? Ești sănătoasă? N-ai pățit nimic?

— Nu, nu, strig fericită. Tati ești bine? Sunteți bine amândoi?

— Da. Da. Puiule, o să vină doi oameni. Îți vor da ceva ca să știi că i-am trimis eu. Îi ajuți dacă poți, da?

— O.K., O.K., îl liniștesc. Aveți grijă de voi, da?

— Da, da. Te iubesc, Frankie. Te iubim amândoi...

Închid telefonul. Nu mă uit la cei doi încă. Nu vreau să vadă că am lacrimi în ochi. Sunt o dură.

— Hm... Acum ce urmează?

Antohi se ridică și-mi întinde un plic. Îl deschid. Înăuntru este un medalion. Îl știu. Eu i l-am dat tatii. Și are poza mamei înăuntru. Dacă cineva ar fi vrut să-l ia cu forța, tată l-ar fi distrus. O știu.

— O.K... Vă ascult.

Aprind focul în șemineu și sting lumina.

— Nu o să se întrebe cineva ce a fost cu lumina aprinsă la această oră târzie? întreabă Manole.

— Nu. Este partea dinspre grădină, dinspre doamna Evans. Și eu sunt cam... independentă din fire. O știu toți. Nu vă deranjează să stăm de vorbă așa?

— Nu, nu, mă asigură amândoi.

— Vreți un ceai, o cafea? îi întreb.

Sper să nu zică „da” pentru că habar n-am cum să fac cafeaua.

— Nu, spune Antohi. Dar va trebui să ne ascuți un pic. Va trebui să mergi într-un loc.

— Unde? întreb. Nu de alta, dar mai merg încă la școală și nu știu ce scuză onorabilă pot da pentru o lipsă mai mare. Mal m-a ajutat odată. Acum nu știu unde este. Nu-l găsesc.

Se privesc îngrijorați.

— Aha... și vouă vă lipsește, remarc.

— Da. Credeam că știi tu mai multe. Nu-i nimic. Ne reorganizăm.

— Cum? Dacă el a dispărut și vinovați sunt cei pe care îi bănuiesc eu, mă tem că v-a trebui să ne uităm de două ori pe unde călcăm. Sau o dispărem unul câte unul, pe rând.

Tac. O idee îmi bâzâie prin creier.

— Voi cum l-ați cunoscut pe Mal?

Manole zâmbeste.

— O să-ți povestim altă dată.

— Frankie, va trebui să trimiți niște mesaje. Va trebui să ne adunăm, spune Antohi.

— Nu știu dacă este o idee chiar atât de bună, se îndoiește Manole. Toți în aceeași oală... ar fi o tocană foarte bună pentru știi tu cine.

— De data asta nu, spune ferm Antohi. De data asta, nu!

— Ce mesaje trebuie să duc? întreb.

Antohi ăsta este teribil de drăguț. Și niște mesaje... ce mare lucru.

— Nu este chiar simplu. După ce duci mesajele va trebui să mergi și tu undeva.

— Sunt gata, sar în picioare. Putem pleca acum? zic și mă uit la ceas.

Încă câteva minute și va fi ora două noaptea.

— Nu știu însă cine poate fi treaz la o oră ca asta din noapte. Zău.

— Ai fi uimită să afli ce fac oamenii noaptea, râde Manole. Ai fi uimită!

19. Frankie și Barton

Privesc în jur. O cameră oribilă. Simt mirosul de mucegai de pe pereți, aud firele de apă ce se scurg pe pereți. Am cizme lungi în picioare și totuși am senzația neconținută că în apa ce-mi ajunge până aproape de genunchi, mișună tot felul de creaturi dubioase, care vor să mă muște.

Stau într-un colț, dar nu mă pot sprijini de perete. Aici trebuie să aștept mesagerul. Aud un sunet ce crește, crește. Vine cineva. Vine pe aceleași culoare pline cu apă, cu mizerie, va trece prin tot felul de camere fără uși. Aud pașii înăbușiți de apă. Se împiedică. Nu aud niciun găfâit. E poate oprit de vreun fular sau de o mască. Hm, nu se prea orientează. Aud un țipăt surd. A atins din greșeală vreun șobolan mort? Sau e cineva care mă pândește și mi-a pierdut urma? Totuși, totuși... Ochii obișnuiți cu întunericul disting o siluetă mică, ce se apropie. Un copil?! Nu se poate! O fată? Ies din colțul meu și mă apropii. Se oprește din mers cu un țipăt de surpriză. Sau de frică? Nu-mi vine să cred. O fată! Acesta este mesagerul? Sunt nebuni! Mă privește uimită.

— *Și zâna mea s-a dezvelit din noapte / Iubirea – bucurii și doruri grele... spune prima parte a parolei.*

— *Ce mișcă viața noastră către fapte / Și soarele și celelalte stele... adaug.*

— *Din...?*

— *Dante – Divină Comedie.*

— *Greșești. L'amor che muove îs sole e l'altre stele.*

— *Deci, 132 cu 7.*

— *402 cu 2.*

Tăcem. Asta a fost parola. Dacă ea este mesagerul atunci mă va verifica pe parcurs. Ca să știe dacă sunt partenerul ei cu adevărat sau nu. La fel o vei verifica și eu. Asta ca să evităm orice capcană. Mă apropii de ea, o apuc de braț și o trag după mine. Pășim grijulii. Pe sub apă, călcăm pe un sol alunecos, foarte alunecos, rareori întâlnim teren solid. Mergem într-o nișă, o cămară mai mică, singura care are o ușă din metal, ruginită, și o fereastră prin care pătrunde lumina lunii. Trag ușa cât mai încet posibil, dacă se poate spune așa ceva. O duc mai aproape de fereastră și începem să ne studiem reciproc. E un copil! Fața mică, palidă, doi ochi negri, strălucitori, o gură mică, un trup slab, împovărat de haine. Îmi vine să râd. Nu-i ofer o perspectivă încurajatoare: nu arăt a superman. Mai degrabă aduc cu un nebun supus la o cură de slăbire. Tremurăm amândoi. Eu tremur de ură, ea de frică. Întind palma stângă. Palma ei dreaptă formează imediat o cruce. Cam greu pentru că are mâna mică de tot. A mea este lungă și slabă. Mâini de pianist, spunea mama. Strâng din dinți. Când se va sfârși coșmarul acesta? Odată și odată mintea mea se va satura să re trăiască imaginea asta.

— *Te-am speriat? o întreb.*

— Nu... șovăie.

— Ba da, zâmbesc. Te așteptai să vezi un tip numai mușchi, supradimensionat, forțos, nu? Și când colo, vezi un tip, frumos ca dracu', care n-ar face față nici măcar la un vânt de răsărit, darmite la o echipă de duri. Te temi că va trebui să-l ocrotești tu, nu?

— Nici chiar așa, protestează.

— Mă întreb cum ai ajuns aici...

— Nu este treaba ta! mi-o retează.

— Adevărat. Nu trebuie să știm nimic unul despre celălalt. Vom face schimb de mesaje, apoi unul din noi va pleca iar celălalt... celălalt se va duce să dea nas în nas cu Papa Lup.

— Aiurați.

— Scenariul s-a schimbat, scumpo.

Aș vrea să îi spun ce cred. Pur și simplu mă miră faptul că eu, un intelectual, pot folosi acest limbaj. Cameleonul din mine iese la iveală. Mda.

— Și nu știu cine sunteți, aud vocea subțirică a fetei.

Tresar.

— Ar trebui să nu întreb.

— Da. Ar trebui. Dar datorită tatii mai citesc din când în când și câte o revistă de știință.

— Tatăl tău...

— Sunt... Mă numesc Frances Thomas, domnule Barton.

— William Robert Barton, spun mecanic.

— Încântată să vă cunosc.

Râd.

— Știu că nu este vremea de politețuri, continuă ea, dar trebuie să vă mărturisesc că tata vă stimează foarte mult. Și eu la fel.

— Mă bucur. Iar faptul că o tânără ca tine mai și citește reviste plicticoase de știință în loc să meargă la discotecă, nu poate decât să mă bucure. Mărturisesc că sunt flatat.

— Sper să nu vă scadă elanul dacă...

— Dacă îmi vei spune că nu întotdeauna ai înțeles ce scriam.

— Chiar așa, râde.

— Nu-i greu să explici această stare de lucruri. Ești tânără, n-ai avut acces la o serie de informații și mai cred că ești în ciclul inferior de studii.

Mă aprobă.

— Tatăl tău, cred, că ți-a explicat, în mare, despre ce era vorba.

— Da. Odată despre niște particule cu proprietăți ciudate, tata le asemena cu un fel de spiriduși care îi ajută pe ceilalți spiriduși să facă treaba până la capăt.

— Despre litoni era vorba?

— Nu mai știu, spune jenată, e cam mult timp de atunci. Dar a doua oară, revine viaa, era vorba de niște culori.

— Am scris multe despre culori.

— Era vorba despre faptul că culorile sunt importante și pentru cei veniți... din altă parte. Adică ochii... nu sunt la fel.

— Da, foarte simplificat spus.

— Cred că ați avut necazuri din cauza asta.

Tresar. Necazuri, puțin spus.

— Da. Revenind la ale noastre...

— Știți, eu nu am prea înțeles de ce trebuie să ne întâlnim în acest loc.

— În mizeria asta?

— Da. După mine tocmai locurile de genul ăsta le-aș supraveghea.

— De acord cu tine, dar vezi tu, e imposibil să supraveghezi aceste locuri tocmai datorită populației ei. Fiecare sistem are defecțiunile lui. Sistemul nostru, aparent universal și valabil, are câteva scăpări. Este știut faptul că, cu cât te strădui faci un lucru mai repede și mai bine, cu atât posibilitățile să te încurci, să greșești, sunt mai mari. Deci, cu cât vrei să controlezi totul, să-i controlezi pe toți, cu atât mai mult nu poți. Asta indiferent de câți oameni dispui, de tehnică folosită, de alți foarte mulți factori. Sistemul actual se bazează prea mult pe ideea că având controlul a toate ești infailibil. De aici și erorile lor. Și atunci posibilitatea, sau mai bine spus probabilitatea, mai mare să nu fii prins când te bagi sub nasul lor este astfel obținută. Știi poezia magului? O poezioară care, când eram mici, ne distra de minune? „Vede munții, vede marea / Vede cerul și pământul / Dar nu vede la un pas / Ce i-a apărut sub nas”. Râzi? E ca o glumă, dar una adevărată! Și apoi, vezi, avem aici câțiva susținători care ne pot acoperi cât de cât „spatele”. La început erau și ei bogați, faimoși. Din păcate, ca să devii bogat trebuie să-ți clădești bogăția pe rănilor altora. Ca să fii „între” este foarte greu și, uneori, mă întreb dacă există, cu adevărat, această poziție. Iată, cam nebuloasă spus, de ce stăm într-un loc ca acesta. Nu neg, și locuri ca

acestea sunt supravegheate. Și tipii care aleargă după recompense sunt mulți dar, mai există și altfel de oameni... Nu sunt mulți dar, totuși...

Dar aici... e prea multă apă!

— Da. Pe vremuri cred că aici erau birourile vreunei companii. Birourile personalului.

— La subsol?

— Unele companii aveau acest obicei. Sus erau saloanele de expoziție. De jos se urmăreau, prin camere video, tot ce se întâmpla sus, la etajele superioare. Când un vizitator dorea să cumpere, imediat cei de jos trimiteau pe cineva să-l ajute.

— Ce chestie, spune nedumerită.

— Ascultă, domnișoară Thomas...

— Mai bine spuneți-mi Frankie.

Zâmbesc. Dacă ar ști că vârsta mea nu e deloc matusalemică, m-ar face „nebun” și ar râde.

— Dacă îmi spui și tu, Robert.

Se gândește o clipă.

— Nu pot. Zău că nu pot.

— Dar și „domnule” e prea lung. Ce zici?

— Poate... Barton?

— Hm, mai merge.

Se uită sfios la mine.

— Dom... adică, Barton, am fost trimisă cu un bilet, așa se obișnuiește, la o stație de tren de unde am fost preluată și condusă până aici. Aici m-am descurcat cum am putut. Știți ce trebuie să facem în continuare? Să căutăm un om!

Cred că am o figură caraghioasă. Zâmbește larg în ciuda panicii.

— Nu glumesc. Trebuie să căutăm un om.

Oftez. Și nu puteau să-mi spună direct?

— Și tu cu ce ai să mă ajuți?

— Știu câte ceva despre el.

Spune.

— Se numește Mal Donaghi. Este ziarist și încă unul celebru. Are prostul obicei să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala. Printre ultimele afaceri de care s-a ocupat, sunt două, faimoase, tocmai pentru că s-a vrut să fie mușamalizate.

— Un fel de „este că nu este” sau așa ceva.

— Nu înțeleg. Eu vorbesc serios. Ziarele au scris foarte puțin. Gata

să treacă neobservate, mă refer la cele două cazuri, când Donaghi a făcut scandal, argumentul principal fiind că, deși străni, cazurile nu au fost investigate. Unul din cazuri se referea la armată. Se pare că ziaristul a fost implicat și personal. Evident că... a fost cea fost. A doua oară... cazul nici nu s-a vrut să fie discutat, darmite investigat. Se referea la un inginer, Vittorio de la Miața, un tip se pare străniu, a cărui proiect principal este... era un oraș al viitorului botezat la pata. Dar se pare că proiectul a fost acaparat de armată sau, mă rog, de unii care au interese atât în armată, cât și în business.

— De unde îl știi pe ziarist?

Nu răspunde pentru o clipă.

— M-a ajutat. Tata... tata avea probleme și el ne-a ajutat. Pe tata, pe mine, pe Nick. Tata este un intelectual, un profesor la universitatea din Los Angeles. Predă viitorologia. Sau cam așa. Nu l-am întrebat niciodată. Uneori mă ajută la lecții, pe mine și pe Nick.

Știe fizică, chimie, matematică, de toate. Mama... mama ne-a părăsit. Dar nu asta e important acum. Mal Donaghi ne-a ajutat, asta e.

— Poți să-mi spui când?

— Nu-i secret. Pentru dumneata. Ziaristul mi-a explicat că pe lumea asta au fost aleși câțiva oameni cu calități deosebite care trebuie să facă ceva foarte rău.

— Și noi am fost aleși să le contracărăm acțiunile, nu? Trebuie să avem grijă, în măsura în care putem, să nu se întâmple nimic rău.

— Da. Așa mi-a spus.

— Și acum unde este?

— Ziaristul? În la pata.

— Orașul viitorului? Asta nu este bine. Nu prea știu multe despre orașul ăsta. Și noi de ce trebuie să-l căutăm dacă este în la pata?

— Trebuie să căutăm să-l scoatem de acolo.

— Ai înnebunit? Îți dai seama ce spui? Nici eu nu știu multe despre la pata. Ce am auzit este că acolo ar fi un mare centru de cercetări finanțat de concerne din toată lumea, păzit ca ochii din cap. Naiba știe ce se face acolo! Dar fii sigură că dacă am încerca NUMAI să ne apropiem, cei de acolo ar ști.

— Tocmai de aceea, Barton, tu ești deștept, vei ști ce să faci, sare speriată.

Este atât de speriată încât a trecut direct la „tu”.

— Tu ești, Barton, deștept. Tata avea încredere în tine și dacă el

avea, am și eu. Tu ai să poți, da?

— Copil, copil, copil.

Doamne, ce căutăm noi aici? Oftez și o strâng la piept.

20. Între Scilla și Caribda

Pătrund, de ce să nu mărturisesc, cu frică, în catacombele de care îmi vorbise Mal.

Fata pășește cu grijă. În față, întuneric beznă. Trei culoare.

...Doamne, pe unde s-o iau? Tată, pe unde să merg? La stânga, la dreapta... Mal mi-a spus că toate drumurile duc la Roma. Cum o fi Roma asta dacă drumurile sunt ca ăsta... Deci, drumul din dreapta ar putea să ducă spre Casa Presei, iar cel din centru înspre Hipodrom. Dar cel din stânga? Eu zic să merg spre dreapta. Poate dau peste vreun drum care să mă scoată unde vreau eu, sau măcar să mă ducă la suprafață.

Începe să pășească șovăitor, în direcția culoarului din dreapta. Scoate lanterna din buzunar și o aprinde. Lumina însă este slabă.

„Apa crește pe măsură ce înaintez. Noroc de costumul de piele pe care mi l-a dat Mai. Hoț, costumul ăsta, e negru și este „cool” de tot. Apă nici nu trece prin el. Mie îmi este cam frig. Și frică. Oh, tată, tată.

Fata merge cum poate, dar deja apa i-a ajuns la mijloc.

Iisuse, nu știu să înot. Dacă mor, măcar să o fac cu un scop nobil. Mal, Mal, în ce mai băgat... Îmi vine să râd! Să nu înnebunesc, te rog, nu! Să nu o iau razna tocmai acum. Dacă aș merge pe lângă pereți?

Fata vrea să se sprijine de perete, dar se oprește în ultima clipă. Cu o șovăire de silă, pune mâna pe peretele umed și mucegăit. Înaintează încet. Apa i-a ajuns aproape de piept. Vrea să se întoarcă dar, totuși, se răzgândește și-și continuă drumul. Apa începe să facă valuri din ce în ce mai mari.

Ce să fac? Nu știu să înot! Mal. Lua-te-ar dracu' să te ia!

Plânge încet, dar își continuă drumul. Se oprește un moment dat, apoi pornește.

Ce să fac? Parcă pluta mai știu să o fac... parcă.

Deși merge cu grijă, fata alunecă și cade în apă. Tâșnește speriată și amețită dar apa, curenții foarte puternici, o împiedică să mai facă vreun pas. Curentul o duce fără ca ea să poată să se împotrivească. Vrea să strige însă apa o lovește din toate părțile. Aude vuietul unei cascade, undeva în întuneric, și vrea să se întoarcă îngrozită. Dar, orice ar face, nu poate opri înaintarea spre locul de unde se aude vuietul. Un alt val o acoperă.

Se șterge la ochi, scârbită de mizeria de pe față.

— *Doamne, ce scârboșenie, țipă fata. Vreau afară, afară.*

Se vede o lumină. Când ajunge la ea, urlă îngrozită. Apa o duce la cascadă. Lumina pe care a văzut-o nu este decât un bec atârnat de două țevi, care țevi sunt pragul cascadei. Iar dincolo de prag, iadul. Fata țipă și ca un ultim gest disperat se agață de țevi. Bara se clatină, dar rezistă.

„*Nu trebuie să țip, nu trebuie să țip*”, șoptesc buzele lipsite parcă de viață. Se uită încet spre țeava de care se ține. Vrea să scape, să nu mai audă și să vadă cascada. Vrea să scape. Încearcă să-și ridice picioarele spre țevi cum făcea în tabăra de alpinism. Nu poate, picioarele îi alunecă.

— *Mama, tata, murmură stins.*

Încearcă să se prindă mai bine de țeavă, dar degetele întâlnesc ceva umed și mișcător. Se sperie, mâinile îi alunecă, se prinde o clipă, apoi, înainte de a mai striga, se prăbușește în hăul clocotitor de dedesubt. Valurile spumegânde se închid peste ea ca peste un mormânt.

e

— Crezi că-și va reveni?

— De ce nu? Are șanse egale să moară sau să supraviețuiască.

— Problema trebuie rezolvată cu orice preț. Chiar dacă testul Memo a fost făcut.

— Și fără voia ei.

— Până își va reveni să poată spune cine este, o considerăm potențial negativ.

— N-are niciun rost să ne certăm. Asta mai lipsește. Tot ce știu, și acest lucru contează cel mai mult, este că rostește numele lui Mal Donaghi. Constant.

— E ca un cec în alb pentru tine, nu?

— Testul ce a relevat?

— Destul de multe. Dar nu le pot face cunoscute decât în Consiliu.

Fata zace în pat și o mulțime de aparate îi supraveghează starea. Nu și-a revenit. A trecut pe lângă moarte. Sau, mai degrabă, este la limita dintre AICI și DINCOLO. E încă la limită.

Oamenii o veghează. Miss Frances Thomas a ajuns la catacombe. La prietenii lui Mal. Dar mai are un pas de făcut. Legardere, medicul,

luptă pentru viața ei.

e

Pășește cu grijă. Orice ar fi, orice s-ar întâmpla, înseamnă că acesta a fost destinul. Ce o fi, o fi. Brusc alunecă și cade în apă. Nu este adâncă dar este vijelioasă și rapidă. Nu se poate ridica și apa îl duce din ce în ce mai repede la vale. „Să mor înecat ca un șobolan, asta lipsește” murmură Barton printre înghițituri de apă.

Ce simțământ ciudat. Nu îmi este frică de moarte. Să fie poate pentru că am senzația că nu voi muri? De unde vine această certitudine? Îmi este bine și sunt calm. Inima îmi bate mai repede dar... nu este rău.

Zgomotul este asurzitor acum. Din instinct Barton respiră adânc. În clipa următoare zboară și cade odată cu apa din cascadă. Nu se zbate. Se duce ușor la fund împins de forța apei, apoi când nu mai simte apăsarea, începe să dea din mâini și picioare pentru a se ridica la suprafață. Simte cum plămânii încep să-l doară dar nu-i pasă. Se împinge către suprafață. La un moment dat simte o senzație de rece pe față și atunci începe să respire. Zgomotos. Apoi se îneacă. Un val de apă i-a trecut peste cap. Tușește și dă din mâini. Deschide ușor ochii și vede cum un alt val se apropie de el. Respiră instinctiv când apa trece peste capul lui. Simte cum apa îl duce undeva. Nu știe unde și nu știe cât va dura. Undeva trebuie să fie o oprire. Bună sau rea. Încearcă să nu încordeze.

Trebuie să fie în armonie cu apa. Să nu obosească inutil. Să se lase dus de apă, de valuri. Nu știe cât a durat alunecarea. Nu știe cât mai are de mers.

Deodată mâini puternice îl smulg din apă. Nu se împotrivește. Tușește. Dumnezeu știe câtă apă a înghițit. Apă de canal. Ce porcărie...

— Ține-l.

— Bate-l pe spate.

— Oxigen. Are nevoie de oxigen?

— Nu. S-a descărcat perfect. Admirabil.

— Cine este?

— Barton. Trebuia să ajungă cu fata odată. Probabil s-au despărțit și fiecare a vrut să apuce pe alt drum.

— Fata s-a trezit?

— Da.

— Te poți ține pe picioare? Îl întreabă o voce groasă.

Face semn că nu.

— Îmi revin, spune extenuat. Numai o clipă.

Foșnetul din jur se potolește. Așteaptă să-și revină. Încearcă să se ridice. Este ajutat. O pătură îi este pusă pe umerii lui. Îi este frig. Tremură. Și îi este greață. Și este tare obosit.

— Aduceți-l la mine, spune cineva.

Este luat delicat pe sus. Ține ochii închiși. Îi este greață și este obosit.

e

Frankie se apropie de pat. Da, este chiar Barton. Doarme. Îl scutură ușor de umăr. Barton deschide ochii. Nu vede bine. Nu are ochelarii și totul este în ceață.

— Barton, Barton...

Îl strigă cineva. Frankie ia ochelarii de pe mäsută și-i pune pe nas. Acum o vede.

— Frankie!

— Salut, Barton.

Este palidă, străverzie, dar ochii lucesc tare. Zâmbește.

— Unde suntem?

— Dacă ai ști Barton, spune răsând. Dacă ai ști?

Se uită nedumerit la ea. Cineva a intrat în încăpere. Este un cocoșat. Ochii albaștri însă luminează toată ființa lui. Ochii sunt mari, incredibili de mari și incredibili de albaștri.

— Toată lumea este bine? Întreabă politico.

— Da, spune Frankie. S-a trezit și se simte bine.

— Vă mulțumesc pentru întrebare, spune Barton ridicându-se în capul oaselor.

— Mă bucur, spune. Eu sunt medic. Numele meu este Legardere.

— Și eu sunt Komo, spune un negru. Pare foarte slab, pe sub roba albă.

— Dacă toată lumea se simte bine cred că ar trebui să mergem în sala de Consiliu, spune Legardere.

Nu este rece dar nici primitor. Este distant și precaut. Frankie îl ajută pe Barton să se ridice. Apoi ies din încăpere. Barton scoate o exclamație de uimire. O lume fantastică i se deschide. Este la un nivel superior și de pe marginea terasei, în jos, vede o uriașă seră.

Deasupra este o boltă albă. Luminoasă. Jos, oameni care se mișcă, pomi și flori superbe. Alb și verde. Doar alb și verde. Mai sunt unele siluete în robe negre dar în rest...

— Ce zici de asta? îl întreabă în șoaptă Frankie. Ți place? Este fantastic.

Barton nu spune nimic. Este fericit. Totul pare fantastic. I se pare o poveste. Tot ce i se întâmplă pare dintr-un vis. Și nu vrea să se trezească. Inconștient sau nu, riscuri sau nu, nu vrea să se oprească din drumul lui. Îi place ce vede și pentru prima oară în viață se simte fericit cu adevărat. Sala de Consiliu este într-o poiană. Masa este din piatră iar scaunele sunt bolovani.

— Extraordinar, șoptește Barton.

Se desprinde de Frankie și se uită în jur.

— Vă place?

Se întoarce. O siluetă mică, subțirică, drapată în negru, cu un fel de coroană trapezoidală, se află în spatele lui.

— Da, spune uimit și zâmbește fericit ca un copil.

— S-ar părea că vă bucurați de ceea ce vedeți, spune mica siluetă.

— Nu vreau să supăr pe nimeni dar... este totul foarte diferit de ce știu eu, de ce am văzut până acum. Nu vreau să supăr pe nimeni, spune repede Barton.

— Nicio supărare. Eu sunt Șeful, adaugă și desprinde voalul negru de pe față.

Barton face ochii mari. Nu spune nimic doar privește.

— Voi sunteți prietenii lui Mal, spune Frankie curioasă.

Komo intervine:

— Da. Și voi sunteți cei pe care îi așteptam, nu?

— Mai trebuie să vină, răspunde Frankie. Eu am trimis mesaje în mai multe părți. Nu știu dacă le-au primit.

— Eu am primit mesajul, se aude în spate.

O femeie se apropie. Elegantă îmbrăcată, fină.

— Maria, se prezintă ea lui Frankie și lui Barton.

Din spate se apropie noi siluete.

— Manole.

— Antohi.

— Toshi.

— Mai trebuiau să vină și alții? întreabă Șeful.

— Dacă nu au venit până acum nu are rost să-i mai așteptăm, spune Maria. Unde este Mai?

— L-au prins, spune Barton. Trebuia să mă întâlnesc cu el și nu

a venit. M-a avertizat că dacă nu apare înseamnă că a fost prins. Trebuia să se întâlnească cu mine să vorbim despre o piatră. Dar...

— Asta nu este bine, spune gânditor Legardere.

— Să mergem după el, spune Frankie.

— Să ne aruncăm în gura lupului? intervine Maria. Cine știe ce au aflat până acum? Sau ce le-a spus Donaghi...

— Nu cred că a spus ceva, spune ferm Antohi. Mal nu este omul care să cedeze ușor.

— Cu porcăriile alea chimice nu poți ține în tine nici ce-ai visat acum zece ani. Să nu ne facem iluzii, spune Maria.

— Nu știu ce mă face să cred că nu de asta aveau nevoie de el, intervine Manole. Dacă ar fi vrut să afle ceva detalii de la el puteau să-l răpească acum mult timp. Doar îl urmăresc de ani.

— Corect, aprobă Antohi. Iar dacă luăm în seamă că tablourile au dispărut și ele, se adresează Antohi Șefului, mă gândesc că ne pregătesc și ei o surpriză.

— Cu atât mai mult, spune Maria. Le dăm apă la moară nemernicilor?

— Nu, spune Toshi. Dar trebuie să încetăm cumva cursa.

— Ce tablouri? Întreabă în șoaptă Frankie.

— Las că-ți spun mai târziu, îi răspunde Barton la ureche.

— Nu ne rămâne decât să încetăm cursa lor. Nu știu dacă reușim să fim cu un pas înaintea lor dar... putem încerca.

— Nu credeți că au toate facilitățile să urmărească mai mulți iepuri dintr-odată? Sunt singura care îmi dau seama că la pata este o mașinărie gigantică cu n-posibilități de a controla lucrurile? insistă Maria supărată.

— Poate că da. Dar gândește-te că fiecare din noi poate oferi o variabilă, ceva imprezibil la pata. Și măcar unul dintre noi dacă ajunge la Donaghi...

— Nu înțelegeți că nu putem intra în la pata ca la circ? ridică vocea Maria. Credeți că ei nu ne așteaptă? Că nu s-au gândit la ce ne gândim noi? Că nu au luat în calcul toate posibilitățile? A fost odată un bilet de intrare...

— Trebuie să-l scoatem pe Donaghi de acolo, spune Toshi.

— Da, aprobă și Șeful.

— Și eu sunt de acord. Dar momentan nu avem ce să facem, spune Maria.

— Și să stăm cu mâinile în sân și să așteptăm sfârșitul? se supără Frankie. Trebuie să-l scoatem pe Mal de acolo. Chiar dacă ne lăsăm oasele acolo. El așa ar fi făcut pentru noi.

Maria ridică mâinile în sus exasperată. Toți se gândesc la același lucru. Mal trebuie scos din la pata. Dar la pata este un loc special. Iar cei de acolo au un plan care decurge în favoarea lor.

— Singurul lucru bun până acum este că Mai le-a dat planurile peste cap. Cel puțin cu cei de pe listă. Cu riscul să părem infantili trebuie să-l scoatem pe Donaghi de acolo, decide Șeful. Cu orice preț. Antohi, tu ai să-i instruiești cu privire la modul de intrare. Gândiți-vă cu toții la un lucru: unul dintre noi trebuie să ajungă la Donaghi. Din ce știm noi, poate fi într-un singur loc. În blocul analizator. Puteți acționa după ureche, haotic, dar încercați să nu vă călcați pe picioare. Nu știu în ce măsură o să vă încânte ideea că vă puteți lăsa oasele pe acolo. Se grăbesc și asta poate însemna că se vor debarasa de voi într-un mod neelegant.

Maria clatină din cap. Iluzoriu ar fi să creadă cineva că vor scăpa de acolo. Când au fost vreodată guvernanții conduși de spiritul sportiv, de fair-play? Nu cred că au auzit aceste cuvinte.

— De aceea supun votului ideea acestei expediții. Dacă cineva are îndoieli poate să se retragă. Nu este un joc. Având în vedere consecințele, oricare din voi se poate retrage. Nu va fi învinovățit de lașitate sau de altceva. Nu glumim cu aceste lucruri, se adresează Șeful lui Barton, Frankie, Mariei, lui Manole și lui Antohi. Noi cei de aici știm riscurile.

Se privesc între ei.

— Și noi știm, spune Frankie. Când pornim? întrebă.

Ochii ei ard de nerăbdare. Nici ceilalți nu par înfricoșați. Dimpotrivă.

(a) 20. Capcană pentru cobai

Nu a fost o luptă propriu-zisă. Aș zice că nu a fost chiar NICIO luptă. Atacul a fost scurt și eficient. Înainte de a putea riposta cât de cât, am fost doborâți la podea, dar într-un mod simpatic. A fost ca și cum ai fi luat un copil în brațe, pe neașteptate, și apoi domol l-ai întinde pe jos.

Așa a fost și cu noi. Întinși elegant și cu multă grijă pe podea, mâneca de pe mâna stângă ridicată repede și, înainte de a putea riposta, ne-au înfipt în braț un fel de fiolă cu ac curb, încât fiola se mula de braț ca o perfuzie. Înregistrez faptele uimit. Nu știu dacă toată treaba a durat

mai mult de zece, douăzeci de secunde. Fixează fiola cu o mică bandă adezivă. După ce fac chestia asta, doamne, ce rapizi sunt, simt cum, aproape instantaneu, mă înmoi și încep să plutesc undeva între vis și realitate. Sunt înfășurat într-o pătură și... filmul se rupe. Ultima imagine pe care o mai recepționez e chiar hazlie. Parcă am fi o delegație pe care a apucat-o brusc leșinul. Leșinatul și omul de lângă el. Se pare că singurul care a avut ceva reflexe a fost Barton. În rest, nimic. Până și eu am fost surprins, ce porcărie!

Ceața în care plutesc este chiar plăcută, o fericire fără margine.

Trezirea este cam rea. Am o durere de cap monumentală și nisip în gură. Bine că văd clar. Un negru se apropie și îmi dă să beau o gură de cafea. Balsum curat pentru durerea mea. După ce îmi las capul pe pernă, fericit, observ o ceva și mai frumos. Sunt legat de pat. Bine înfășurat, ca un copil mic, și legat atât de strâns de pat că sunt una cu patul. Îmi rotesc privirile prin cameră. Patul și o măsuță. Atât. Încerc să fac o mișcare cât de cât. Simt că-mi pierde răsuflarea.

Nu-mi simt corpul deloc. Negrul se apropie, desface prima curea și umblă puțin la pătură și apoi îl văd înlocuind fiola cu o alta, dar de culoare diferită. Brațul îndoit rămâne, în continuare, înfășurat sub pătură și cureaua este pusă la loc. Eu? Eu mă uit la negru. Cu reproș. Se uită și el în ochii mei, dar pleacă fără să zică o vorbă. Vreau să-i spun ceva, dar instantaneu alunec, undeva, unde este bine, este cald și plăcut și asta-i. În rest nimic.

Ar fi fost de domeniul fantasticului dacă s-ar fi întâmplat ceva. Dar nu s-a întâmplat. Eram prizonier și gata.

La început a fost doar o spaimă imensă. O spaimă gata să spargă granița oricărei rațiuni. Încetul cu încetul, a apărut o geană de voință și groaza fără sfârșit a cedat locul unei mirări.

Apoi a început cunoașterea de sine.

Și în final, după clipe de durere și de spaimă a venit calmarea și dispariția rațiunii din orizont.

Doar o liniște totală.

Unic era și faptul că era la fel la toți.

Aceeși reacție la toți cei puși în pături, înfășurați și legați.

Robotul înregistra totul, așa că a înregistrat și acest lucru.

e

Vici...?!?

b

1. Tuan Aris

Mă trezesc brusc. Fără a fi visat. Undeva se aude un păcănit. Sunt culcat pe burtă, cu fața înfundată în pernă. Mă întorc ușor, cu fața în sus. Mă aflu într-o cameră complet albă, fără ferestre, doar un pat și o masă lângă pat. În rest, spațiu. Pe masă observ agenda și pixul. Vreau să mă scol dar mă opresc la timp. Sub cearșaf sunt golgoluf. Mă uit după o sonerie, ceva, cu care aş putea să chem omul de serviciu sau pe Aghiuță, numai să-mi primesc hainele înapoi. Nimic. Mă culc la loc. Totul este atât de moale, de pufos. Încerc să-mi amintesc cum am ajuns aici. Mai rău este că nu-mi amintesc decât o singură imagine: eu călătorind cu o mașină. Dar când a fost asta? Simt fiori reci pe spate. Mă înfășor cu cearșaful și, de bine de rău, astfel drapat, ajung la măsută, iau agenda și pixul și mă întorc în pat. Deschid agenda și încremenesc. Nicio pagină scrisă. Nici măcar numele meu pe prima pagină. Înjur printre dinți. Această agendă NU este a mea. Pun agenda și pixul jos, lângă pat, și cu ochii în tavan, le iau pe toate de la capăt. Cine sunt, ce vreau, unde merg. Încet, încet, încep să-mi amintesc câte ceva. Și apoi... beznă. Am fost dezbrăcat. Bun. Am mers cu o targă... Bine. Restul? Unde am fost dus, ce mi-au făcut? Hopa, un „năsturaș” a șters restul. Am fost adormit. Cât am dormit? N-am ceas să măsoar timpul. Și nici nu vine nimeni ca să mă lămurească. Îmi simt pleoapele grele. Mi-e somn, dar somn, nu glumă. Înainte de a adormi definitiv un gând răsare clar: unde a dispărut senzația de frică, de curiozitate? De unde senzația asta de calm?

Aud voci deasupra mea. Deschid ochii repede. Văd chipul unui negru deasupra.

— Salut!

Tresare. Era prea atent la ce făcea. Îmi pune brusc mâna la gât, „asta se cheamă că îmi ia pulsul?” și tot atât de brusc pleacă. Înainte de a avea timp să mă dumiresc și să mă ridic, altcineva, de partea cealaltă a patului îmi vâără degetele în ochi și mi-i studiază.

— Nu am murit încă, spun și-mi frec ochii cu nădejde.

Încă puțin și îmi scotea ochii! Vrea să mă dezvelească dar, cum sunt mai rapid și mai ales, mai posesiv, apuc cu nădejde cearșaful. Acum îi văd clar: sunt doi indivizi, negrul a dispărut, și alături de ei văd o targă.

— Hainele, spun și mă înfășor mai bine.

Ezită foarte puțin. Mă apucă ca un balot și mă trântesc pe targă.

— Fie și așa, spun.

Cel care stă la capul meu se pune, bine mersi, cu coatele pe umerii mei. Oricum, nu aveam intenția să mă ridic, frate. Văd lumini de neon, un culoar alb. Tăcut. Intrăm într-o încăpere și ajung, în câteva secunde, într-o cameră ionică.

— N-am aspect de jambon, mârâi.

Cameră ionică? Vreau să mă ridic, prea repede din păcate, și astfel capul meu face cunoștință cu capacul de sticlă.

— Uh, apuc să spun. Cred că mi-am rearanjat toate conexiunile nervoase. Nu sare nimeni să mă studieze. Cad la loc. Apoi, cu mare grijă de data asta, încerc să mă răsucesc pe burtă. Nimeni în jur. Nimeni, nimeni. De unde vine aerul în cameră? Trebuie să văd tubulatură, ceva. Am înțepenit. Deodată simt cum îmi cad pleoapele. Ei, drăcie! Somn, deodată? Las că am eu metodele mele să stau treaz. Să mă afumi cu mii de somnifere și nu pun geană de geană. Încep să mă concentrez, serios, la problema care mă frământă. Micile celule cenușii se pun urgent în mișcare. Pun brațul sub cap și, dă-i tată bătaie, la ce te doare. Și, ca de obicei, metoda funcționează. Și capul să mă doară. Cum o iau tot rău iese. Vorba aia, din rău în rău, spre victoria finală. Faptul că nu-mi amintesc prea multe nu face decât să mă enerveze cumplit.

Văd la un moment dat o umbră. Nu mă mișc. Întorc capul la dreapta și văd un tip fixând la capul meu, pe capac, o cutie mică, neagră. Nici nu se uită la mine. Bibilește de zor cutia.

— Hei, mă auzi? strig.

Nu mă aude. Sau se face că nu mă aude. Întind mâna și bat în capac.

— Hei, mă auzi? Sau o faci pe surdul?

Ridică privirea și-mi face semn să tac. Și să mă culc la loc. Mă enervez mai tare. Dau să mă scol și să urlu la el:

— Nu mă mai... Uh, capul meu... nu mai sâsâi, strig și frec cu nădejde cucuiul.

Iar am ridicat capul prea repede. Vreau să-l strig din nou dar a dispărut. A șters-o în timp ce eu îmi frecam fruntea. Încerc să mă uit la cutie de aproape. Asta în măsura în care, într-o cameră ionică, te poți apropia de pereți.

Un ochi mic, roșu, începe să clipească. Un „bip, bip” se aude foarte slab. La un moment dat, ochiul strălucește tare, verde, iar odată cu strălucirea lui o durere cumplită îmi străbate tot corpul. Mă încovoi

instantaneu. Capul îmi arde, pur și simplu. Mi-este o greață teribilă. Drăcia este aparatul infernului! Durerea încetează brusc. Se aude „bip” și lumina verde se oprește. Iisuse! Cred că am murit. Nu mai am nicio putere și nici nu pot să mă gândesc la ceva. Nu mai judec aproape deloc. Lumina se face iar verde, sunetul mă asurzește și devin o mare de durere. Toți mușchii sunt încordați. Doamne! Durerea dispare brusc. Sunt mort. Nu am pic de vlagă. ACUM aș vrea să dorm. Trebuie să nu mă gândesc la durere. Trebuie să mă gândesc la altceva. Trebuie să lupt. Ce luptă când eu nu am putere să mă întorc cu fața în sus... Durerea reapare. De ce nu vine nimeni? Mă arde, mă arde... Aș vrea să beau apă rece, rece. Simt sudoare pe tot corpul, buzele sunt arse. De ce nu vine nimeni?

Când nu mai am nicio speranță apare cineva. Văd o umbră cum se apropie de cameră. Cine este? Nu îi văd fața. Ar însemna să mă ridic și eu tocmai asta nu pot să fac.

Durerea poate transforma pe om într-un animal, o creatură călăuzită doar de instinctele primare. Îmi vine să râd. M-am pregătit pentru o întâlnire de gradul X și am ajuns cobaiul „numero 1”. Se încadrează chestia la prea nchetă? Unde sunt vânătorii, unde este vânătoarea, unde sunt oasele rupte, ochii învinețiți? Să fiu al naibii dacă știu ce vor face în continuare! Nu pot spune ce nu știu dar nici nu pot spune bruma ce-o știu. Sunt lucruri care nu-mi aparțin. Oricât ar vrea ei să le afle.

O pâclă mi se lasă pe ochi. Doamne, ce durere, ce durere...

Stau ghemuit într-un colț al camerei. Cameră? Poate o cutie. Niciun geam, nicio ușă. Nu-mi amintesc deloc cum am ajuns aici. Știu doar că mi-a fost foarte rău. Dar totul a trecut. Știu că mi-a trecut. Atât. Și îmi mai amintesc chipul căpitanul Rod. Știu și cine sunt. Mă numesc Mal Donaghi, sunt ziarist și sunt la la pata.

Am fost adus la la pata de căpitanul Rod și oamenii lui. Apoi mi-a fost rău. Ce căutam când a dat căpitanul Rod peste mine? Cine a mai căzut din tabăra mea? Și pe cine am tras în jos, odată cu căderea mea?

Nu mă pot stăpâni să nu tremur când mă străbate un gând. Mi-a mai dat târcoale și altă dată. Gândul că, atunci când am dus câinele, am fost, poate, „vizionat”. Iar câinele nu a dispărut pentru că cei de dincolo așteptau să vadă ce facem noi. Un alt lucru care nu-mi place este că sunt în viață. Tâmpită chestie. Dar dacă sunt încă în viață, cărui fapt îi

datorez acest lucru? Am fost clonat? E posibil. Dar nu prea cred să reușească ceva cu asta... Mai ales că mai am și pe alții în spate. Și totuși...

Unul din pereții camerei se luminează. O culoare galbenă, strălucitoare. Simt cum tot aerul din plămâni îmi dispare când o ființă trece de dincolo, înapoi.

Mă ridic în picioare. E cât mine de înaltă. Nu seamănă deloc cu ceea ce am văzut, vreodată, în viața mea. Are cap de om, dar cu un singur ochi, mare, verde, și o gură mare fără buze. Corpul e uman. E bărbat, i se vede sexul. E gol-goluț. Doar mâinile sunt mult mai lungi și are câte șase degete. Picioarele, la fel, au câte șase degete.

Ființa asta nu e... umană. Nu e umană!

Mă studiază atent. Simt un gol în stomac. Și o anume jenă. Cum îi par? Sunt o ființă frumoasă? Căci el nu este, desigur, urât dar zău dacă se încadrează în vreun canon de frumusețe.

Se răsuțește și pleacă brusc. Atât de brusc încât uit să-l întreb cine e, ce face aici, unde sunt și care este rostul meu aici.

Mă uit la peretele luminos. Când vreau să fac un pas spre el ființa reintră dar de data asta complet îmbrăcată. Ca un cosmonaut doar că nu are „bagajul” din spate. Casca îi ascunde complet capul. Îmi întinde un costum asemănător, de culoare portocalie. Îmi vine să-l întreb dacă portocaliu e culoarea lui preferată dar mă abțin. Costumul e șmecher. Seamănă cu o salopetă care se închide în față cu un fermoar, care fermoar apoi dispare printre cute. Gata echipat ridic ochii spre el. Ia-l de unde nu-i. A dispărut. La fel ca și peretele luminos. Mă apropiu de perete și-l pipăi. E parcă un burete. Poros și moale. Încerc să-l împing cu mâna dar, de data aceasta, mâna întâmpină rezistență. Ei, drăcie! Dar el pe aici a trecut. Încep să mă înfurii.

— Hei! strig.

Pereții se aprind brusc. Simt curenți de aer apoi totul se liniștește și luminează pălește. Acum văd clar că sunt în mijlocul unui uriaș inel. În fața mea stă cineva care seamănă tare mult a om. Pe măsură ce luminează pălește, disting chipul omului: căpitanul Rod. Și sunt mai mulți, toți îmbrăcați la fel ca mine.

— Bună ziua, domnule Donaghi.

— Nu pot să-ți urez același lucru. Pot ști și eu unde sunt? Sau și asta e strict secret?

— Deloc, zâmbește. Numai că nu mie trebuie să-mi pui această

întrebare.

Mă uit către ceilalți. Același căști.

— Nu-i cunosc. Din păcate, te cunosc pe tine.

— Aș spune în locul tău „din fericire”.

Simt fiori reci pe spate. Mă uit lung la căpitan.

— Îmi spui?

— Să-i întreb pe ei dacă sunt de acord.

De data asta chiar că înțepenesc. Ceva este în neînregulă.

Se uită spre ceilalți indivizi, abia acum văd că au palmele întoarse în sus, unii le întorc, alții le mențin ca la început. Căpitanul se întoarce la mine.

— Ei sunt Tabii și tu ești la ei acasă.

— Poooftiimm?!

— Lămuririle o să le ai de la ei. Eu pot doar să-ți spun că ceea ce ai căutat ai găsit.

Îmi întoarce spatele și pleacă.

— Poate ai să ai noroc. Ca să-ți dovedesc că nu sunt ranchiuros, îți dau un sfat. Ești un optimist, rămâi la fel.

— Unde pleci? strig. Unde m-ai adus?

— Unde nici nu ai visat că o să ajungi, mai aud vocea lui și dispare în întuneric. Inelul se scufundă în podea și rămân în mijlocul stabilor. Unul dintre ei vine spre mine. Își scoate casca și văd ochiul mare și fața verde, gura fără buze.

— Se cuvine să te lămuresc, spune.

Gura i se mișcă încet de tot. Vocea e parcă spartă, dar nu sonoră. Ceilalți au dispărut. Îl urmez.

— Asta e camera ta de azi înainte, și-mi arată o cameră. O cameră obișnuită, parcă de hotel, cu un oarece lux. Dar în loc de geam are un ecran luminescent.

— Îmi spuneți și mie câte ceva? întreb și vocea îmi tremură din plin.

De fapt și eu tremur tot.

— Nu ai de ce să te temi. Am să încerc să te lămuresc folosind limbajul tău. Noi avem alt limbaj, alt comportament. În primul rând, ești pe navă... mamă, cred că așa se spune, pe nava amiral, mai exact spus. Nava noastră. Noi ne numim tabi, așa cum voi vă numiți oameni. Planeta ta este Terra sau Pământ, iar planeta noastră se numește CADARIA, sau pe limba ta ICE-LAND, Pământul de Gheață. E prea

complicat să-ți explic legătura dintre aceste... denumiri.

— Eu ce caut aici?

— Nu este nici asta prea simplu. Vezi tu, noi suntem în legătură cu oamenii de mult timp.

— Legături... oficiale, de afaceri. Facem schimburi.

Tresar.

— A! Tablourile.

— O cale spre noi. Nu am căderea să-ți spun despre asta.

— Oamenii plecau spre voi. De bunăvoie? De ce plecau?

— Regret. Informație interzisă.

— Îi folosiți pe oameni drept cobai?

— Nu. La noi nu există acest termen.

— La pata ce este?

— La pata? O mașină inteligentă. Aș zice chiar umană. De fapt acolo este și una din pistele noastre. De acolo am plecat acum.

— Eu ce caut aici?

— Pentru o ființă umană cu structură atât de fragilă sper să nu fie o lovitură ce-ți spun. Ai fost pregătit pentru acest lucru.

— Pregătit?

— Da. Acum ești al nostru.

Un moment nu realizez ce a spus.

— Nu înțeleg. Cum al vostru? Nu înțeleg.

— Ai să înțelegi. Sper să fii tare.

Se oprește și mă privește. Înghit în sec.

— Eu sunt ziarist.

— Te cunoaștem. Foarte bine. Dar încearcă să înțelegi acest lucru. Acum ești al nostru.

— Nu pot. Ați spus că nu folosiți cobai. Cum pot fi al vostru atunci? Te contrazici.

— Te-am plătit.

— M-ați plătit??? Adică... sunt un sclav???

— Nu. În lumea noastră nu există această noțiune. Ai fi putut să-ți dai seama că această cameră nu este, totuși, a unui sclav.

— Și ce sunt?

— Încerc să-ți explic. Ai, și o să ai în continuare, statutul... de persoană foarte importantă. În limbajul nostru... adaptat ție, vei avea statutul de tabian. Vei fi un tab. Asta dacă nu vei încălca legile noastre și condițiile impuse de statutul tău. În fond, rămâi o ființă de pe

Pământ.

Cad într-un fotoliu. Simt că nu mă mai țin picioarele. Parcă aş visa. Nu-mi vine să cred.

— Ai pățit ceva? mă întreabă tabianul.

— Da. Nu-mi vine să cred. Visez încă.

— Nu visezi. Noi ți-am acordat dreptul să fii egal cu noi. Va trebui, însă, să execuți ordinele pe care le vei primi.

— Un mercenar! Ați vrut să cumpărați un mercenar!

— Mercenar? Da, îmi amintesc acest cuvânt. Nu. Un mercenar nu are rangul pe care îl ai tu.

— Un soldat atunci!

— Soldat? Poate. Nu știu exact la ce te gândești. Tabii sunt una din multele nații ale Universului...

— Ale Universului? Dar galaxia...

— Suntem din aceeași galaxie ca și planeta ta. Vezi tu, un savant de la voi a făcut, cândva, o... împărțire a lumilor extraterestre, posibil existente, în galaxia noastră. „Sunt, spunea el, foarte multe stele. Dar nu au același nivel de cultură. Stadiile de dezvoltare diferă”. Avea dreptate. Noi suntem... mai avansați. Mai inteligenți. Avem o cultură, o dezvoltare total diferită de ale oamenilor. În schimb, există un factor esențial care ne apropie de voi: înfățișarea. În funcție de aspect derivă și comportamentul. Nu pot să spun că se aseamănă. Avem alte ritualuri. Dar noi ne adaptăm cel mai rapid dintre toți la condițiile din jur. Asta ne și salvează și ne și situează printre primii. Înțelegi?

— Încerc.

— Bine. Să continui. Ca orice... civilizație avem relații cu cei din jur. Și ne străduim să păstrăm o stare de echilibru între noi toți. Ca să-ți fie mai clar, noi suntem în Univers ceea ce este ONU la voi.

— Un fel de controlori.

— Un fel de păstrători de pace. Da. Mai sunt și alții. Unii mai presus de noi, alții mai prejos de noi. Sunt ranguri și ranguri.

— Și eu ce rol am aici?

— Tu va trebui să execuți anumite misiuni. Ești... o monedă de schimb. Noi am dat ceva în schimb. Plata... ai fost tu.

— Ce ați dat?

— Un medicament.

— Ce fel de medicament? Cum îi știu eu pe cei din la pata, sunt în stare să-l folosească ca armă contra altor oameni. E o crimă.

— Așa o vezi tu. Noi o vedem că un posibil mijloc de restabilire a echilibrului ecologic.

— E o crimă! Asta ați făcut. Un echilibru bazat pe exterminarea oamenilor!

— Privești din punctul tău de vedere, urmare educației primite. Noi am ajuns să înțelegem că e mai bine să sacrificăm o sută pentru ca în viitor să scape alți o mie.

— Indiferent de scuzele pe care le invoci va rămâne o crimă, strig furios. Sunteți niște... ucigași.

Clatină domol din cap. Ochiul este calm.

— Ai să înțelegi. Nu acum, mai târziu, dar ai să înțelegi.

— Niciodată!

— Ba da. Tu ești un TUAN. De azi ești un tuan.

Mă uit la el neînțelegând nimic.

— Tab este denumirea pe care o ai. Noțiunea de soldat poate că este, în final, echivalentul lui „tuan”, în cazul tău.

— Niciodată, urlu și sar din fotoliu.

O lumină albastră e trimisă spre mine din tubul care i-a apărut în mână. Cad ca fulgerat în fotoliu.

— Stai liniștit, omule. Un tuan este un tab obișnuit. Numai că tu mai ești și om. De aceea sunt și condiții. Știi, când căpitanul Rod te-a pus în aceea... cutie transparentă, sper că ți-o amintești, tu de fapt ai suferit... anumite modificări impuse de statutul de tab. A fost dureros, dar sper că ai uitat acest lucru.

— Vreau acasă, șoptesc îngrozit.

— Imposibil. Locul tău e departe acum. Nu înțeleg de ce te plângi. Tu ai vrut să ajungi aici. Ai ajuns. Trebuie să fii util în continuare.

— Da. Vreau să opresc acele experiențe îngrozitoare, vreau să aflu adevărul despre la pata, despre Vittorio de la Miața. Vreau adevărul despre Gillen, despre Milena. Tu înțelegi ce este un prieten? Vreau la prietenii mei.

— Nu se poate. Fii înțelegător.

— Nu. Niciodată, strig și aș vrea să urlu de furie, dar nu pot decât să plâng de neputință. Un ucigaș printre extratereștri. ASTA AM AJUNS. Niciodată.

— Eu sunt Can Vu. Așa ai să-mi spui. Ca să ne deosebești vom purta haine de culori diferite. Rangul îl vei vedea pus pe haine. Până

atunci odihnește-te. Ai trecut prin multe.

— Niciodată nu voi fi un ucigaș.

— Ești un Tuan și aici e casa ta, aud vocea lui în apropierea mea.

O căldură ușoară îmi înconjoară fruntea și încep să adorm. Îl văd punându-mi la încheietura mâinii stângi o brățară din cea mai frumoasă culoare albastră, culoare atât de cunoscută.

Închid ochii păstrând pe retină culoarea albastră și în minte gândul că totul a fost o înscenare și poate visez.

N-aș putea spune cât am dormit. Nici că aș fi visat ceva. Pur și simplu, la un moment dat, am deschis ochii. I-am deschis sperând să fi fost un vis. Deloc. Tavanul cu pescăruși, ecranul luminescent pe care dansează forme multicolore, patul moale și albul obsedant din jur, toate îmi spun că nu visez. Mă ridic încet. Cineva m-a acoperit cu o plapumă din puf. O mângâi. Cândva, visasem să am o astfel de cameră, numai a mea. Totul să fie moale și elegant. Să fie cea mai confortabilă și cea mai elegantă cameră. Dar atunci eram liber. Mă ridic și mă duc la oglindă. O față slăbită, ochii duși în fundul capului, o salopetă de culoare portocalie, mulată pe un corp micșorat dintr-odată. Recunosc chipul. Așa eram și atunci, cu Milena. Mă întorc și mă îndrept spre ecran. Când pun mâinile pe el imaginea se schimbă și am în față cosmosul. Rămân încântat. Doamne, asta văd cosmonauții când pleacă în spațiu? Atunci cu adevărat sunt cei mai fericiți muritori. Îmi amintesc de toate cele întâmplate și-mi vine să țip. Sunt cu nervii la pământ. Aș vrea să fiu un copil mic, să pot plânge în voie. Dar nu pot, sunt om mare, bărbat în toată firea, băgat în cea mai îngrozitoare afacere. Încerc să mă stăpânesc. Aud un fâșâit și sar în sus, speriat.

— Ce vrei?

Un robot, sau mai bine zis un android, îmi întinde o tavă:

— Medicamentele, Tuan.

Dacă la cuvântul „medicament” rămân insensibil, ei bine, la auzul lui „Tuan” văd roșu în fața ochilor:

— Ieși afară, scârnăvie! Ieși! Ieși și du-te la dracu' odată! Ieși.

Robotul nu se clintește. Mă aplec, apuc primul lucru care îmi vine la îndemână, o vază, și vreau s-o arunc spre el. Cel de-al doilea robot, apărut pe tăcute, în spatele meu, mă strânge în brațe de-mi pârâie oasele.

— Medicamentele, Tuan.

Vreau să ridic picioarele și să-i aplic o lovitură absolut

nepermisă dar nu mai apuc. Lângă ei a apărut tabul meu.

— Domnule Donaghi, nu sunteți deloc înțeleghător. Vă comportați ca un copil.

Izbucnesc în râs. Un râs amar.

— Luați-vă medicamentele, sunteți o fire emoțională, trebuie să vă restabiliți, continuă netulburat. Iar cu numele acesta va trebui să vă obișnuiți.

— Niciodată, spun căutând să rămân calm. Spuneți robotului să-mi dea drumul.

— Ați încălcat o lege. De fapt, e vina mea. Am să vă explic, spune și face un semn robotului.

Robotul mă ia pe sus și mă pune în pat apoi mă învelește. Asta în timp ce cel de-al doilea îmi ia mâna. Îl privesc uimit. Ia mica pastilă și o apasă direct pe încheietură. Pastila pur și simplu intră în piele.

— Noi am hotărât să le facem așa pentru că este mult mai ușor pentru răniți, nu mai suferă și alte dureri. Te simți bine?

Mă moleșisem și somnul începea să mă cuprindă.

— Nu intervenim cu forța decât în cazul când persoana respectivă persistă în a-și face rău, sieși, în continuare. Spuneam că ai încălcat o lege, Tuan. La noi roboții, cum le spui tu, sunt socotiți egali cu noi. E adevărat, ei nu sunt tabi, ci SĂRI. El este Sar T., iar el este Sar V., clar?

Îi privesc pe cei doi cum se înclină ușor când sunt prezentați.

— Tuan, purtarea ta este ciudată pentru noi, nu deveni și mai... bizar decât ești, te rog.

— Mă rogi, îngân somnoros.

— Da. Te rog. Și la noi există echivalentul lui „Te rog” de la voi. Și noi avem... cum le spui? A, da, sentimente. Înțelegeți?

Înțeleg. Vreau doar să dorm. Chiar vreau. Și adorm în clipa următoare.

Stau și privesc fix robotul de serviciu.

Pur și simplu încep să cred că am trăit degeaba, până acum. Somnul m-a ajutat oarecum. Nu mai tremur ca o găină speriată și nu mai smiorcăi din nimic. Nu prea știu ce înseamnă să fiu „pregătit” în la pata. Tot ce îmi amintesc era doar o suferință îngrozitoare. Îmi amintesc, ÎNCĂ, ceea ce mi-a spus căpitanul Rod. Că voi fi un tab. Și jur că, ceva, nu știu ce, mă îndeamnă să mă împotrivesc ca un copil la toate acestea. Îmi vine să mă trântesc pe jos și să fac mofturi ca un copil

răsfățat. Sar T, așa îl cheamă pe robot. Adică nu este robot. O fi și el ființă rațională. Se uită la mine calm, cercetător.

— Te simți bine, Tuan?

Mă uit în continuare la el. Fără să spun nimic. Ce aş avea să spun. Dacă aş fi avut ceva minte m-aş feri. Aş fi prudent şi poate aş afla răspunsurile care mă chinuiesc atât. Pe mine şi pe prietenii mei. Mă întreb cum pot să-i mai aştept pe bieţii mei prieteni, cei atât de asupriţi de minţile geniale, blestemate, din la pata. Vor continua să fie folosiţi drept cobai umani, oamenii vor continua să dispară în muzeu, oamenii din oraşel îşi vor linge rănila în continuare, Antohi, dacă va scăpa, va trăi în continuare singur, prietenii mei din echipă vor fi vânaţi şi stârpiţi ca şobolanii, asta în cel mai bun caz, misterul lui Gillen va rămâne nedezlegat, Milena şi toate zilele fericite vor fi amintiri grele, ca pietrele de moară, pe inimă, toate vor fi departe, departe de tot. Iar eu voi fi dat dispărut sau poate se va găsi o soluţie perfect onorabilă în ceea ce mă priveşte. Adio Mai Donaghi, bun venit Tuan! Toate acestea ar scoate din minţi pe oricine. Eu nu sunt decât un biet om şi, dacă aş putea face un pact cu diavolul să găsesc o rezolvare, ei bine, oricare ar fi preţul, eu nu aş ezita să-l plătesc. Şi mă mai încercă teama că prea curând de aici nu voi pleca. Asta în cel mai bun caz.

— Te deranjez, Tuan?

Să-i răspund sau nu?

— Nu vreau să mai aud cuvântul acesta vreodată! De vreme ce tot sunt aici, mă rog, trec peste modul cum am ajuns aici, foloseşte-mi măcar numele. Mal Donaghi.

— Ți-aş recomanda să uiţi acest nume, aud în spate.

Mă întorc, atât cât îmi permite pernă şi plapuma şi-l văd pe tabul meu.

— V-aţi întors?

— Trebuie să discutăm.

— Şi dacă eu nu vreau?

Se uită lung la mine.

— Poţi pleca Sar T.

Aşteaptă până Sar T pleacă. Acesta revine în câteva clipe cu o tavă plină cu tot soiul de sticlute şi cutii apoi pleacă definitiv cu o plecăciune adâncă. Tabul îl salută la fel.

— Înţeleg că vei continua să te porţi ca un copil căruia i-a fost luată jucăria preferată.

Nu spun nimic. Doar mă uit la el.

— Cu toate acestea să știi că îmi voi îndeplini misiunea. Am fost trimis să te instruiesc și te voi instrui. Chiar dacă tu vei face totul să nu mă auzi.

Probabil citește ceva în ochii mei pentru că adaugă ușor iritat:

— Folosind chiar toate mijloacele existente. Ascultă, domnule Donaghi, ce îți spun, pentru că este prima și ultima oară când o voi face. Deocamdată este o informație strict secretă modul cum ai fost adus aici.

— Numai aducerea mea?

Deși s-a întors cu spatele îi simt parcă răsuflarea de ușurare.

— Nu numai asta. Tot ce se referă la cât ai stat în la pata, ce s-a întâmplat acolo, ce o să se întâmple mai departe, acolo, jos...

— ȘI ASTA ESTE PUȚIN? sar din pat și încep să mă plimb agitat prin cameră.

— Nu, recunoaște el. Mai ales că, o spun sincer, ești mai deosebit. Deși cu structură de luptător, asta tu nu ai crede, mai ai un... o sensibilitate deosebită. Ai un unghi special de a privi lucrurile.

— Am fost studiat destul, nu? mă enervez.

— Da, spune și tace.

— Asta e tot ce ai avut să-mi spui?

— Nu. Deși asta e tot ce ar trebui să știi acum. N-ai nimic de supraom. Nici de... om de nimic. Din tot ce ai tu, eu, unul, apreciez doar loialitatea și încăpățânarea aproape ridicolă. Ești de un devotament straniu, în stare să te dedici până la sacrificiu pentru un lucru care este absolut mărunț sau insignifiant, dar care ție ți se pare mareț. Noi avem o memorie... să zicem, ieșită din comun. Din prima clipă de viață noi memorăm totul, tot ce vedem, ce citim ce înțelegem. Ei bine, îmi amintești de ceva ce am citit cândva. Un basm, regele Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde.

Rămân cu gura căscată.

— Asta-i culmea!

— Mărturisește sincer dacă n-ai simțit nevoia să te dai în spectacol, să refuzi tot ce-ți dăm, să mori în suferință, ca un animal care tânjește după libertate?

Sunt atât de uimit încât mă las pe marginea patului.

— Recunoști?

Sunt încă șocat.

— Poate că ești uimit de modul cum am vorbit. Sau poate de ceea ce ți-am spus. Sper să te trezești și să mă ascuți în continuare. Ești în stare, dacă îți intră o idee în cap, să... te sacrifici pentru aceea idee. Asta ne-a uimit pe noi. Și poate că ne-am imaginat că vei fi în stare să înțelegi cum e când sacrifici o ființă pentru a le salva pe altele.

— Nu e o scuză! Nu există nicio scuză pentru crimă! Nu există! tip scos din minți. Asta cred că nu înțelegi tu.

— Ba da. Poate ți se va părea illogic, dar nu știu de ce ești, în continuare, nervos.

— Pentru că, poate că sunt un „copil” cam supărat!

— Exact. Ești inteligent. Da. Asta dovedește ceea ce cred eu despre tine. Te-am lăsat în pace, până acum, pentru că trebuia să te acomodezi, dar acum trebuie să terminăm acest „război”. Noi nu folosim forța în treburile de acest gen. Nu în acest scop. Poate că ți se va spune ceea ce vrei să afli, dar nu acum. Mai presus de toate trebuie să înțelegi că, pentru noi, ești o ființă rațională, vie și trebuie să ne înțelegem reciproc.

— Și dacă nu vreau? mă încăpățânez.

— Ascultă bine ce-ți spun. Va veni vremea, mai curând decât crezi, când vei afla totul. Până atunci însă vei deveni un tab ca noi, vei învăța cum ne comportăm, cum vedem noi o parte din viață. Nu va fi prea greu, pentru că tu ai acum capacitățile și abilitățile noastre intelectuale, psihice și fizice. Vei reține ușor ceea ce te voi învăța. Condițiile nu trebuie călcate, cu niciun preț.

— De ce? Ce condiții?

Gura se deschide ca pentru un zâmbet și se aude ceva care poate aduce, cu îngăduință, a râs.

— Iată o condiție: Nu face niciodată nicio înțelegere și nu pune prea multe întrebări deodată.

Mă pomenesc că râd.

— Prea multe? O, Doamne! Prea multe, asta-i prea de tot!

Și încep să râd în hohote. El așteaptă calm să mă potolesc.

— GATA CIRCUL. Vreau acasă, devin serios.

— Oh, după ce te voi instrui vei merge mai departe decât ești acum. Vei studia cu cei mai buni învățați ai noștri. Eu te voi însoți, ca o umbră. Umbra ta. Dacă vei greși vei fi pedepsit, continuă ca și cum nu m-ar fi auzit deloc. Bineînțeles că, la început, vei fi doar corectat.

— N-ai auzit ce-am spus. Care reguli? râd în continuare.

— Reguli care se bazează pe coduri istorice. Știi istorie, nu? Codul samurailor, codul militar american, codul francez medieval.

Simt cum gura mi se deschide fără voie.

— Știi că îți place să citești, așa că am încercat să găsesc o analogie la regulile pe care le vei învăța. Încerc să fiu mai pe înțelesul tău.

— Și cum naiba se îmbină stilurile astea? E un amalgam îngrozitor ce-mi spui.

— Deloc. Suntem foarte... ceremonioși în viața de toate zilele. Iar când vine vorba de ordine devenim cumpliți de rigizi. Iar modul nostru de a privi lucrurile se potrivește cu codul japonez. Și pentru ca să putem să ne supunem, să avem încredere deplină în ceea ce facem, află că cei ce ne conduc văd lucrurile atât de limpede, atât de bine, încât uneori moartea fizică este încununarea tuturor lucrurilor. Dar noi îi prețuim cu atât mai mult cu cât știm că ei se sacrifică să trăiască ca să ne îndrume. Pentru că ceea ce fac ei este un sacrificiu.

— Nu prea cred. Vrei să spui că dacă vei ști că trebuie omorâți unul sau o sută de indivizi, ei vor apăsa butonul de execuție iar tu vei privi doar? Asta nu înseamnă că ești nevinovat. Ba dimpotrivă. Ești de o sută de ori mai vinovat. Pentru că poți să îi împiedici.

— Nu poți fi, măcar o dată, obiectiv?

— Nu sunt subiectiv!

— Dar dacă vei fi pus în postura de a alege în a omorî un om pentru a salva alții, tu, tu ce vei face?

— Nu sunt în postura asta.

— Refuzi să răspunzi la întrebare.

— Ei bine, îl voi împiedica să facă rău, dar nu luându-i viața.

— Știi cele trei legi ale roboticii? Tu respecti în situația dată atât de bine cele trei legi încât poți deveni foarte ușor chiar ținta.

— Pentru asta aveți nevoie de mine?

— Nu chiar.

— Nu chiar??

— Da. Îmi spuneai că tu ești un mercenar. Nu. Ești un fel de soldat. Noi, tabii, ți-am mai spus, avem o mare putere în cadrul lumilor inteligente, de aceea ne permitem să facem, într-un fel, uneori, dreptate și ordine. Dacă am fi folosit doar roboți sau tabi am fi greșit în cele din urmă. De aceea folosim... outside-eri, ființe din afară. Inutil să-ți spun că sunt instruite special, ei însăși fiind ființe deosebite. Ei ne

dau posibilitatea de a reduce la minim riscul de a greși. Acești indivizi sunt aleși la intervale foarte rare, nu pentru că au o viață lungă, mă refer la durata de viață, ba dimpotrivă, uneori mor foarte repede sacrificându-se în interesul unei cauze. Sunt aleși rar pentru că perioada de alegere, persoana căutată, este foarte rară. Alegerea ne ia foarte mult timp. Condiții. Restricții.

— Și eu... sunt alesul?

— Nu și da.

— Iarăși acest răspuns.

— Am spus așa pentru că ești acum ales, dar nu noi am făcut alegerea.

— Am fost ales sau nu?

— Impus de împrejurări. Providența.

— Și sunt de folos sau nu? Ce tot spun? Eu nu vreau să fiu ales de voi. Nu pot face ce vreți voi.

— Pentru că nu ești gata să știi. Și mai ai rara calitate de a fi imprevizibil. Chiar dacă știi, uneori, că trebuie să faci un anume lucru, tu... deodată, contrazici acele probabilități. Alegi doar aceea excepție de unu la o mie posibilă. Din păcate, ți-ai făcut din acest lucru o tactică. Așa încât ultima ta mutare a fost prevăzută și... ai ajuns aici.

— M-ai amețit, oftez.

— Poftim, îmi întinde una dintre cutii.

O iau, mă uit la ea și i-o dau înapoi.

— Nu mi-e sete.

— În cazul tău trebuie să o bei.

— M-am săturat să se facă atâta caz de mine. Țsta nu e locul meu!

— Este. Acum este.

— Mă gândesc o clipă.

— Ce ați dat în locul meu?

— Nu-ți amintești ce am discutat?

Tac.

— I-am dat căpitanului Rod un medicament.

— Ce fel de medicament?

— Asta e o informație interzisă.

— Dar de oameni folosiți cobai, știați?

— Ești... un om straniu. Îți folosești energia total greșit.

— Doamne, ce spun eu și ce se înțelege!

— Nicio grijă, am înțeles. Dar nu înțeleg de ce trebuie să-mi explici strigând și alergând de colo până colo?

— Voi nu vă enervați niciodată? Nu strigați niciodată?

— Nu. E o risipă de energie.

— Nu zău? Ah, am uitat, sunteți superiori.

— Da, suntem. Eu, unul, nu mă manifest niciodată așa pentru că știu că, folosind câmpul energetic, pot... învia plante sau pot ajuta alte ființe care sunt în pericol, înțelegi? De fapt, tu nu știi încă acest lucru. Uite, poate că nu ai dispoziția necesară să mă asculți, dar eu trebuie să-mi îndeplinesc ordinul.

Scoate dintr-un pliu al costumului o mică casetă și o pune pe masă.

— Este o carte-casetă făcută special pentru tine. Aici ai informațiile necesare acum.

— Nu am chef s-o ascult.

— Știi. Dar trebuie.

O ia din nou și o introduce într-o nișă din perete.

— Ce faci?

— Sunetul se va opri când va sesiza un câmp energetic negativ. Tu, tu vei reține ușor informațiile. Ca să folosesc noțiunea ta de timp, în maxim două ore vei afla multe: cum să te porți, cum ne comportăm noi, ce facem, ce posibilități deosebite avem. Multe.

— Ce sigur ești pe tine...

— Nu. Siguranța mea se bazează pe știință, prudență și experiență.

Privesc podeaua. Simt o mână pe umăr. Nu ridic ochii. Sunt DEJA unul de al lor. Și lucrul ăsta mă exasperează.

— Acceptă evidența. Chiar dacă o faci sacrificându-ți propriul interes.

— Propriul meu interes! simt că mă sufoc. Propriul meu interes! Doamne! Dar oamenii care mă așteaptă, ei, ei ce vor face? Ei au nevoie, cu adevărat, de ajutor. Lor cine le va da ajutor? Spune-mi tu, care le știi pe toate.

— Timpul le vindecă pe toate, spune o înțelepciune de a voastră și eu cred acest lucru. Acum odihnește-te.

Aș vrea să mai stau și să mă gândesc la toate cele spuse dar simt mâinile tabului împingându-mă cu insistență spre pat. Mă întind. Tabul mă învelește grijuliu, apoi îmi întinde una dintre sticlulele de pe masă.

Îmi sprijină capul cât beau apoi se așază delicat la picioarele patului, închizând ochiul mare pe jumătate. Cred că se gândește la ceea ce i-am spus eu. Aud un foșnet și de undeva, departe, se aude o voce susurată:

— Tabii sunt una dintre cele mai vechi rase ale Universului. Ocupă planeta Cadaria, aflată la distanța...

Mă trezesc când vocea se oprește. Rămân, în continuare, nemișcat. Pe piciorul stâng simt ceva cald. Ridic un pic capul și privesc. Tabul ține mâna pe piciorul meu.

— Te-ai trezit?

— Nu știu nici când am adormit.

— Nu ai dormit. Ai fost... în hibernare, dacă pot să zic așa.

— Urs nu mi-a spus nimeni că sunt.

— Ești o fire veselă. Asta-i bine. Este foarte bine. Începutul fiind făcut, pot să continui să te instruiesc.

— Adică? mă încrunt.

Schițează un zâmbet.

— Nu ești chiar atât de dur. Constat că îți place să faci pe durul. Mă bucur însă că ai început să mă accepți. Dacă eu am fost în stare să învăț atâtea despre tine, te consideri obligat să înveți și tu despre mine. Interesant. Oricum, acum știi totul despre tabi. Există anumite particularități pe care ți le voi spune eu.

Are dreptate, dar nu eu îi voi spune asta.

— Îți repet ce știi deja. Acum cunoști majoritatea lumilor.

— Cred că ați făcut un efort deosebit ca să realizați acest aparat care să mă învețe tot ceea ce voi ați învățat de-a lungul multor milenii.

— În parte, aparatul exista. Și, într-adevăr, este unul din cele mai formidabile lucruri făcute vreodată în univers. Mai trebuie să reții că tabii își păstrează energia tocmai pentru că au puterea de a o transmite mai departe. Sunt ei telepați dar... Ei sunt singurii din univers care au puterea de a o da mai departe. De aceea și-o păstrează cu grijă, cu toate că sunt situații aproape imposibile, care te solicită cu totul. Energia... fizică o folosesc, dar nu și energia... cum să-ți explic mai bine, energia psihică, mentală. Datorită acestei puteri noi putem citi practic gândurile celorlalți, indiferent de lumea de unde vin.

— Adică... adică tu mi-ai citit gândurile până acum, de aceea știai ce simt, ce vreau, de asta!

— Nu! se supără.

Vocea a devenit mai puternică. Și mă buimăcește această...

îndârjire.

— Nu. Noi te considerăm tab, deși în ochii unora treci drept una dintre cele mai neajutorate ființe. Și ca înfățișare și ca putere. Noi nu ne citim gândurile. Iar tu, tu ești considerat de noi încă un copil. Dacă am fi să comparăm toate lucrurile din punctul nostru de vedere, noi suntem maturi, avem circa o sută, o sută cincizeci de ani. Timpul nostru este mai lung. I-am dat o valoare mai mare decât ora, ziua sau anii voștri. De aceea, în ochii multora ești... un pui. La vârsta ta, micii tabi sunt ocrotiți cu multă, multă grijă, înconjurați cu atâta venerație, cum și la voi este ocrotit un nou născut. Mai este și problema aspectului. Noi suntem mai... puternici. Mult mai puternici. Mușchi tari, un singur ochi, dar te asigur mai bun decât o sută de ai tăi. Ca să nu mai vorbim de multe alte lucruri cum ar fi valoarea coeficientului practic sau a coeficientului de inteligență. Înțelegi? Noi ți-am acordat atributele acestea fie aici, fie la la pata. Ți-am dat toată zestrea noastră milenară adunată. Avem dușmani, te asigur. Ei bine, noi acum te considerăm unul de-al nostru. Te-am învățat tot ce știm despre noi înșine și despre ceilalți. E drept că mai ai de învățat. Una din condiții este să respecti ceea ce ți-am dat. TU NU ne respecti crezând... ceea ce mi-ai spus. Aceste lucruri nu ne stau în fire. Pentru tine, deși ești bine pregătit, va fi un adevărat șoc când vei vedea de ce anume suntem în stare. Multe lucruri, care par imposibile, noi le-am făcut demult. Le vei învăța și tu să le faci. Dar trebuie să știi că un tab, mai mult, un Tuan nu urăște niciodată. Poate iubi, poate spera, se poate speria sau poate fi contrariat, dar niciodată, absolut niciodată, nu urăște, nu va fi ca scos din minți, indiferent unde s-ar afla și în ce situație ar fi. Mai mult, Un Tuan nu are armă. NICIODATĂ!

Nu îmi vine să cred. Visez fără doar și poate. Nu pot crede așa ceva.

— Tu trebuie să fii cel mai tare prin tine însuși. Ai înțeles?

Mă uit și mă minunez. Vine la mine și mă strânge în brațe.

— Ești un Tuan. Trebuie să știi acest lucru. Să fii conștient de acest lucru. Și, de ce nu, să fii mândru.

— Tabule, eu sunt doar un OM. De acest lucru sunt mândru, îi spun încet. Voi care sunteți atât de superiori nu puteți înțelege că, indiferent ce voi face eu, voi rămâne om.

Se uită lung la mine.

— Mal Donaghi, nu am căderea să fac acest lucru, dar acum,

cunoscându-vă pe voi, oamenii, îți cer un lucru pe care nu ar trebui să-l fac. Vrei să facem... vrei să ne întâlnim doar noi doi? Vrei?

— Dar voi nu aveți voie, îmi ies din gură cuvintele înainte de a ști ce am zis.

— Știi, e interzis, trece el peste moment. Dar vrei să facem acest lucru? E foarte important pentru mine.

— Bine, spun după o clipă de gândire. Un mic târg.

— Facem târgul acesta: nu pui întrebări, niciun fel de întrebări, poartă-te firesc, cum te porți de obicei, evident ținând cont și de faptul că te afli aici, iar eu mă angajez să-ți spun un mare secret. Fii un Tuan, străduiește-te să fii cel mai bun dintre tabi. Consideră-te un copil care trebuie să învețe multe, eu fiind... o rudă de-a ta, cea mai apropiată, cea care te are în grijă. Ascultă cu atenție și învață să vezi. Vrei?

— Și când îmi vei spune acel lucru?

— Depinde doar de tine. Cu cât mai repede cu atât mai bine pentru tine, înțelegi? Și asta nu numai pentru tine. Pentru toți. Știu că o să fie greu. Foarte greu. Dar ești bun, vesel, tenace, încăpățânat și imprevizibil. Încearcă să reușești. Și mai ales nu uita. Deși ești... mic, noi te considerăm egalul nostru.

— Fie. Voi încerca să vă port papucii. Voi încerca până la ultima suflare. Dar te rog să nu încerci să mă transformi în altceva decât ceea ce sunt. Știu că trebuie să fiu un tab, un Tuan, cum zici. Dar dacă amândoi vom da greș cu încercările noastre, să rămânem totuși amici, da?

— Bine. Îți promit, spune grav.

— Sunt... Tuan, spun încet de tot.

— Dacă vrei ia-ți un nume de tab. Oricare vrei. Numele meu e Can Vu.

— Tuan Mal...? întreb.

— Nu. Nu cred că se poate. Mai încearcă.

Nici numele nu mi-l pot păstra.

— Sper că nu aveți pretenția să mă faceți să... semăn cu voi.

— Nimic nu se va face fără voia ta. Asta în ceea ce privește persoana ta. În alte probleme... intervin modificări. O să-ți explic mai târziu.

— Numele... Nu-mi trece prin cap niciun nume. Mă refer la ce vrei tu.

— Spune totuși.

- Mate. Tuan Mate.
- Nu. E prea uman. Desemnează o persoană.
- Vrei un nume care să desemneze un lucru, nu o ființă??
- Da.
- Habar n-am, recunosc. Poate fi un strigăt?
- Un strigăt?

— Da. Hajime. În japoneză înseamnă „Începeți”. Se referă la lupte.

- Nu. E prea... războinic.
- Dă-mi tu o idee, azi sunt în pană de idei.
- Vrei să ți s-a spună Tuan Tines sau poate Tuan Cădar?
- Ce înseamnă?

— Tines? E cam greu de explicat. Se referă la o mișcare. O mișcare care are loc încă. Ceva început, dar neterminat. Ceva activ. Iar Cădar vine de la numele planetei noastre. Arată o stare. Înghețat. Împietrit.

- Știu eu, poate Tines.
- Da, s-ar putea să te desemneze, dar eu îți sugerez să îl alegi pe celălalt.

— Tuan Tines. Tuan Tines.

— Sau poate vrei Tuan Aris. Se poate pronunța ca un singur cuvânt. Tuanaris.

— Ce mai înseamnă?

Gura... surâde.

— Nu știu de ce, dar aș vrea să nu-ți spun ce înseamnă.

— De ce nu vrei?

— Prea multe întrebări.

— Aha, regulile. Știu. Dar acum nu poți să-mi spui?

Stă nehotărât.

— Pentru că ești un tab acum, deci un egal, n-ai de ce să te superi. E numele unui animal.

— Ha?

— Da. Un animal desemnat drept... fantastic. Un fel de inorog, ca la voi.

— Inorog? Încerc să-mi amintesc.

— Da. O ființă vrăjită.

— Îmi amintesc. În Scoția era o legendă despre Ultimul Inorog, o prințesă blestemată să fie inorog până când inima oamenilor va deveni

la fel de curată cum e pielea acestui animal. Un prința vrut să o salveze, dar a fost blestemat și el. Aleargă mereu prin furtună să salveze inorogul. Se spune că în nopțile furtunoase, când fulgerele luminează casele, munții, vezi umbra prințului călare alergând după inorog. Bătrânii spun că doar cei cu inimă curată îi pot vedea.

— Am citit povestea. Avem și noi un astfel de animal. Poate mai diferit ca... înfățișare. Simbolul este același.

— Tunaris, îl pronunț deodată.

Mă uit la tab. Mă privește blajin, aș zice.

— Fie. O să fie unul din pseudonime. Tuan Aris. Tuanaris.

Înclină capul grav. Și zău dacă în clipa aceea n-am simțit un mic fior, prevestitor de mari necazuri dar și de mari bucurii. Un fior cum nu simți decât o dată în viață, la primul tău Crăciun când descoperi deodată că ochii moșului seamănă grozav de bine cu ochii bunicului.

Simt cum o mână mă scutură. Sar brusc. Ochii mă ustură cumplit.

— Cine-i? Cine-i?

— E timpul să te școli, Tuan Aris.

Stau nedumerit. Unde sunt, ce caut eu aici, cine e Tuan Aris? Mă scarpin în cap nedumerit. Apoi încep să se limpezească lucrurile.

— Ah, Can Vu, tu erai? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Numai că ai început, de azi, programul. Conform orarelor voastre e miezul nopții, dar tu trebuie să fii învățat că nu ai niciun orar care să te stăpânească, ci tu ești cel care stăpânește timpul.

— Da, da, mormăi și obosit mă las să cad pe perne înapoi. O mână energică mă ridică și mă scutură cu putere. Cu toate eforturile mele nu pot deschide ochii. Ziua de ieri a fost prea plină. Am fost plimbat prin toată nava, am primit tot felul de explicații, am vorbit până am răgușit, am alergat până mi-au luat foc tălpile. Vreau să dorm. În fond, cred că de când am adormit nu au trecut mai mult de două ore. Mă simt legănat, o ușoară imponderabilitate, apoi o aterizare dură, foarte dură într-o apă rece ca gheața!

— Criminalilor, urlu, tușesc, scuișc apa înghițită. Ați înnebunit?

Încerc să înot până la marginea uriașului bazin în care m-a aruncat Sar T. Spun încerc pentru că nu prea știu să înot. Știu doar atât cât să nu mă duc, ca un bolovan, la fund.

— Nu știi să înoți, constată Can Vu.

— Ai înnebunit? Ce va veni?

— Nu ai reflexe prea bune, adaugă după o clipă de tăcere.

Nu mă uit la el. Încerc să ating marginea bazinului. Treaba asta e cumplit de anevoioasă. Marginea e foarte alunecoasă și mai e și înclinată, dar înclinată bine de tot.

— N-ați vrea, găfâi, să mă ajutați să ies din apă? E rece, mormăi.

— Senzație.

— Ba nu! E foarte RECE.

Mă opresc din chinuri și îi privesc. Stau impasibili amândoi.

— Parcă am spus că am nevoie de ajutor, mă uit cruciș la ei.

— Ai spus. Ajută-te singur.

— Eu să mă ajut pe mine, nu?

— Da.

Aș vrea să-i înjur dar mă stăpânesc.

— E și asta o probă?

— Filosofii tăi spun că însăși viața este o probă.

Oftez din greu. Sunt înghețat, mă doare tot corpul, capul mă doare cel mai tare și ei stau la taclale.

— Fie. Dar mă puteți ajuta să ies. N-am ventuze la mâini, iar marginea asta e imposibil de înclinată, în caz că nu știți. Iar eu nu prea știu să înot.

— Am văzut, dar... Can Vu se aplecă ușor spre mine, vrei să fii aruncat spre mijlocul bazinului sau ieși singur să te duci la sala de sport?

— De ce să mă aruncați în mijlocul bazinului?

— Ca să înveți să înoți. Instinctul de conservare.

Nu-mi vine să cred.

— Oricum, mulțumesc că mi-ați spus.

— Am făcut-o pentru te consider foarte sensibil. Așa e la început. Da. Mai apoi o să vezi că va fi ceva normal, firesc.

Stau puțin. Sunt din fire descurcăreț.

— N-ai prea mult timp de gândire Tuan Aris, mă avertizează Sar T.

Dacă zic ei, înseamnă că nu am timp. Încerc să folosesc apa drept pârghie pentru săritură. Mă înalț cât pot de sus, abia ținându-mă cu mâinile de marginea bazinului și când prind o voltă mai mare mă arunc ca o broască peste pantă. Deși îmi vine să urlu de durere, noroc că sunt ud altfel aș fi spus că transpir prin toți porii, mâinile înghețate bocnă au apucat marginea superioară a bazinului. Îmi las toată

greutate pe picioare și apoi mă salt brusc. De data asta muchia o simt bine în palme. Mă mai forțez o dată, reușesc să-mi proptesc bărbia de margine și alunec ca un șarpe peste un gard. Din instinct, chestie căpătată din experiența de ziarist, mă ridic repede.

— Mulțumit? abia răsuflu.

— Deloc, spune Can Vu.

— Dacă nu te ridicai Tuan Aris, te scoteam și te aruncăm din nou în bazin, adaugă Sar T.

Sunt realmente prea obosit ca să-i spun ce cred eu despre ei, așa că mă mulțumesc doar să mă uit urât la ei și să-mi târâi corpul spre ușă, adică pat. Vin și mă iau repede pe sus, zău că prea repede pentru mine. Mă dezbracă din mers până rămân doar cu șortul pe mine.

— Mai mergem undeva? întreb inutil.

Încadrat de cei doi mergem într-o direcție necunoscută.

— Vizită medicală și antrenament, îmi anunță programul Can Vu.

— Auzi, Can Vu, nu spuneai că pe la pata am fost special pregătit pentru voi? Unde sunt calitățile acelea speciale?

— Au fost inhibate.

— De ce? mă mir.

— Trebuie să ajungi să declanșezi singur forțele din tine. Aici.

Sunt depus pe un pat tare și rece. Un tab se apropie de mine. Parcă ar fi copia lui Can Vu. Doar ecosonul de pe umăr diferă. Altă culoare, alte semne. Sunt sucit, răsucit și foit până simt că explodez. Can Vu preia o dischetă de la respectivul și plecăm spre sala de sport. Pe drum se oprește:

— Ascultă Tuanaris, de azi înainte vei vorbi mult mai puțin. Asta pentru că vei fi antrenat, din toate punctele de vedere, de mai mulți dintre noi. Regulamentul îl știi. Trebuie să-l respecti. Adică trebuie să-ți stăpânești limbuția și curiozitatea. Doar să taci și să privește un timp mai lung. Vei afla multe. Ascultă și taci. La voi se spune: „Niciodată nu mi-a părut rău că nu am vorbit, dar mi-a părut rău că am vorbit”. Înțelegeți?

— Nu prea îmi stă în fire, mărturisesc sincer.

Clatină din cap și mă strânge de mână încurajator. Pornim.

2. Lumea nu este cea pare

Zilele se scurg încet. Aceleași lucruri care se repetă de câteva ori pe zi: limbaje, gestică, tehnică. Nu se spune același lucru de două ori.

Aș fi mincinos dacă aș spune asta. De fiecare dată este ceva nou. Sunt zile în care sunt pus în mijlocul unei săli și răspund la întrebări ore în șir. Vorbele îmi vin pe limbă înainte de a mă gândi la ceva. Apoi mă întreb de unde naiba știu toate chestiile alea. Și îmi aduc aminte de faptul că am fost „impregnat” cu toate acestea.

Sunt curios din fire. Așa că nu mă plictisesc. Dar mă gândesc, în clipele de singurătate, la unul și același lucru. Ce se întâmplă acasă? Ce s-a întâmplat cu prietenii mei? Ce s-a ales de la pata? Dar de Gillen? Sunt dojenit de cel care răspunde de sănătatea mea. Să aibă amabilitatea de a mă lăsa în pace. Am abilitatea de a mă schimba, dar nu în trei zile. Și Dumnezeu a avut nevoie de șase zile pentru a crea lumea!

Ca un copil mic petrec ore întregi învățând să mă port. Fac sport ca un sportiv de performanță. Dacă vă gândiți la bicicletă sau la inele, la paralele, jogging sau alte prostii, scoateți-le-vă din minte. Fac tot felul de mișcări, ceva între yoga și brahmanism, în imposibilitate. Până acum am făcut mii de mișcări dar se pare că toate au fost greșite. Nu am obținut de la instructor decât o scurtă clătinare din cap, în sens negativ, bineînțeles.

Sincer, mă simt ca și cum aș pluti într-un uriaș jeleu, invizibil, și aici eu trebuie să fac balet. Dar cum nimic nu este imposibil îmi dau toată silința. Sunt amabili, o amabilitate plină de condescendență și de compasiune, dar îmi spun că nu trebuie să fiu paranoic. Este străduință de ambele părți. Într-o zi, Can Vu mi-a adus un caiet îmbrăcat în piele.

— Dacă crezi că te eliberezi, scrie, mi-a spus.

— De ce? l-am întrebat reticent.

— Să știi că nu o să-ți citim gândurile. Am văzut că aveți o tendință de a vă elibera psihicul scriind în aceste caiete. Voi le spuneți jurnale.

— Da. Le spunem jurnale. Dar de ce te-ai gândit că îmi trebuie un jurnal? Nu fac eforturi destule pentru a mă pregăti?

— O, ba da. Toată lumea spune că progresezi foarte bine. Mai bine decât... a fost prognosticat. Așa cum am spus, ești deosebit. Dar jurnalul ți l-am adus pentru că m-am gândit că ești obișnuit cu vorbele, cu cuvintele. Ai fost mereu înconjurat de semenii tăi și aici... este altfel. Poate ți-ar fi mai ușor dacă ai scrie.

— Can Vu, asta e cert un gând uman, râd.

Zâmbește în felul lui.

- Fiecare din noi învață unul de la celălalt. Și este foarte bine.
- Aha. Iată un gând reconfortant. Să fiu un tuan uman.
- Doar un tuan, un tab bine pregătit, subliniază.

Știe că am glumit. Dar este și un sâmbure de adevăr în ceea ce îi zic. Latura umană a fost cea decisivă în alegerea mea. Și hotărârea celor din la pata. Dar asta este cu totul alt lucru. Va veni și vremea potrivită pentru asta. Fiecare lucru la timpul lui. Asta o știe chiar toată lumea. L-am refuzat pe Can Vu. Știam ce încearcă să spună prin intermediul acestor lucruri, aparent banale și mărunte. Nu. Am spus zâmbitor „nu”. Știam din ceea ce învățasem până acum că ar fi citit ce urma să scriu. Dar am spus „nu”.

Mai distractiv era înțelegerea logicii lor și a altor... creaturi. Trebuia să mă gândesc intens, foarte intens, că, de exemplu, ceea ce credem noi că este culoarea roșie de fapt are cu totul alt înțeles pentru alții. Că a umbla în imponderabilitate este ceva simplu și obișnuit pentru alții. Trebuia să înțeleg mii de semne și imagini pornind de la o logică care nu avea nimic comun cu noi. Unele semne le văzusem la muzee, despre altele citisem în tot felul de reviste de arheologie și de paranormal. Trebuia să înțeleg starea de energie. Este într-adevăr lucrul, poate greșit spus „lucrul” dar altă modalitate de a înțelege nu găsesc, energia este acel fluid care mișcă tot ce este în jurul nostru? Este o magie. Poate exista cineva care să fie lingvistul plantelor? Nu este o glumă. Sau poate exista un psiholog pentru mamifere? În ultima vreme vorbim despre câini, pisici și diferite păsăreturi că ar fi stresate sau bolnave de dor. Dar să vină cineva să-ți arate că de fapt tu ești doar un intrus în tot ce există, zău că este o chestie greu de digerat. A accepta ideea că suntem un experiment eșuat, scăpat de sub control, este cu mult peste nivelul nostru de acceptare, de toleranță. A accepta ideea în sine este inacceptabil pentru orgoliul și vanitatea noastră. Iar această acceptare este tocmai forța mortice a gândirii acestei națiuni. Eu încă sunt la faza de digerare. Cam greu dar... nu cred că am altă alegere.

Am descoperit că gândirea indiană provine de la tabi. Multe idei din conștiința indiană sunt regulile stabilor. Au fost deformate cu timpul dar esența s-a păstrat. L-am întrebat pe Can Vu când o să încep și eu să fac exerciții cu această energie, când o să învăț să călătoresc astral. M-a privit serios și a spus că este prea devreme pentru ce vreau eu. Încă mai pun întrebări care nu trebuie puse. Faptul că mă

străduiesc, sincer, să-mi îndeplinesc rolul, l-a făcut mai îngăduitor cu mine în această privință. Uneori doar mă privește lung. Și eu știu că nu va răspunde la ce l-am întrebat. Odată, poate. Dar nu acum, cu siguranță.

Unii din tabi au căpătat obiceiul de a... materializa diferite obiecte de care au nevoie, chiar în prezența mea. Înainte nu o făceau. Chiar se fereau. Acum nu. Este o dovadă că evoluez mulțumitor pentru ei.

Am început să învăț multe lucruri chiar despre corpul meu. Există o alchimie de care nu suntem, din păcate, conștienți. Exteriorizăm doar acele... puteri sau senzații, este greu de definit, care le folosim în scopuri distructive. Câțiva înțelepți indieni, din India și nu din America, își folosesc această energie creatoare în scopul de a crește plante. Folosesc această putere într-o măsură foarte mică, plantele sunt mici. Dar folosesc energia într-un scop creativ. A topi zăpada din jurul corpului tău, a folosi levitația pentru demonstrații, toate acestea nu sunt decât distructive pentru spiritul nostru. Arătăm că există aceste energii, dar în ce scop? În niciunul cu adevărat folositor. Păcat.

Tabii sunt rigizi. Dar acum văd această rigiditate dintr-o cu totul altă lumină. Ideea lor este că fiecare are rolul lui. Se poate evolua, spectaculos chiar, dar nu într-un mod care să distrugă armonia din jur. În același timp însă îmi par naivi în multe alte privințe. Poate că nu sunt încă obișnuit dar prefer o sentință, rapid executată, decât una cu ceremonie. Mă gândesc că aducerea mea aici are legătură cu tot ce s-a întâmplat de când redactorul-șef mi-a cerut să fac un reportaj. Nu a fost ceva premeditat din partea lui Patrick McCullen zis Finch. Cred că a fost acel moment, acel lucru care trebuia să se întâmple atunci. Destin? Cert. Dar mai cred că aceea clipă s-a petrecut datorită unui lanț de întâmplări care poate nu trebuia să aibă loc.

Tot ce reprezintă tabii îmi pare a fi în contradicție cu la pata, cu ceea ce a zis căpitanul Rod. Am acel sentiment de certitudine pe care nu de multe ori îl ai în viață. Am sentimentul că eu voi avea legătură cu ceea ce se va întâmpla, nu pentru că am fost vândut ci tocmai pentru că sunt omul Mal Donaghi. Acest lucru îmi crează o pace sufletească deosebită. Mă face să suport cât de cât dorul de locurile din Scoția, dorul de prietenii mei. Am ajuns să-mi amintesc fiecare detaliu despre ei. Fiecare cuvânt al lor. Să mă gândesc ce ar face ei în situațiile în care sunt pus eu.

Am mai învățat că noțiunile de timp, de spațiu au fost definite și impuse ca limite. Celebrul experiment Philadelphia, făcut când nu trebuia, a dovedit că noi suntem la originea acestor limite. Tabii m-au învățat cât de departe pot merge cu imaginația. Nu. Am greșit spunând imaginație. De fapt, cuvântul potrivit este „alegere”. Cât de departe pot merge, eu alegând acest lucru. Alegând unde să mă opresc. Există în noi, oamenii, două axe: una materială și una energetică. Se știe asta. Unde este delimitarea? Putem pleca din corpul nostru, călătorind departe? Da. Dar cum rămâne cu materialul? A nu ne întoarce înseamnă moarte pentru noi. Cineva spunea că moartea nu este decât alt început. Avea perfectă dreptate. Asta este o lege pe care am învățat-o foarte bine.

Cine ar putea învăța să audă plantele vorbind? Ține de basm. Și totuși eu asta fac. Delfinii vorbesc. Nu acele sunete despre care vorbesc savanții. Doamne, ei vorbesc foarte clar. Noi ne încăpățânăm să nu înțelegem. Îmi aduc aminte, de exemplu, de un tip, John Dunkers, englez, care mi-a explicat de ce imperiul britanic a decăzut. El spunea că semenii lui au avut în piele imprimat orgoliul de mari cuceritori, de neam ales, și de aceea au cerut celor din jur să se muleze după ei. Asta a dus la o rigidizare, la o ignorare a schimbărilor și în final la o opacitate față de revoluția din afară. Încetul cu încetul au pierdut pasul cu celelalte națiuni, cu ceea ce se întâmpla în jur. Și s-au trezit reduși la o insulă. Această atitudine ne caracterizează. O caracterizare globală. Prea puțini sunt acei care înțeleg transformările care se petrec. Prea puțini vizionari. Tabii m-au făcut să văd aceste lucruri. Poate pentru că sunt genul de om care nu spune despre niciun lucru: „Asta nu poate exista. Nu cred”. În cazul meu „nu” este cuvântul „nu cred”. Mă simt privilegiat pentru acest lucru.

Sunt destule detalii tehnice care le învăț pe cale hipnotică. Ajung să știi un anumit lucru pentru că îl știi. Dar tabii încearcă să evite acest lucru. Vor să știi, pe cale naturală, cât mai multe.

Nu pot spune că îmi lasă ore libere. Dar când vine vremea somnului, sunt clipe în care mă gândesc la ale mele. Evit să stau treaz mult timp pentru că tabii cunosc limbajul corpului. Gândurile mele se semnează clar. Mi-au cerut să nu mă mai gândesc la asta. Nu mi-au cerut-o categoric. Dar au lăsat să se înțeleagă că nu ar fi bine. Încerc să mă conformez. Dar este greu. Pentru că îmi pasă de prietenii mei. Îmi pasă de ce s-a întâmplat în urma mea. Este însă acel sentiment de pace

care mă asigură că va fi bine. L-aș întreba pe Can Vu despre asta. Dar... parcă presimt că se va uita lung la mine și nu v-a răspunde. Am răbdare. Voi pune această întrebare când voi simți că este acel moment potrivit.

— Tuan Aris...

— Da, zic și mă întorc.

Can Vu mă privește. Îl privesc și eu.

— Mergem să ne plimbăm? propune.

— O plimbare? Doar o plimbare? glumesc eu.

— Doar o plimbare, zice.

Mă îndrept spre ușă. Este momentul pentru o nouă transformare. Știe că o plimbare printr-o pădure de brazi este locul ideal pentru a-mi spune veștile. Știe că am devenit foarte bun în comunicarea cu lumea vegetală. Singurul „curs” la care nu am surprins obișnuita clătinare negativă din cap. Având în vedere mărimea și forma capului... vă dați seama.

— Hai să mergem, zic. Un pic de mișcare este tot ce ne trebuie și un pic de aer ar fi nemaipomenit pentru noi, nu?

Articol III. 3. Harphee

Dincolo de mări, dincolo de țărmuri este Țara Soarelui. Zi și noapte, sub emblema strălucitorului Soare și a carului său de foc, a nemuritoarei harfe, oamenii muncesc și se bucură de munca lor. De cu începutul zilei și până când va pleca în mare să se odihnească oamenii vor ridica brațele încărcate cu ramuri înflorite de portocali să aducă imnuri de slavă măritului lor ocrotitor. Sub soarele acesta ocrotitor m-am înălțat și eu. Deși soarele ne mângâie pielea în toate ceasurile zilei, eu am pielea mai albă decât florile acelea ciudate, aduse de corăbieri și închinare zeului Soare. Li se spune crini. Corăbierii când mă zăresc îmi spun: „Uite, Floarea de Crin! A venit să ne vadă”. Și eu le fac semn cu mâna că i-am văzut și i-am auzit. Când m-am născut zeul Soare s-a ascuns după nori. Era urgie mare. Furtuni și ploi mari și vânturi îngrozitoare. Toți zeii erau supărați. Tata era foarte mâhnit și, deși eram prima lui născută, n-a pregetat să poruncească, peste voința femeilor și inima mamei, să fiu aruncată la lei. Dar lei nu au vrut să mă mănânce și atunci tata a poruncit să fiu aruncată în marea vijelioasă. Dar valurile m-au aruncat la mal și am rămas, îmbrăcată în spumă, să plâng. Dar nici atunci tata nu s-a înduplecat. A poruncit la cei doi preoți să mă salte din spuma mării și să mă arunce de pe stânca cea mai înaltă a frumoasei

noastre insule, să mă arunce să mă sfărâm de stânci. Dar nici atunci ursitoarele nu au dorit moartea mea și luând înfățișarea pescărușilor, logodnicii mărilor, au năvălit cu țipăt mare asupra altarului pe care eram pusă în așteptarea îndeplinirii poruncii regești. M-au înconjurat și au început să-mi încălzească bietul trupușor cu aripile lor. Mult s-au mai minunat oamenii și însuși marele nostru rege a venit să vadă minunea. Și au căzut cu toții întru hotărâre să trăiesc, să fiu preoteasă zeului Soare și Zeului Zeiilor. Și iarăși zeul Soare, care ieșise de după nori când auzise că voi trăi, când a auzit această hotărâre s-a ascuns după nori, iar Zeul Zeiilor s-a supărat și a aruncat un fulger înspre stâncă. Toți s-au minunat și sau și mirat. Au decis atunci, cu mic cu mare, să trăiesc așa cum sunt. Să fiu liberă. Iar tata m-a redat mamei care plângea posternată la picioarele lui. Cu toții s-au bucurat când am încetat a plânge. De atunci au trecut de paisprezece ori ploile peste nori și niciodată n-au adus stricăciuni. E drept și tata e fericit cu mine. Marele nostru rege l-a ales drept mai mare preot peste toți preoții lui iar mama e cea mai bună prietenă a mării regine. Când o femeie este nefericită sau are un necaz vine pe ascuns la mine și mă roagă în genunchi s-o las să mă atingă. Mă necăjesc și o alin ca pe duioasa mea mamă. Se sperie, dar eu o liniștesc. Datorită bunei mele mame și a bunei mele doici știu secretul multor boli, știu să alin multe suferințe chiar dacă nu am mulți ani. Știu, de asemenea, să citesc în mai multe limbi și mai știu să scriu, să desenez mai bine decât însuși scribul regelui. Acest lucru însă îl păstrez ascuns căci nu este deloc frumos și bine ca fața Marelui Preot să cunoască aceste lucruri. Dar mie îmi place să merg printre oamenii simpli, să le vorbesc, să râd cu ei, să merg la corăbieri. Tata mă pedepsește aspru dacă fac acest lucru dar eu „eu tot îl fac. Oamenii mă iubesc așa cum sunt. Căci văd și singură că sunt diferită de ei. Sunt astfel decât ei. Ei au pielea măslinie și părul negru, bătut de vânt. Însăși mama mea, deși are pielea cea mai fină, tot nu este albă ca mine. Căci am trupul mai alb decât laptele de capră și oricât m-ar bate soarele nu mă înnegresc și nici nu mă înroșesc. Pielea îmi devine doar mai roză, roză ca florile de tamarix ce mi le aduce zilnic buna mea doică. Părul și ochii îmi sunt negri. Buna mea mamă spune că părul meu strălucește mai tare decât oțelul săbiilor spartane. Ce folos, zic eu, atâta frumusețe? Aș da oricât să știu ce se află dincolo de mările traversate în lung și în lat de prietenii mei, corăbierii. Îndatoririle pe care le am sunt piedică dorințelor mele. Pot doar, în liniștea cabinetului tatii, să citesc, să scriu

sau să pictez. Să-mi imaginez lucrurile cele mai frumoase care pot deveni adevărate și apoi să le desenez.

— Prințesă mărită, vă cheamă ilustrul vostru tată.

Mă întorc. În spate, umil, mă așteaptă micul meu prieten, sclavul roman Lucius. Peste doi ani când va împlini douăzeci de primăveri va deveni liber din voința mea. El o știe și mă iubește și mai mult decât înainte. Îl cred. Libertatea este cel mai de preț lucru al unui om.

— Vin, Lucius. Du-te și spune-i că vin.

Nu se clintește. Mă ridic și mai privesc încă o dată în zori. Atâta frumusețe și liniște.

Omul este cea mai zgomotoasă fiară. Își dă frâu liber sentimentelor fără nicio reținere. Cobor cu grijă printre stânci și-l urmez pe Lucius. Lucius. Un frate mai mare, mai înțelept, un prieten de nădejde, un aspru gardian și totodată un mare sfătuitoare. E firav la trup. Zâmbesc. Greșală. În realitate e mai agil decât o panteră, mai șiret decât Sfinxul și mai puternic decât un leu. El m-a învățat traca și latina. Dar m-a mai învățat și mâniarea pumnalului scit, cu două tășuri. Îi sunt, pentru asta, recunoscătoare.

— Mai încet, Lucius, îl strig.

Se întoarce fulgerător, gata să mă ajute.

— Mai încet, repet.

— Prințesă, Măritul Mare Preot era foarte grăbit să vă vadă.

— Atunci, alergăm.

Îl prind de mână și începem să alergăm. Simt cum Eol îmi joacă prin păr. Mi-l răvășește, mi-l smulge din clamele de aur, îmi răvășește și peuplul alb, subțire ca o pânză de păianjen. Alerg să-mi ajut tatăl. Nu m-ar fi chemat dacă nu ar fi fost ceva grabnic. Îl știu prea orgolios ca să arate că se consultă cu mine în anumite treburile. Dar trebuie să fie ceva foarte grav dacă mă cheamă.

Euclis a chemat-o pe Harphee. Iat-o, venind mai ușoară ca un pescăruș în zbor. Vine alergând cu Lucius de mână. Bună cum este nu s-a îndurat să-l lase singur. Vine, cu părul lung mângâiat de vânt, cu diafanul material lipit de trup, un trup mai frumos decât cel al oricărei regine din lume. Niciodată ochii mei nu se vor sătura privind-o. Mai albă ca pânza neînceptută, mai frumoasă decât însăși Afrodita. O privesc și mă tem. Atâta frumusețe! Euclis a sortit-o morții la naștere. Degeaba. Zeii nu au vrut-o. Au apărat-o. Oare o vor apăra și acum de primejdia care o

paște? O, zei! Mă îndoiesc de voi dar vina o poartă, credeți-mă, numai Afrodita cu al ei Eros. Simt cum mâna îmi tremură. Aș alerga înaintea ei, aș prinde-o și aș sălta-o în susul cerului că pe cea mai de preț bucurie. Slăvită fie ziua când te-ai născut și blestemată ziua când te-am văzut!

Linște nu mai am. Euclis e îngrijorat. Numai eu știu câte lacrimi a vărsat când s-a născut Harphee. Dar este un adevărat bărbat și își ascunde slăbiciunile. Față de mine nu și-a ascuns teama de clevetirile oamenilor, de ura și invidia lor. Harphee are în ea nu numai o zeiască frumusețe dar și o înțelepciune și știință pe măsură. Euclis și cu mine știm că ea scrie, citește și desenează mai bine decât Marele Rege, că vindecă oamenii mai bine decât ar fi făcut-o Hipocrat, că este mai bună la suflet decât milosul Zeus și mai șireată decât Hermes dar, mai ales, că e mai pură decât apa neînceptută de izvor. Că în mintea ei ura și minciuna nu au sălășluit niciodată. Pentru toate acestea o îndrăgesc și, când o văd, devin neom.

~
— Am venit, Mărite Mare Preot, la chemarea-ți grabnică.

~
A venit. Fuga i-a desenat în obraji roșeață de trandafiri. Pieptul îi tresaltă. A venit iute, iute ca o căprioară. Îmi înfig unghiile în podul palmei rănite. Să simt durerea, să nu mi se vadă în ochi bucuria de a o vedea.

~
— Ai venit la timp, scumpă Harphee.

— Ce te necăjește, iubite părinte? Fac orice ca să-ți alung mâhnirea din ochi.

~
Totul! Mărite Zeus, te implor!

~
— Te privește pe tine, Harphee.

— Pe mine? Cu ce ți-am greșit, iubit părinte? Ce poruncă a măriei tale am neglijat, ce sfat nu ți-am luat în seamă, netrebnica de mine?

— Nimic din toate acestea, Harphee. Numai că faima frumuseții tale a întrecut granițele acestei țări, a trecut dincolo chiar de granițele imperiului roman.

— Și tu, iubit părinte, ce ai chibzuit?

— Nu numai eu ci și ceilalți din sfat am hotărât să devii

preoteasă a lui Hebus – Apollo.

~
Preoteasă! Zei, ajutați-mă sau fac pe loc o nelegiuire!

~
— Chibzuiala e fără de cusur, preaiubite părinte, dar nu crezi că în acest caz ceilalți vrăjmași vor porni un nedrept război și de vor învinge, vor pângări templul măritului zeu?

~
— *Vom lupta până la unul, strig. Sunt mânios pe lașitatea mea nicidecum pe înțeleptele-i vorbe.*

~
— Mă închin în fața acestui popor și a iluștrilor ei conducători, dar nu este un preț prea mare pentru o simplă fată?

~
Tresărim. Crudă realitate.

~
— De ce nu am căuta să obținem o ilustră alianță ajutătoare și pentru poporul nostru? Un aliat puternic și bogat?

— Da, spune Euclis. Sfatul este bun. Dar mai este un lucru: hotărârea Regelui.

Stă o clipă, gânditoare.

— Adevărat, iubit părinte. Prințesa Eucleea este mai presus de toate. Și prințul Narcis și prințul Terakios sunt mai presus. Dar, vorbind sincer între noi, oare am devenit un obiect de discordie? Nu li se reproșează mereu că nu sunt ca mine? Acest lucru i-a făcut să cunoască ura. De ce iubite tată să necăjesc atâta lume? Sfatul a fost neprețuit, tată. Preoteasă voi deveni așa cum ați hotărât. Aș mai avea o singură îndrăzneală. Pot pune o întrebare?

— Spune, fata mea.

— Aș putea participa la sebările Afroditei, tată? Te rog. Ca viitoare preoteasă a lui Hebus – Apollo am această îngăduință.

~
Serbările Afroditei? Când o tânără fată, cea mai frumoasă dintre toate, va fi sacrificată pentru fericirea poporului ei?

~
— Te îngădui și eu, Harphee.

~
Niciodată nu va fi așa. Voi avea eu grijă de asta!

~

Pleacă cu capul sus deși știe că și-a hotărât moartea.

~

Scumpă Harphee, fii sigur că te voi ajuta.

~

— Înțelepte Euclis, este timpul să mergem la Rege.

4. *Alea jacta est...*

— Tuan Aris, Tuan Aris, mă strigă Can Vu.

— Vin imediat, spun și mă dezlipesc de fereastră.

Imaginea holografică a mării mă liniștește. Am ales această imagine pentru că a trebuit să mă concentrez la o anumită problemă.

Ies din cameră și aproape mă ciocnesc de Can Vu. Stă chiar lângă ușă. Mă uit mirat.

— S-a întâmplat ceva? întreb.

Dă din cap. Mda, întrebările. Pornesc după el. Mă duce la un nivel unde nu am mai fost. Poate mi se pare, dar parcă sunt mai mulți tabi pe culoare decât de obicei. Ceva s-a schimbat. Mă uit zâmbind la Can Vu. Se uită și el la mine.

— Ți-ai dat seama? mă întreabă.

— Nu este firesc? zic.

— Oh, ba da. Dar mi-au zis să nu-ți spun nimic. Eu cred că au greșit aici.

— Faptul că mi-o spui mă flatează, Can Vu. Dar au ei motivele lor să îmi spună personal ce au de zis. Cine știe? Poate că instruirea mea s-a terminat și este timpul să îndeplinesc rolul pentru care am fost adus aici.

Mă aprobă.

— Te neliniștește acest lucru?

— Nu. Mă simt calm și pregătit. Nu știu dacă asta este starea unui tuan, dar în clipa asta, asta simt. Nici mai mult, nici mai puțin.

Încăperea în care intrăm este mică. Rotundă, mică, slab luminată. Acolo ne așteaptă doi tabi. Acum am învățat să-i deosebesc cât de cât. Mai am oarecare dificultăți dar... mă descurc. Intru și mă înclin. Aștept în tăcere. Unul din ei îmi face semn să mă apropii. Pare bătrân. Can Vu a intrat și el în cameră dar s-a retras la perete. Mă apropii. Îmi face semn să mă așez. Niciun gest în plus, nicio mișcare sau gest irosit.

— Tuan Aris, a trecut destulă vreme de când ai venit la noi.

Nu zic nimic. Trebuie să-i lași pe cei bătrâni să vorbească până la sfârșit.

— Ai crescut frumos, spune și este aprobat și de cel de al doilea tab. Ai crescut cum trebuie.

Înclin capul solemn. Este un compliment deosebit.

— Dar așa cum cele douăsprezece lumi se învârt în jurul soarelui, așa cum vine o vreme pentru început, vine și pentru sfârșit, spune solemn primul. Iată că a venit și vremea ta, Tuan Aris.

Înclin capul în semn de mulțumire.

— Trebuie Tuan Aris să faci două lucruri. Prima dată ne vei aduce o persoană, apoi vei omorî aceea ființă.

Aștept în continuare. Modul în care a descris rolul meu este atipic stabilor. Deci, este... un fel de capcană. Mă uit în continuare la ei. Se uită și ei la mine.

— Tuan Aris, spune cel de al doilea, tu ce spui despre asta?

Îmi vine în gând o replică celebră: „Ascult și mă supun” dar rostesc cu totul altceva:

— Ce veți hotărî, aceea voi face.

Dau din cap. Pompos stilul. Tinzând spre ridicol, dar sunt atâtea lucruri penibile în viață încât nu mai știu măsurile...

— Tuan Aris, spune iar primul tab, va trebui să dovedești că tot ce te-am învățat despre timp și spațiu, despre limite și despre astre, tu ai reținut. Vino cu noi.

Ne ridicăm și trecem într-o altă încăpere. Deasupra unei ape, un mic râu, se întrevede o tulburare de energie. Văd aerul vălurind și simt o adiere caldă. Din când în când se întrezărește o strălucire de curcubeu. Pe mâinile mele se văd mici licurici. Semn că atmosfera este încărcată electric și magnetic.

Aud pași în spatele meu. Mai mulți pași. La stânga mea văd siluetele a încă cinci persoane. Sunt tabi dar au fața complet acoperită. Evident. Oriunde s-ar duce o față cu un singur ochi și o gură mare fără buze, totul pe un fond verde, ar stârnii reacții destul de puternice.

— Vei pași și te vei trezi lângă un altar. O masă mare, de piatră, așezată într-un cerc de circa cinci metri. Pe masa respectivă vei vedea doi tineri așezați în genunchi. O vei lua pe fată. Va fi o uimire pe moment. Dar, în același timp, atenție la cei înarmați din jur. Vor fi foarte mulți. Cercul este sacru și cei care îl calcă sunt omorâți. Ne bazăm pe efectul surprizei de moment. Dar nu știu cât va ține.

Problema care apare este că punctul de întoarcere nu este același. Din clipa când ai simțit pământul acela sub picioare desenează-ți un cerc imaginar de circa două sute de picioare.

— Un spațiu larg, spun pentru prima dată.

— Foarte larg, prea larg pentru factorul surpriză. Se pune problema că riscați să nu vă întoarceți. Ei, spune și îi indică pe cei cinci tabi, trebuie să te ocrotească dar... factorul uman este imprevizibil. TU trebuie să te întorci cu fata.

Dau din cap netulburat.

— Nu aveți voie să vătămați nicio ființă vie: om sau animal. Luați asta cu voi, spune Can Vu și ne întinde brățări groase, roșii.

O pun la mâna dreaptă. Mi se par atât de firești toate acestea... firești cum ne spălăm pe dinți, cum mâncăm sau cum vorbim. Hm...

Intru în apă și merg drept spre fluctuație. Simt o senzație de frig, apoi una de căldură intensă. Corpul îmi este luminescent și hainele par să se fi lipit de el. Închid ochii și nu îi deschid decât în clipa când simt că apa de la picioare nu mai există. Doar pământ.

Văd chipuri încremenite. Chipuri arse de soare. Soldați încremeniți de uimire. Văd cei doi tineri. Fata e deosebită. În primul rând pentru că are pielea albă ca laptele și este blondă. Este parcă din altă lume. Este doar un copil.

Fac doi pași și o iau în brațe. Acum văd că este singura care are licurici de lumină pe mâini și pe față. O strâng la piept și mă întorc la tabi. Toată lumea este, în continuare, încremenită. Văd în trecere femei cu gura deschisă într-un țipăt mut. Nu va trece mult și se vor trezi din încremenire. Mă uit să văd unde se zărește fluctuația de energie. Eu, unul, nu o văd dar unul din tabi, da. Îmi pune pune mâna pe braț și îmi arată un punct la depărtare, în spatele meu. Până acolo trebuie să trecem de o gardă. Acum e acum. Pot face ce am învățat? Ridic mâna dreaptă și fac cercuri deasupra nisipului. Mă concentrez. Încetul cu încetul, nisipul se ridică în vârtejuri din ce în ce mai mari în fața mea. Mișcând ușor mâna îndrept vârtejurile spre soldații din gardă. Se dau înapoi împiedicându-se unii de alții. Se face un culoar. Tabii își lasă voalurile de pe față. Vederea lor provoacă o consternare și mai mare. Oamenii se aruncă cu fața în nisip, posternându-se. Strângând fata la piept, mă îndrept ferm spre drumul de întoarcere.

Mai am doar câțiva pași până la punctul de reîntoarcere când aud strigăte furioase. Unul din ei, pare regele, strigă furios către mine.

Mă întorc și eu și fata și ne uităm la el. Se oprește brusc, uimit.

— E fața zeului, e fața zeului, strigă el.

Mă uit la fată. Aduce ca mine. Suntem la fel de albi, ea e blondă, eu o combinație între blond și roșcovan. Zâmbesc. Zâmbește și ea. Nu îi este frică. Stă cuminte în brațele mele. Îi fac semn să închidă ochii.

Pășesc pe drumul de întoarcere.

Ne întoarcem în același râu. Dintr-odată simt apa curgând sub picioarele mele. Deschid ochii și-l văd pe Can Vu și pe cei doi tabi. Aș putea să jur că, de fapt, nu a trecut nicio secundă de când am plecat.

Cei doi tabi bătrâni o iau pe fată din brațele mele, iar Can Vu mă ia de braț pe mine. Îl urmez docil. Trebuie să recunosc că tot ce s-a întâmplat în decurs de câteva ore m-a obosit. Nu sunt epuizat. Obosit. Doar obosit.

Ne întoarcem în camera mea iar Can Vu îmi dă o pastilă și o brățară albastră. Vreau să-i spun că nu trebuie dar capul i se înclină ușor într-o parte.

— Bine, zic. Fie cum spui tu.

Îmi pun brățara la încheietură și apăs pastila de piele. Imediat se asimilează. Simt o moleșală plăcută. Mă întind pe pat. Tot decorul camerei se schimbă. Sunt întins, într-o poiană, sub un stejar uriaș. Pomii șușotesc în jurul meu, vântul îmi mângâie fața. Deschid ochii și adorm.

Așa cum am adormit așa mă trezesc. Sunt tot în poiană. Mă ridic și mă uit în jur. Sunt singur. Ies din cameră și o iau spre camera lui Can Vu. Pe drum mă opresc însă. Peste balustradă o văd pe fată, într-un cerc de tabi. Ține mâinile întinse și din mâinile ei, un curcubeu plutește deasupra capului, ca o cupolă magică. Este uimitoare lumina. Tabii stau așezați în jurul ei și o privesc tăcuți.

— Te uiți la Harphee?

— Uimitor, spun. Can Vu, cine este ea?

— Harphee.

— Știi bine ce te-am întrebat. Nu am nevoie de nume.

— Momentan, ea este doar Harphee, spune. Vino să o cunoști.

Nu îmi desprind ochii de fată. Curcubeul pare a-și schimba culorile mereu, unduindu-se.

— Haide, mă trage de mânecă Can Vu.

Coborâm la fată. Nimeni nu se scoală la venirea noastră. Sunt și tineri și bătrâni. Toți o privesc pe fată. Fata este... într-o altă lume. Ea

privește curcubeul de deasupra. Ține brațele întinse, mișcându-le ușor, ca pe niște aripi. Și curcubeul de lumină se mișcă după cum mișcă ea degetele. Se uită undeva, deasupra și surâde.

Subțirică, blondă, frumoasă. Cine este Harphee?

Probabil mă vede pentru că lasă lin brațele în jos. Curcubeul se destramă dar, în jurul ei, rămân să plutească culorile și lumina ca niște baloane de săpun. Se distrează spărgându-le cu degetul.

— El este Tuan Aris, mă prezintă Can Vu.

Mă înclin. Se înclină și ea.

— Eu sunt prințesa Harphee, spune și doi ochi albaștri mă privesc veseli. Zâmbesc fără să vreau. Are în ochi licurici care parcă îmi spun că se ține de șotii. Mi-este deja dragă. Foarte dragă.

Tabii nu s-au ridicat și nici nu s-au mișcat de jos.

— Stai jos, îmi spune Can Vu și-i face semn prințesei.

Ea râde, închide ochii și ridică ușor palmele. Pielea începe să se lumineze. Încet, apoi din ce în ce mai tare, până din ele răbufnește o lumină puternică, aurie. Fata începe să se învârtă și lumina se rotește în jurul ei înconjurând-o ca un cerc de foc. Culori stranii și sunete nemaiauzite se revarsă către noi. Simțim cum trec prin noi și alte culori se revarsă în jur. Valurile de lumină trec prin noi și ies împreună cu alte culori, cu alte sunete. Totul este o lumină, o mare de culori și sunete. Și Harpheeă dă la iveală noi culori, noi sunete. Pentru ea totul este o mare de fluturi. Întinde palmele de parcă ar vrea să prindă aceste culori. Mă uit la palmele mele. Radiază o lumină mică, foarte mică. Ca și cum aș fi încercat să acopăr flacăra unei lumânări. Râd și eu. „Sunt vrăjitor. Sunt un vrăjitor”, mă gândesc.

Harpheeă vine la mine și-și lipește palmele de palmele mele. E lumină apoi lumina începe să capete formă. Sunt imagini din trecut. Văd o imagine, ca un tablou, în care sunt eu, Antohi și Thor Laendel în fața șemineului. O altă imagine plutește în fața ochilor mei: sunt eu și Milena în parc. Imaginile încep să plutească din ce în ce mai multe în jurul nostru. Toate gândurile, toate imaginile din conștientul și subconștientul meu plutesc, că mici acuarele, în jurul nostru. Tablouri mici, luminoase, puse pe invizibili pereți. Mă opresc să le mai urmăresc cu privirea. Mă uit la Harpheeă. Are același surâs. Și amintirile ei plutesc în jur. Se uită cu drag și duioșie la ele. Apoi încearcă să-și apropie capul de capul meu. Mă aplec și frunțile noastre se unesc.

Orice imagine, orice senzație se șterge. Văd o lumină albastră

înconjurându-ne. La început palidă, devine din ce în ce mai puternică, mai luminescentă. Am tot corpul amorțit. Nu simt durere, nu simt fericire. Doar lumină. Apoi, ochii mei văd imaginea pietrei mele albastre. Sunt undeva departe, singur și în fața mea este piatra. O văd lucind apoi micșorându-se. Încetul cu încetul se schimbă, se transformă într-o siluetă umană. Nu-i văd fața. Doar o siluetă umană. Apoi silueta se transformă din nou în piatră. Și din nou în om. De fiecare dată văd o ramă. De fiecare dată când silueta trece de ramă începe să se transforme în piatră. Dar nu văd ce ramă este. Este prea fluidă imaginea. Este o fereastră? Este o ramă de tablou?

Ochii încep să mă doară. Și corpul mă doare. Îmi desprind fruntea de cea a fetei. Este neschimbată, pe când eu sunt epuizat. Simt o transpirație rece pe spate, pe frunte, pe tălpile picioarelor. Mă clatin. Vreau să fac un pas deoparte dar cad în brațele lui Can Vu. Nu zic nimic, doar zâmbesc. Au aflat secretul pietrei albastre? Îmi pare mie că fata mi-a oferit un răspuns mai devreme decât doreau tabii.

Fata se strecoară printre tabi și-și lipește mâinile de pieptul meu. O lumină se aprinde în palmele ei și mă încălzește. Tabii se dau la o parte. Și eu stau întins, cu Harpheeă lângă mine, vindecându-mă. Este liniște și pace. Închid ochii și mă las pătruns de lumina ei.

5. Drumul pavat cu bune intenții...

Mă trezesc în patul meu. Can Vu stă lângă mine. Pare supărat. Sau gânditor. Mă ridic încet. Resimt încă efectele jocului nostru. Can Vu continuă să tacă.

— Ce mai face Harpheeă?

— Bine, răspunde.

— Cred că nu trebuia să ne întâlnim noi doi, prietene, constat eu.

— Nu am prevăzut această reacție, răspunde.

Este gânditor.

— Tu ce zici? Este bine sau rău? Îl întreb.

— Trebuie să mă gândesc.

Ridic o sprânceană. Asta înseamnă că toți tabii se gândesc la ceea ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să prevadă și o astfel de intenție. Cert este că Harpheeă dispune de abilități cu mult peste capacitatea mea și, din câte am observat eu, cu mult peste așteptările stabilor.

Mă întreb care dintre reacțiile noastre, a mea sau a ei, i-a pus pe gânduri. Sau, cum am reacționat noi doi?

— Can Vu, îl strig.

— Da? zice și se întoarce cu fața la mine.

— Can Vu, trebuie să-mi răspunzi la o întrebare. Ce trebuie să facem noi doi? Eu și Harphee. Te rog să-mi răspunzi, îl rog foarte solemn.

— Ce trebuia să faceți... Tuan Aris, noi nu știm dacă ceea ce trebuia să faceți amândoi veți mai face. Inițial a fost simplu. Harphee este un pion în desfășurarea unor evenimente. Înlăturând pionul oprești acele evenimente. Cu multă grijă poți corecta acele evenimente astfel încât să se potrivească în lanțul vremii, până în prezent. Acum ea a dovedit abilități pe care noi le-am intitult, dar nu într-o asemenea măsură. Ea dispune de... lucruri pe care doar unii dintre noi le obținem la acel nivel. Nu putem să nu prețuim ceea ce are ea. Nu putem să nu luăm în considerare ceea ce ne oferă ea.

— S-a schimbat balanța puterii, cuget și mă apropii de fereastră.

E falsă, știi asta dar, pentru prima dată, peisajul pe care îl văd are un alt înțeles. Are... o greutate. O vale de munte înzăpezită. E reală pentru mine din clipa asta. Poate acum, de când a venit Harphee, cuvântul „sens”, cuvântul „energie”, capătă înțelesuri clare pentru mine. Nu sunt doar cuvinte. Sunt direcții. Sunt drumuri.

— Pot să o văd? întreb.

— Nimeni nu a zis nimic contra, zice și continuă să stea pe pat, gânditor.

Ies din cameră și privesc peste balustradă. Stă lângă un perete privind tabii care mișună. Cobor calm la ea.

— Bună.

Tresare când mă vede.

— *Să-ți fie ziua luminoasă și bună*, îmi urează și împreunându-și palmele se înclină în fața mea.

Mă înclin la fel.

— Ce faci aici? o întreb.

— *Privesc*, răspunde.

Se uită cu ochi mari la tabii care merg încolo și înapoi. Nu-i privește cu uimire. Pare doar a constata o stare de fapt.

— *Să știi că... pot să fac oricând ceea ce am făcut*, spune fără să se uite la mine.

Mda, la asta m-am gândit acum o clipă.

— Să știi că pe aici folosim încă cuvintele. Considerăm că totuși

nu este... prea etic să știi la ce se gândește celălalt.

— *Oh, iertare...*

— Nu-i nimic. Nu știi.

Un tab tânăr se apropie de noi.

— Sunteți chemați la Consiliu.

— Venim, răspund și mă înclin în semn de mulțumire.

O pornim amândoi. Acum o să aflăm ce s-a schimbat și ce nu. Eu simt că rolul meu nu a luat sfârșit încă. Am dreptate.

Luăm loc în sala de Consiliu. Sunt cu mult mai mulți tabi decât am văzut eu până acum. Tabul cel bătrân continuă să fie purtătorul de cuvânt.

— Tuan Aris, Harphee... S-au schimbat multe. De aceea, Consiliul a decis să anuleze hotărârile luate prima dată. Așa cum știi, Tuan Aris, venirea ta s-a datorat unui schimb cinstit.

„Oare? „mă întreb în gând.

— Dar așa cum ție îți părea odios acest contract așa și nouă nu ne convenea. Dar din motive diferite de ale tale. Semeția ta este nesăbuită, mi se adresează direct.

— Foarte nesăbuită. Am așteptat ani să vedem ce faceți, ce decideți. Numai rău. Lucrurile bune se termină întotdeauna rău. Există în voi o tendință spre distrugere. Vă stă în fire. Dar, din păcate, distrugeți și ce este în jur. Dacă voi nu aveți nicio șansă, atunci nimeni să nu aibă. Decideți în numele tuturor cum vă este pofta. Și pofta voastră este a distruge totul. De aceea am hotărât ca tu să ștergi neamul tău de pe pământul vostru. Așa cum v-am creat, așa vă putem... distruge. Voi distrugeți totul în numele vrerii voastre fără a avea acest drept. Noi îl avem. Și doream să facem acest lucru. Venirea Harpheei ne-a schimbat gândul. Este uimitor cum o a doua șansă li se oferă întotdeauna celor nevolnici, celor care nu o merită, după umila mea părere. Harphee este o a doua șansă pentru neamul tău. Ea poate șterge de pe suprafața planetei și din amintirea oricui existența acelui loc numit la pata. Cel care a făcut acel loc a avut gând bun dar totul s-a terminat rău. Este specific oamenilor. Tuan Aris, împreună cu Harphee, trebuie să distrugeți la pata și efectele ei. Acele tablouri de care știi foarte bine, Tuan Aris.

„Cine a spus *TOATE LA VREMEA LOR?*”

— Tu și ea veți îndepărta, veți curăța locul acela și veți șterge orice urmă. Orice lucru, cât de mic, uitat sau neglijat, poate duce la

repetarea acestui fapt, ne atenționează unul din sală.

„Vom rescrie evenimentele”, mă gândesc. „Greu de făcut. Să ne reîntoarcem în momentul în care Vittorio a acceptat proiectul? Nu prea cred”.

Ieșim din sală. Can Vu ne face semn. Intrăm în altă sală. Acum ne aflăm pe malul mării. Ne facem semn să ne așezăm pe nisip.

— Nu putem să vă ducem înapoi în timp, îmi confirmă bănuielele Can Vu. Trebuie să mergeți la muzeu.

— Și ce facem acolo? întreabă Harphee.

Can Vu ridică din umeri.

— Nu vă pot spune. Nu știu, mărturisește. Totul este ca o nebuloasă pentru noi. Este tulbure și nu putem vedea ce va fi sau miile de posibilități ale viitorului. Totul depinde doar de voi.

Mi se pare clar drumul. Fără să fiu blazat știu ce trebuie să fac.

— Cum ajungem acolo? Nu cred că o să ne aștepte careva în gară, zic.

— Nu.

Harphee se uită la mine. Îi fac un semn discret, cu ochiul. Se relaxează. Are încredere în mine. Tușea și cu junghiul. Un scoțian năbădăios și o prințesă furată din trecut. Asta da potrivire!

O iau de mână pe Harphee și îl urmăresc pe Can Vu. Ne ducem la aceeași tulburare energetică. Suntem îmbrăcați, oarecum, în concordanță cu locul unde mergem. Eu port un costum, ea o salopetă. Este vădit incomodată dar nu se plânge. Aș vrea să știu că acolo mă așteaptă Antohi. Dar nu știu și asta îmi creează o stare de nervi.

— Suntem gata, îi fac semn lui Can Vu și pășim în cerc.

Dispărem încet. Ca de obicei închid ochii. De ce? Pentru că, în sinea mea, mă consider nepregătit să văd pe unde merg. Am văzut destule filme științifico-fantastice unde renumiți regizori au făcut risipă de sunete și de efecte speciale pentru a ilustra drumul dintre stele. Culori, muzică, actori faimoși. Eu, unul, când mă voi simți pregătit, voi deschide ochii și voi privi. Și voi spune ce am văzut și ce am simțit. Apă rece de la picioare dispăre și simt iarbă sub picioare. Deschid ochii. Sunt la o margine de pădure. Dau drumul Harphee din brațe. Făcusem asta pentru mai multă siguranță. Mă uit în jur. Recunosc locul. M-am plimbat pe aici cu Antohi. Nu este departe muzeul.

— Hai să mergem, o îndemn.

Vine ascultătoare. Merge, aproape alergând, lângă mine. Nu am timp pentru a o menaja. Nu-mi permit să-mi folosesc abilitățile. Nu aici, nu acum.

Ca de obicei, ceața este prezentă în oraș. Se prelinge din toate ungherele. Se rostogolește, înaintează, te învăluie. Mă ghidez instinctiv. Nu am făcut drumul ăsta de mai multe ori, dar știu că fiecare clipă din viața noastră rămâne inscripționată în pielea noastră, în memorie. Văd muzeul. Harpheealeargă de-a binele ca să țină pasul cu mine.

Apăs clanța rugându-mă din tot sufletul să nu fie închis muzeul. Nu e. Slavă Domnului! Intru și merg la biroul directorului. Bat încet. Apoi intru.

— Bună ziua, spun cu voce tare.

— Iisuseee! Încremenește Thor Laendel.

— Iertare dacă deranjez dar trebuie să vorbim, spun și intru cu Harpheeale.

Thor nu se mișcă. Este șocat. Îl las să-și revină.

— Credeam... credeam... credeam.

— Credeți că am dispărut. Da. Dar nu am timp de povești, sincer. Sala, s-a întâmplat ceva cu sala? Întreb.

— Da. A fost sigilată. S-au luat tablourile.

— O, nu, spun afectat. O, nu!

— *Să intrăm acolo*, mă îndeamnă Harpheeale.

— Sala este sigilată, ne avertizează Thor.

— Nu contează. Acum nu contează.

Al Zecelea simț, cel de reporter, mă avertizează că se apropie un pericol. O iau la fugă. Mai țin minte corindoarele întortocheate. La ușă văd un lacăt special.

— Au pus lacăt, mă enervez.

— V-am spus, repetă micul director.

Nu am timp de explicații, de conștiințe liniștite. Mă grăbesc. Mă uit la lacăt. Evident, este unul special. Cu cod și cu explozibil. Cu toată salata aferentă. Cine spune că filmele nu reflectă realitatea? Băieți, faceți filme și le denumiți de acțiune cu efecte speciale? Aflați de la mine că sunteți, tehnic vorbind, depășiți de mult. Pun mâna pe lacăt. Văd scheme în fața ochilor. Văd firele care duc la sursă. Mă concentrez. Le topesc. Topesc totul. Îl transform într-o masă uniformă. Harpheeale ridică palmele și le îndreaptă spre ușă. Toc, ușă, toate încep să tremure. Și, la un moment dat, ușa este aruncată în aer.

Intrăm în fugă. Aceeși atmosferă pe care o știu. Doar tablourile lipsesc. Și asta dă un aspect izolant camerei.

— *Tuan Aris*, mă strigă Harphee.

Este palidă, speriată. Îmi arată cu degetul ferestrele deschise. Sunt două, mari și late. Care din ele este prima? Le închidem pe rând sau pe amândouă deodată?

— *Tuan Aris*, repetă Harphee.

Degetul ei continuă să indice prima fereastră. O închid repede pe a doua și mă apropii de fată. Există ceva nedefinit, care mă neliniștește profund.

— Închide-ți muzeul, îi strig directorului. Acum!

Mă apropii de Harphee. Continuă să privească fereastra. O strâng de mână. Se gândește o clipă apoi începe să acționeze. Bravo! Face un calcul în gând și măsoară din privire. La doi pași de fereastră se așază în genunchi și scoate din buzunare tot felul de frunze, flori, pietre. Scoate o mică sticlură și trasează, cu lichidul dinăuntru, o linie imaginară. Noi aici, dincolo fereastra. Așază și rează într-o anumită ordine frunzele și florile direct pe linia udă. Știu ce face. Pare deplasat sau infantil dar adevărul este că ceea ce face ea este de o mare putere spirituală. Asta dovedește că acel rău este dincolo de material. Apoi Harphee se așază paralel cu linia. Mă așez în fața ei, în genunchi. Știu ce o să facem.

— Închideți ușa când ieșiți, îi spun lui Thor. Așteptați-ne în birou. Și nu deschideți muzeul nimănui, cu niciun preț.

Mă ascultă atent.

— *Gata?* mă întreabă Harphee.

— Da, zic și respir adânc.

Mă concentrez cât pot. Frunzele și florile încep să emane un miros din ce în ce mai puternic. Mă concentrez. Ne lipim palmele. Simt o descărcare electrică în tot corpul. Parcă aș fi curentat de mii de țipari. Mă abțin să strig și mă uit atent la palmele noastre. Simt o căldură care crește, crește foarte repede. Închid ochii când văd lumina apărând între palme. Apoi plec fruntea. O simt pe cea a Harpheeli lipindu-se de a mea. Și lumina albastră care izbucnește. Dintr-o parte ne izbește un suflu greu, fierbinte. Văd cu ochii minții cum imaginea ferestrei se clatină, cum tremură, cum se rupe în bucăți. De sub lemn apar alte pietre albastre. Sunt puse una lângă alta și formează tocul ferestrei. Una câte una, pietrele se rup în bucăți. Se desprind cu

greutate, una de alta și cad lângă linie. Unele aproape de linie, altele mai departe. Fiecare cădere este o sfâșuire a corpurilor noastre cu bice de foc. Nasturii costumului sar de parcă ar fi vii. Văd fiare contorsionându-se, simt podeaua tremurând. Nu știu ce este fereastra. Pot doar să bănuiesc. Un amestec diabolic de știință și magie. De cunoștințe din cele mai vechi timpuri, de mașinării de ultimă oră. Și contra tuturor acestora doi oameni. Unul din prezent, unul din trecut.

Totul pare a se topi peste mine; de a intra, de a se lipi de pielea mea. Mă dor toate. Mă concentrez tot mai mult la punctul de pace și liniște. Harphee este mai tare. O simt. Fiecare piatră care cade este un succes pentru noi. Să cadă! Să cadă toate! Și cad. Dar fiecare cădere ne provoacă o suferință teribilă. Și ce satisfacție să vedem cum cade ultima...

Dintr-odată... liniște. Apoi voci, țipete, vorbe ne izbesc. Ca și cum mii de umbre trec prin noi. Strigăm amândoi. Inimile parcă strigă în noi. Țipăm. Ce durere, ce durere... Mii de voci răsunând insuportabil de tare în urechile noastre. Imagini fug prin fața ochilor, multe, din ce în ce mai multe, din ce în ce mai repede. Ne strângem mâinile. Ne sprijinim unul de altul.

Va trece, ne repetăm. Va trece. Totul va trece, ca o apă lină care curge, curge la vale, ducând cu ea toate. Va trece. Trebuie să treacă.

Cum au început, brusc, tot așa se opresc. Niciun zgomot, nicio mișcare. Nimic. Deschidem ochii. Suntem prea extenuați să ne speriem. Din ochi ne-a curs sânge. Și din nas și din urechi. Suntem albi – verzi la față amândoi.

Să se fi oprit toate? Am reușit să scăpăm? Oare? Ne privim. Ceva ne spune că nu s-a terminat încă. Fereastra este arsă. Se vede piatra arsă. Este albă. Nu focul a distrus-o. Energia. Privesc pietrele. Ne ținem încă de mâini.

— Lasă-le, le iau eu, spun.

Ne descleștăm degetele. Ne dor de parcă ar fi degerate. Îmi scutur mâinile de câteva ori, apoi le lipesc de piept. Mă întind peste linie să iau pietrele. O forță uriașă, de dincolo de linie, mă aruncă în perete.

— *Tuan Aris...* strigă Harphee.

Sunt zdrobit. Nu am aer să respir. Nu mă pot mișca.

— *Nu te mișca*, îmi spune.

Apoi se întoarce cu față la linie și începe să se concentreze

asupra pietrelor. Le văd clătinându-se, mișcându-se în stânga și în dreapta.

— Harphee, șoptesc. Nu... Așteaptă... Harphee...

Nu mă ascultă. Este concentrată. Văd un fir de sânge începând să-i curgă din urechi, apoi din nas. Pietrele se apropie de linie lăsând în urma lor o dâră luucioasă, neagră. Vin către linie. Curând sunt aliniate în fața fetei. O aud răsuflând adânc și în clipa următoare trec toate linia și o ating. Unele îi ating genunchii, altele palmele, unele coapsele.

O văd țipând. O aud țipând din toată ființa ei. Simt durerea ce o simte și ea. Nu se poate descrie. Țip la rândul meu.

— Harpheeaaa, Harpheeaaa, strig înnebunit.

Văd firi subțiri, foarte subțiri, roșii, înconjurând-o. Lumea începe să se întoarcă pe dos pentru mine. Văd fiecare fibră, fiecare os din ea răsucindu-se. Fiecare fir roșu se răsucește și cu el odată o părticică din Harphee. Simt fiecare organ din corpul ei făcând o rotație de 360 de grade. Fiecare moleculă din ea s-a răsucit. Plutește inertă deasupra pământului. Văd sângele circulând în venele ei, aud bătăile inimii. Brusc totul pare să se dilate și să se contracte. Apoi o luminează rece inundă corpul ei. Harphee ia foc înainte de a putea scoate un sunet. Arde fără căldură, mai repede decât o foaie de hârtie. Se mistuie în câteva secunde. Lumina se menține încă o clipă și dispare, nu înainte de a-mi atinge piciorul. Și exact în clipa aceea primesc șocul a mii de miliarde de fulgere. Nu am timp nici să țin.

6. Cadoul de Crăciun...

Totul se termină așa cum a început. Deschid ochii și văd chipul lui Can Vu deasupra mea. Mai sunt în spate și alții dar nu-i văd. Îi simt doar. Îl privesc lung. Nu lasă privirea în jos. Nu știe ce este acest lucru. Și nu cred că eu îl voi învăța. Nu cred deloc. Am un sentiment foarte cert în această privință. Nu pot fi obiectiv în aceste condiții.

Aceasta a fost misiunea? Mă gândesc la toate acele strigăte, la acele țipete. Dacă noi am distrus pietrele și ele erau amprenta materială a unor oameni, ce s-a întâmplat cu ei?

Can Vu se apropie având ceva în mână.

— De data asta, nu, spun ferm și mă uit ținută în ochiul lui. Merit măcar atât.

Se oprește.

— Aș vrea să fiu lăsat singur. Nu. Vreau să fiu lăsat în pace. Indiferent de ce aveți de gând cu mine, acum vreau să fiu singur.

Pleacă. Așa trebuie. Mă gândesc la ce s-a petrecut. Nu mă interesează cât timp a trecut de atunci. Pentru mine este încă „acum”. Câmpuri. Câmpuri și mase. Unele știu că au fost electrice, altele magnetice, altele nu știu dacă se pot descrie cumva. Firele au făcut legătura între mase și câmpuri, iar litionii, îmi vine să râd, litionii au fost liantul de bază. Barton, afurisitul, câtă dreptate ai avut cu litionii tăi. Practic, Harphee a fost răsucită complet. Nu știu dacă acest lucru vă spune ceva. Sau vă poate descrie imaginea. Dar fiecare atom din fată a făcut o răsucire completă. Particulele au o mișcare haotică. Se știe acest lucru. Dar gândiți-vă ce se poate întâmpla dacă ar fi opriți o clipă și li s-ar impune o mișcare anume. Nu mă refer la ideea că ar fi îndrumați către o direcție. Acesta se cheamă flux. Nu. Eu vorbesc despre particulele din natură. Iar când asupra acestora intervin forțe care nu sunt cunoscute „atunci se întâmplă multe lucruri. Harphee a ars. Lumina rece a semănat a fulger globular. Dar nu a fost. O garantez. Fata s-a dus. A dispărut. Nu este în niciun univers știut sau neștiut. Și oamenii ăia, din tablouri, s-au dus. Ce o fi văzut cei care au tablourile? Au luat foc și ele? Au dispărut imaginile? Nu știu. Dar dacă tablourile sunt în la pata s-ar putea să se fi întâmplat și unele lucruri plăcute pentru mine. Țipete, zgomote, cert că tipii ăia nu au ajuns unde au vrut. Măi să fie!

Ciudat. Nu simt nimic. Nici greață, nici frică. Nu tremur. Nimic. Parcă nici nu s-ar fi întâmplat. Dar pe Harphee... de ea o să-mi fie dor. Suflet pereche? Să fiu al naibii. Tare mi-e teamă că da. Încep să cred în acest lucru.

M-aș fi așteptat la explozie mare. Dar se pare că totul a fost calculat la scară mică. De ce cred că la pata este un gigantic creier? De ce să nu pornim de la premiza că acest mare centru posedă, de fapt, un creier mic? Unul foarte mic. Zău, așa. M-am blazat? Posibil. Ca să vezi. Asta au vrut de la mine. Au obținut? Sper că nu. Îmi respect întotdeauna promisiunile dar, de data asta, vreau să-mi păstrez un strop de umanitate.

Să dorm? Să mă scol și să vorbesc cu ei? Până acum am avut parte doar de tăcere. Să-și schimbe tradiția? Mă îndoiesc. Tare mult. Totuși o să încerc. Mă ridic. Oasele îmi par la locul lor. Mă uit la picior. Nicio rană. Pare doar un pic înroșit. Mă îmbrac și plec.

Este destul de multă liniște. Par a fi mai puțini ca număr, tabii care se plimbă. Mă îndrept spre Sala de Consiliu. Am vaga bănuială că

acolo voi găsi pe cine caut. Da. Am dreptate. Sunt cei trei crai de la Răsărit. Can Vu și cei tabi.

— Intră. Te așteptam, spune cel bătrân.

Poate, totuși, a venit vremea întrebărilor.

— Vreți să vă spun cum a fost?

— Nu. Nu este nevoie, mărturisește Can Vu după o ezitare.

Mă așteptam la asta.

— Te-am adus înapoi într-o stare... destul de gravă. Deosebit de gravă așa spune, continuă.

— Și Thor Laendel?

— Să zicem că totul este în regulă.

„Mira-m-aș!”

— Crede-mă, este totul în regulă, insistă Can Vu.

— Nu am spus că nu cred, spun.

— Bine. Ne ascuți, este bine.

— Așa trebuie, nu? Întreb îndrăzneț. Am înțeles de la început ce mi se cerea. Am încălcat vreo regulă?

— Nu, nu, confirmă toți trei.

— Dar lucrurile se schimbă. Noi ne schimbăm. Ne mândrim că avem această putere.

Că putem să acceptăm lucruri noi, că înțelegem transformările care se petrec în jur, spune bătrânul.

— De aceea te-am chemat aici, continuă cel de al doilea. Vrem să-ți spunem, atât cât putem, ce s-a schimbat și ce am hotărât cu toții.

Îl privesc uimit. Ups, am primit premiul cel mare?

— Până la venirea Harpheei, pentru noi toți era foarte clară calea pe care trebuia să mergem. Tu ai devenit un tuan și așa trebuie să rămâi. Știi ce misiune ai. Și noi ce trebuie să-ți oferim. Dar... Harphee a schimbat multe lucruri. A arătat ce ai de oferit. Și tu și ea. Noi nu avem sentimentul de regret. Când faci ce facem noi, anumite sentimente trebuie să lipsească cu desăvârșire. Nu pot coexista cu scopul nostru. Am aflat că și tu ai ceva de oferit, în afară de calitățile pentru care te-am ales. Ceva aparte. Am vorbit destul de mult cu ea. Da, murmură. Am vorbit și am decis că, poate, dreptul celei de a doua șanse trebuie acordat. Tu ai acest drept. Ce trebuie să-ți spunem este că noi am retras acest drept semenilor tăi. Planeta ta... poate mai are acest drept. Dar „oamenii”? Nu. Categorie nu. Și suntem acum în situația de a nu putea executa acest ordin din cauza ta.

— Din cauza mea? murmur.

— Da. Am decis, după o lungă dezbatere, să vă acordăm o șansă. Dar, spune-mi, de ce? De ce îi aperi? Nu ți-au făcut decât rău.

Știi despre cine vorbește. Despre oameni.

— Poate pentru că încă mai cred în oameni. Sunt un naiv. Așa se spune la noi când cineva mai crede în semenii lui. Eu asta cred. Mai cred.

Să-i spun că încă mai caut privirile oamenilor când merg pe stradă? Că mă uit în ochii lor căutând un răspuns? Un mic licăr? Uite, tipule, te-am văzut, du-te cu bine mai departe. Asta vreau să aud? Că privesc înduioșat femeile strângând copii la piept? Că încă mai vânez privirile îndrăgostiților când dă prima ninsoare sau când văd primele flori primăvara? Că abia aștept să-mi revăd Scoția deși știu că niciodată nu o să ajung acolo? Că simt încă că am suflet și că, cântărește al naibii de mult? Ei bine, prea multe cuvinte, prea multe imagini. Mai sunt oameni care plantează pomi sau flori. Mai sunt oameni pentru care merită să mori. Fie ei și de acum zece secole, fir-ar să fie!

Se uită la mine. Așteaptă un răspuns.

— Tare mi-e teamă că răspunsul este prea lung. Să zicem doar că încă cred în ei și mă simt în stare să mor pentru ei. Mai ales să știu că un anume loc de pe pământ nu mai există.

— La pata, zice Can Vu.

— Mă înșel? Întreb.

— Nu, confirmă cel de al doilea tab. Ei bine, s-a decis să te întorci acasă. Vei avea misiunea ta acolo. Și nu este deloc ușoară.

Îl privesc fix. Și să mă ia dracu' dacă nu simt că încep să plâng. Îmi impun să mă stăpânesc. Fir-ar... Calm, băiete. Respir adânc de câteva ori. Ce să fac acum? Să-mi armonizez corpul și să mulțumesc sau să sar în sus ca nebunul? Cea de a doua variantă este foarte tentantă. Iar dacă deschid acum gura vocea mea o să sune ca a unui cocoș sugrumat.

Mă înclin cât pot de calm.

— Vei avea misiunea ta, Tuan Aris. Acesta nu este un lucru asupra căruia să discutăm.

Mă înclin din nou.

— Am aranjat ca să pleci mâine. Pentru a fi mai ușor pentru toată lumea, vei ajunge în clipa în care locul de care pomeneai va sări în aer.

Să fiu oțel și tot nu mă pot stăpâni să zâmbesc. Se uită amândoi cu reproș. Mă înclin din nou. Bătrânul îmi face semn să mă retrag. Plec. Nu-mi vine să cred. Stau în camera mea și o privesc ca și cum acum o văd pentru prima oară. Nu știu ce să fac. Nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă. Acasă. Din nou acasă. Acasă? Cum va fi? Ce mă va aștepta? Inima bate să-mi spargă pieptul. Doamne... Nu am niciun bagaj dar nici cel mai mic lucru rămas de la Harphee. Doar imaginea chipului ei. Și vorbele care le aud în gând.

— Ești gata?

— Can Vu!

Se uită la mine.

— O să-mi fie dor de tine, Can Vu.

— Și mie de tine, Tuan Aris.

— Și-amintești când ți-am spus că eu voi rămâne Mal Donaghi?

— Lumea are alte legi decât cele pe care noi le facem, Tuan Aris.

Pentru mine vei fi mereu Tuan Aris, domnule Donaghi.

— O să-mi fie dor de tine, Can Vu.

— Oare? zice și zâmbește.

— O, da. Am o memorie foarte bună Can Vu. Crede-mă.

Nu zice nimic. Doar clatină din cap.

— Am să te ajut, Donaghi. Ca să-ți dovedesc că am înțeles lumea ta am să te ajut ca semn de rămas-bun. Aici ai, spune și scoate dintr-un buzunar un mic disc, lucrurile coare te interesează despre la pata. Tu vei ști să le pui în ordine, să scrii ce trebuie. Este absolut interzis să afli toate acestea dar eu, încălcând acest consemn, te avertizez: începând din clipa în care ajungi la tine acasă ai la dispoziție doar două răsărituri de soare și două apusuri pentru a pune pe hârtie toată această istorie. Mai trebuie să afli că prietenii tăi care au fost prinși de căpitanul Rod sunt liberi în momentul acesta. Destul. Ți-am spus destule. Gata.

Sunt confuz. Îl urmez încă confuz. Prietenii mei? 48 de ore?

— Gata? Mergi cu bine, omule, îmi strigă.

Iar eu pășesc, nebun de fericire, în cercul magic.

7. Fiecare piesă la locul ei

Ajung pe un drum pustiu. Parcă aș fi undeva, în deșert. Praf, sare și multă căldură. Nu se aude niciun bâzâit de muscă. Cum ajung într-un oraș? Știu doar că undeva, prin apropiere, este la pata. Mă uit în față, apoi în spate. O.K., tot înainte atunci. Pornesc. În starea în care sunt mă

simt în stare să merg kilometri. Merg gândindu-mă bine la ceea ce a spus Can Vu. Am 48 de ore la dispoziție să scriu? De ce? Voi uita? Iisuse! Asta e! Voi uita, voi uita tot. Asta au „uitat” să-mi spună! Logic. Și eu aș fi făcut același lucru. Martorii sunt, de regulă, incozi. Iușesc pasul. Văd în zare fum. Sunt, copii, pe drumul cel bun. Trec printr-o pădurice și văd, deodată, multe mașini. Mulți oameni în costume negre. Ca să vezi! Mă ascund. Nu simt nicio oboeală. Pot să mă bazez pe ce am devenit sau și asta va dispere.

Mă uit atent. Înregistrez fiecare mișcare. Îmi vine să ȝopăi de fericire. Clădirea albă, impozantă, a dispărut. În locul ei, un crater imens și câteva fiare contorsionate. Râd sprijinit de un tufiș, până la epuizare. Fiecare lucru cu măsura lui, nu? O, Doamne, mamă! Ce bine ai știut tu ce este viața asta... Mă uit din nou. Sunt ca niște curci bețe. Pufnesc din nou în răs. Ce fază...

Încerc să memorez cât mai multe detalii. Îmi vine o idee nebunească. Ochesc o mașină mai îndepărtată și încerc să mă apropiu de ea. Ca de obicei, am dreptate. Se cred atât de superiori încât au lăsat-o deschisă, cu telefon mobil pe un scaun. Iau telefonul și fug. Formez numărul redacției.

— Haide, răspunde, te rog... haide...

Sună dar nu răspunde nimeni. Mai încerc încă o dată.

— Haide, haide...

— Da, se aude vocea redactorului.

— Șefule...

— Maaal! se aude un răcnet. Mal, tu ești?

— Ssst. Șefule, vino urgent până la la pata. Fără discuții. Cu un fotograf. Arde, spun șoptit și închid.

Ascund telefonul sub un bolovan. Evident, după ce îl blochez. Surâd șerpește. Să caute băieții până nu mai pot. Mă retrag strategic. Sunt confuzi dar nu idioți. La marginea păduricii aștept să-l văd pe redactor. Apare într-un final. Nu a adus niciun fotograf. Doar el și cutia aia rotundă căruia îi spune mașină. Îi fac semne disperate. Se oprește. Are destul discernământ s-o facă după ce-și ascunde tărăboanța printre tufișuri. Că i-ar fi și greu... Vine tiptil spre mine. Este complet transpirat și roșu la față.

— Arăți de parcă ai fi făcut un infarct, spun.

— Am făcut o duzină, șoptește. Unde ai dispărut? Am înnebunit căutându-te. Toată lumea te-a căutat. Apoi au dispărut și ceilalți. Acum

au apărut. Parcă v-ați juca de-a v-ați ascunselea. Și asta pe nervii mei.

— Nu acum. Ssst... La pata s-a dus, îi spun.

Se uită la mine. Clar că sunt complet nebun pentru el.

— A explodat, îi explic.

— Poooffftiiim...?

— A explodat. Puf! Gata! Nu-i! zic și-i fac semn să mă urmeze.

Îi arăt micul secret. Rămâne cu gura căscată. Se uită la mine, la dezastru, apoi iar la mine, iar la ruine, iar la mine...

— Oprește-te. Am amețit, spun vesel.

Scoate cu mâinile tremurânde aparatul foto din buzunar. Îl iau și trag rapid câteva cadre. Mă rog să fie bune. Mă uit la ceas. Ceasul bate tic-tac, tic-tac...

— Vino, îl trag de mânecă.

Fugim de rupem pământul până la mașină. Sper să-i pornească măgăoaia. Sper din tot sufletul. Fac oarece eforturi să încap în mașină. Pornește totuși din prima.

— Arde-o șefule! îi strig. Arde-o altfel ne ard ei pe noi.

Și o arde. Are ceva viteză mititică. Dar tot ne ia patru ore să ajungem la redacție. Timp în care am trecut ideile din minte pe orice mi-a căzut în mână: pe biletul de parcare, pe facturile neachitate, pe hârtia igienică, pe șervețele. Mi-aș fi dorit să fi fost hârtia igienică ceva mai lungă. Fugim pe scări. La etajul doi redactorul mă oprește.

— Nu, strigă. Nu aici. La mine.

Cad într-un genunchi, mă ridic și ne continuăm fuga. Am timp să observ reacțiile oamenilor când pătrundem în fugă, amândoi. Toți se opresc din treabă. Șeful nu vede. Mă trage în biroul lui. Îmi pune în față laptopul lui și-mi ordonă:

— Scrii numai aici. Nu te miști până nu termini. Și să nu aud o vorbă contra, îmi zice sumbru.

Mă uit la laptop. Este exact ce îmi trebuie. Prin ușa deschisă îi văd pe colegi. Unii au rămas cu gura căscată. Nu le vine să creadă ce văd. „Și asta încă nu-i nimic, puilor”.

— Bertha, urlă. Cafea și apă. Mai vrei ceva? mă întreabă.

Dau din cap negativ. Ochii mei stau proptiți pe acele ceasului. Mâinile îmi zboară pe tastatură. Șeful ia cafeaua și apa de la Bertha și nu o lasă să intre.

— Nu intră nimeni aici, urlă iar. Clar?

Lumea este uimită. Umblă încet ca și cum nu le vine să creadă ce

văd și ce aud. Eu scriu. Am introdus discul. Sunt documente fotocopyate, scanate. Facturi, note oficiale, rapoarte, scrisori. Sunt scrise în mai multe limbi. În colțul din dreapta, sus, este traducerea în engleză a textului respectiv. Curg apele de pe mine dar scriu și printez în același timp. Din când în când mă opresc pentru o gură de apă sau cafea și să-mi dezmoțesc degetele. Nu le mai simt. Redactorul citește pe măsură ce scriu și tipăresc. Corectează, strigă, urlă, chițăie, sare în sus și în jos, de tot dragul. Am renunțat să-i spun că trebuie să mă concentrez. Fiecare document are număr și dată. Cât se poate de oficial. Așa sunt sigur că nu vor fi refuzate de avocați sau de judecători. O știe și redactorul. Lângă el s-au perindat doi avocați ai ziarului. Apoi au dispărut când au văzut cât de „fericit” sunt de prezența lor.

Iar eu scriu, scriu continuu. De pe disc, de pe hârtiile scrise în mașină, iau și îmbin toate piesele. Fiecare piesă la locul ei. Darul lui Can Vu este neprețuit. Știu și îi mulțumesc din inimă. Multe din date sunt din alte țări și nu cred că aveam vreodată șansa de a pune mâna pe ele. Rețeaua este internațională și mai mult decât vastă. 48 de ore. Atât am până voi uita totul. Nu trebuie să uit niciun amănunt. Thor, Geste, Abel și Cain, Toshi, Komo, Maria, Gillen, căpitanul Rod, șefii lui, toată lumea are locul ei în mozaicul meu. Fapte la obiect, fără adaosuri sau dantelării. Fără nimic din ceea ce am făcut eu din clipa când am fost prins de Rod și până m-am întors acasă. Nimic despre Harphee. Nu am timp. Promisiunile trebuie respectate întotdeauna. Așa procedează un om de onoare. Iar eu sunt un om de onoare. Îmi permit doar o mică pauză ca să-i transmit un mesaj lui Antohi. Șase litere: „I’m back”. Va pricepe el, că-i băiat fin.

— E lungă, fac o oprire.

— Nu, țipă redactorul. Pentru asta scot o superediție. Am mână liberă.

— Anunță atunci lumea că suntem din nou pe piață, spun obosit.

— Se face, răspunde încet.

Continui să scriu. La pata rămâne centrul. Și Vittorio de la Miața, creatorul acestui loc. Spun adevărul și despre McQuhae și despre oamenii lui. Adevărul despre Vittorio și Maria. Toți. Nu uit pe nimeni.

— Gata, spun la un moment dat.

Am salvat imaginile de pe disc în memoria computerului. Scot discul și îl pun cât mai departe de birou. Mă bate gândul că v-a dispărea și el. Mă las obosit pe scaun. Redactorul citește încă. Mă simt

obosit. Mă doare capul. Văd camera începând să se clatine. Mi-e greață și îmi simt capul fără vlagă.

— Șefule, mă simt cam rău.

Nu știi cât timp a trecut. Am scris totul? Mai lipsește ceva? Am uitat ceva? Mai este ceva de spus? De bună seamă. Întotdeauna mai este ceva de spus. Dar acum? Am spus totul Mi-este foarte frică să nu fi uitat ceva. Camera se clatină cam tare.

— Șefule, îl strig, șefule îmi este cam rău.

Și în clipa următoare cad în birou. Nu sunt leșinat dar nici mult nu am. Au trecut cele două zile? Trebuie să-mi scriu undeva amintirile despre Ice – Land, despre tabi și tuani. Despre Harphee. Trebuie. Încerc să mă ridic. Este prea multă lume. Vorbesc toți deodată. Ce gălăgie...

— Stai liniștit. Am chemat medicul, aud vocea Berthei.

— Trebuie să mai scriu ceva, spun. Trebuie.

— Lăsați-l, urlă redactorul.

Apucă o foaie și un pix și mi le întinde.

— Încearcă să scrii, mă îndeamnă disperat.

Vreau să scriu dar nu pot ține pixul în mână. Cad la pământ iar. Totul se rotește. Iisuse, ce mi-e rău...

Prea târziu, ce păcat, prea târziu. Cum o să știu ce misiune am? Cum o să-mi amintesc? Cum? Închid ochii și mă las pradă întunericului. Știu că îmi voi reveni și că voi fi bine. Dar mai departe... Adio fraților și un praz verde!

8. Amintirile... ca epilog

Stau și privesc pe fereastră. Deși ușa este etanșă, așa spune reclama, tot se aud chiuiturile și râsetele și zgomotul de dincolo. Este veselie mare. Dacă stau să mă gândesc bine niciodată nu a fost așa. Este pentru prima oară când... Ar trebui să fiu vesel. În fond, se știe prea bine de acerbă competiție dintre ziare, dintre marii giganți ai presei, ai mass-mediei. A fi citat într-un alt ziar este o mare victorie. A avea exclusivitate într-o știre este foarte greu și de aceea a fi primul este un lucru mare. Dar de aici până la a avea menționat foarte clar numele ziarului, a oamenilor care lucrează, a redactorului, a fi menționat în întregime în absolut toate ziarele, periodicile, revistele, în absolut tot ce înseamnă presă și televiziune este... o cale ca de la Pământ la... Dumnezeu. Un lucru imposibil, s-a spus. Și totuși... am reușit. Numai cerul știe cu câtă greutate dar s-a reușit. Au existat

reporteri care au dăruitat un președinte, un guvern, dar niciunul nu a reușit să producă scandalul pe care l-am produs eu. S-a dus la pata. S-au dus guverne și primi-miniștri, miniștri ai apărării, lise, câți au căzut. Eroii au fost. Îmi vine să zâmbesc. Am fost în situația de a da interviuri altor ziare! Interviuri altor colegi. Hm... De ce nu sunt vesel? De ce simt un gol în piept? Dacă aș fi romantic aș zice că ceva se rupe în mine. Niciodată nu am avut această senzație. Nici la moartea Milenei. Am o senzație copleșitoare că ceva lipsește, că este ceva în neregulă. Am recapitulat de mii de ori tot ce a fost, ce s-a întâmplat. Undeva, ceva este în neregulă.

Ușa se deschide brusc și în încăperea erupe, ăsta este cuvântul exact, redactorul șef.

— Trebuie să vii dincolo, neapărat, răcnește.

Continui să privesc pe fereastră.

— Ai auzit? întreabă mai potolit. Trebuie să vii. Parcă au înnebunit. Abia i-am oprit să între aici.

— Bine ai făcut, spun moale. Știi că nu vin.

— Trebuie, insistă cu voce înceată. Dacă ai ști cât se bucură. Se bucură și pentru tine.

Aș vrea să-l întreb cu ce folos. Dar... cu toate că pare potolit, în sufletul lui este atât de fericit...

— Îmi pare rău. Nu pot.

— Știu că... este obiceiul tău, dar „nu ai putea să faci o excepție. Acum măcar. Te rog eu.

Pereții ăștia nu au mai auzit zgomotul ăsta de acu' 200 de ani, zău. Poate doar la inaugurarea ziarului.

— Te cred pe cuvânt. Dar nu pot. Mă bucur, crede-mă că mă bucur.

— Să fiu a naibii dacă o arăți, spune ofticat.

— Știu. Am o mutră de înmormântare. Dar mă bucur „zău că mă bucur.

Pufnește enervat. Nici eu în locul lui nu aș crede. Am o voce care abia se mai aude și, cu adevărat, o mutră... Problema este că îmi știe obiceiurile și ar trebui să mă creadă când îi spun că mă bucur.

— Te rog EU să ai grijă să nu vină peste mine. Eventual trimite-i în numele meu la un restaurant, undeva, să serbeze evenimentul. Te rog.

— Să serbeze? Cu cine? Fără tine? Hai că exagerezi... Uneori ai

niște idei... De unde le scoți? Din pantofi?

— Te rog. Efectiv te implor. Nu pot acum, crede-mă.

Nu spune nimic. Am o sfârșeală în mine. Îmi vine să mă preling pe pereți. Iar senzația de lipsă, de ceva straniu, în neregulă, este atât de copleșitoare...

Îmi întorc privirea de la geam și mă uit la el.

— Te rog.

— Ce ai? se sperie când mă vede. Ți-este rău. Stai aici că mă întorc imediat.

S-a speriat. Chiar așa de rău arăt?

— Nu. Plec pe cealaltă scară. Mă descurc.

— Pe naiba, îi scapă. Adică... realmente arăți foarte rău.

— Fascinant. Te-aș crede pe cuvânt dacă aș avea timp.

— Lasă-mă să vin cu tine.

— Să mă ții de mână? Ai palmele transpirate și nu-mi place.

— Băgă-te-aș... spune cu năduf.

— Vai, vai, ce urât vorbim.

Vocea abia mi se mai aude. Mda, chiar că mi-este rău. Mă sprijin de marginean biroului. Nu-mi tremură picioarele sau mâinile, nu sunt transpirat. Mă simt epuizat, sfârșit. Încerc să respir dar nici pentru o răsuflare nu am putere.

Ar trebui să sar în sus, să mă bucur. Cine ar fi reușit ceea ce am reușit eu... cine?

— Hei!

— Da, aud. Ce este?

— Auzi pe mama cucului! Te strig de o jumate de ceas.

— Mă gândeam... ce urmează acum. Am demonstrat încă o dată că suntem a patra putere în stat.

— Nu era nevoie, zic eu. Ce o să fie în continuare? Anchete? Cu ce rezultat? O vânătoare de vrăjitoare?

— Aiurezi. În clipa asta puțin îmi pasă. De fapt, nu-mi pasă de nimeni și de nimic. Nu contează cum învingi ci doar că ai învins. Reține asta. Învingătorului i se permite totul. Nu înțeleg de ce trebuie să scormonești tu printre resturi. Dacă vor să-și dea în cap unul altuia, treaba lor. Va fi care pe care.

— Și după... urmăm noi? Crezi că lucrurile pot rămâne așa? Cine ar putea să trăiască bazându-se pe aceste... motive? Tu ai putea să stai liniștit când știi că există oameni ca mine care pot afla adevăruri sau

mai bine zis pot scormoni trecutul tău și asta în momentul când urci treptele puterii? Ai văzut tu oameni puternici și puri ca zăpada?

— Mal, să fiu a naibii dacă în clipa asta îmi pun astfel de probleme. Sunt... fericit.

Asta contează pentru mine în clipa asta. Bucură-te de clipe ca acestea. Sunt atât de rare. Și tu ai nevoie de un pic de fericire. Un pic, zău. Ce o să fie mai departe, Dumnezeu cu mila. Dar acum... și ridică mâinile în aer, fără cuvinte.

Îl cred. Sunt un credincios. Nu are cuvinte. Este fericit și vrea să se bucure de clipa asta. Merită. Are dreptate. Nu sunt clipe multe ca acestea în viața noastră. Am spus mereu că omul este cel care stabilește în ce măsură poate fi fericit sau nu. El este cel care are măsura în mână. Poate fi mulțumit cu puțin sau poate tânji mereu după mai mult și atunci va fi rareori fericit. Uneori ne trebuie atât de puțin să fim fericiți iar alteori nimic și nimeni nu ne poate face fericiți.

— Cred că o să plec, spun și mă întorc.

— O să sară în sus dacă nu vii. Știi ce, zice văzându-mă, o să spun că le pregățești o surpriză. Merge?

— Nu este o minciună, râd sec. Știi că sunt cam imprevizibil. Așa că nu este decât un adevăr. Unul spus pe jumătate, adevărat.

— Asta este definiția minciunii, izbucnește în râs. Chiar tu ne-ai învățat asta. Legea lui Mal Donaghi!

— Și asta este adevărat, spun și ies pe ușa de serviciu.

Mă simt înfiorător. Fac eforturi să-mi repet că sunt bine și totul este O.K. De ce mă simt rău însă? De ce nu pot să mă simt bine? Măcar să mă bucur că ediția de ieri și azi a fost un succes. Că totul a ieșit nemaipomenit, că... Cu fiecare treaptă pe care o cobor senzația de coborâre în infern crește. Știu efectiv că ceva lipsește. Mă simt ca și cum memoria mi-a fost închisă și că undeva, înăuntru, în adânc, se află o lumină.

— Ce se întâmplă cu mine? Întreb cu voce tare.

Dar pereții nu-mi pot răspunde. Cobor în continuare și fiecare treaptă este un efort pentru mine. Îmi impun să mă gândesc la altceva. Am stat atât la fereastră și acum îmi dau seama că de fapt eu nu am văzut nimic. Nu îmi amintesc nicio imagine. Nici măcar imaginea orașului privit de sus, imagine pe care o știu foarte bine, în clipa asta nu o realizez.

Ies pe stradă și deodată, totul mă năucește. Sunt grogy? Nici

bătut fiind nu am simțit ce simt acum. Fac un efort uriaș să umblu drept. Ochii mă dor de lumină, oamenii parcă sunt bolizi în mișcare, zgomotul orașului mă doare. Răsflu încet, nu adânc, încet, încet. Trebuie să mă reculeg. Măcar să ajung la acasă. Și acolo să cad ca un copac doborât și să zac. Doar să zac.

Trebuie să-mi amintesc ceva. Știu că undeva, în adânc, se află acel ceva.

Mă uit în jur. Oameni grăbiți. Mașini care claxonează. Polițiști cu priviri alunecând peste mulțime. Un cer albastru, prea albastru pentru smogul și poluarea de aici. Străzi pline de oameni. Pare un uriaș acvariu. Îmi privesc palmele. Cu ce se deosebesc de cele ale celui de lângă mine? Că știu să scriu? Cine spune asta? Cu toți știm să facem de toate, trebuie doar aceea clipă în viața ca să demonstrăm acest adevăr. Strâng palmele și apoi le deschid. Mama m-a învățat că în viață trebuie mereu să dai. Uneori poți primi înapoi, alteori nu primești nimic. Secretul spunea ea, constă în modul în care dăruiești ce ai.

Zămbesc. Mă considera o persoană deosebită. Dacă ea așa a spus, eu trebuie s-o cred pe cuvânt. Și zău că o cred. Sunt epuizat. „Un reportaj este ca o naștere” spune Dora. Și ea are dreptate. Atunci să spunem că sunt epuizat de această naștere. Această dăruire. Și știu sigur că, chiar dacă ar fi ca întreagă viața numai acest lucru să-l fac, o să aflu ce lipsește. O să aflu sigur. Nu există loc de ascuns pentru cine știe să caute. Asta de la Mal Donaghi citire!

Cuprins

Ce am vrut... VENI

1. Îmi caut prietenii...
2. Antohi...
3. Un muzeu pierdut în ceață
4. Cineva mă avertizează
5. Tablouri... și câteva personaje interesante
6. „Cunoștințe” ... și cunoștințe
7. Cine este Vittorio de la Miața
8. Călătorului îi șade bine cu drumul
9. Aventura abia începe

Ce am obținut... VIDI

1. O idee trăsnită
2. Pisicuță, pis, pis, pis / Te-am văzut azi-noapte în vis...
3. Manole

4. Maria
 5. Drumurile noastre toate, s-or mai întâlni vreodată...
 6. Afară-i gardul, înăuntru leopardul...
 7. Ala bala portocală
 8. Listă
 9. Profesorul Thomas
 10. Barton
 11. Ghici cine vine la cină (Mal și Barton)
 12. Frankie
 13. Frinkle, Twinkle, Trick / Ai să-mi dai și mie-un pic...
 14. Eu și Frankie
 15. Quintă royală cu Sally și Jack
 16. Nu este pentru cine se nimerește, ci pentru cine se pregătește...
 17. Sfat de taină la oră târzie din noapte
 18. Frankie și Barton
 19. Între Scilla și Caribda
 20. Capcană pentru cobai
- Cu ce m-am ales... VICI!?!?*
1. Tăun Aris
 2. Lumea nu este ceea ce pare
 3. Harphee
 4. Alea jacta est
 5. Drumul pavat cu bune intenții...
 6. Cadoul de Crăciun
 7. Fiecare piesă la locul ei
 8. Amintirile... ca epilog